Mary Higgins Clark

ÎI PLACE MUZICA, ÎI PLACE DANSUL

Mary Higgins Clark

ÎI PLACE MUZICA, ÎI PLACE DANSUL

F1
BIBLIOTECA
566627
AMAN-CRAIOVA

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

MARY HIGGINS CLARK
Loves Music, Loves to Dance
© 1992 by Mary Higgins Clark

Traducere din limba engleză
IRINA VAINOVSKI-MIHAI

Coperta
DONE STAN

Ediţia I

© RAO International Publishing Company 1999
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Mai 1999

ISBN 973-576-206-4

Mulțumiri imense celor care au contribuit atît de mult la scrierea acestei cărți și au încurajat-o: editorul meu, Michael V. Korda; asociatul său, editorul principal Chuck Adams; agentul meu, Eugene H. Winick; Robert Ressler, director asociat al Serviciilor de Medicină Legală Comportamentală. Îi rămîn îndatorată fiicei mele, Carol Higgins Clark, pentru munca de cercetare, observațiile și sugestiile ei și pentru nopțile albe petrecute alături de mine ca să încheiem cartea la termen. Și, firește, mulțumiri speciale celorlalți prieteni și membri ai familiei care au suportat îndoielile mele că voi reuși să depăn această poveste; prin sfînta lor răbdare au trecut în rîndul mucenicilor.

Cu dragoste,

băieților fratelui meu Johnny,
Luke și Chris Higgins,
Și nepoatei lui, Laura.

Ce este un prieten?
Un singur suflet care sălăşluieşte în două trupuri.

ARISTOTEL

I
Luni
18 februarie

Camera era cufundată în întuneric. Se aşezase pe scaun şi îşi curpinsese genunchii cu braţele. Trecea iar prin clipele acelea. Charley nu voia să rămînă în ascunzişul lui. Charley insista să se gîndească la Erin. *Încă de două ori,* murmură Charley. *Pe urmă mă opresc.*

Ştia că nu are nici un rost să protesteze. Dar era din ce în ce mai periculos. Charley devenea nechibzuit. Charley voia să iasă la lumină. *Du-te de aici, Charley, lasă-mă în pace*, îl rugă el. Rîsul sarcastic al lui Charley umplu camera.

Dacă Nan l-ar fi plăcut, gîndi el. Dacă l-ar fi invitat de ziua ei, acum cincisprezece ani... O iubise aşa de mult! Îi adusese la Darien pantofii de dans pe care îi cumpărase în dar de la un magazin de mărfuri cu preţ redus. Îi pusese într-o cutie ieftină de carton şi se căznise atît de mult să-i dea un aspect festiv, desenînd pe capac o pereche de pantofi de dans.

Ziua ei fusese pe doisprezece martie, în vacanţa de primăvară. Mersese cu maşina pînă la Darien ca să-i facă o surpriză şi să-i dea cadoul. Cînd ajunsese acolo, casa era luminată toată. Valeţii duceau în parcare maşinile musafirilor. Fără să oprească maşina, trecuse încet prin faţa casei, nevenindu-i să creadă că printre invitaţi erau şi studenţi de la Brown.

Îi era şi acum jenă să-şi aducă aminte cum plînsese ca un copil cînd îşi întorsese maşina să plece de acolo. Apoi, îşi amintise de cadou şi se răzgîndise. Nan îi spusese că, în fiecare

dimineaţă la ora şapte, fie soare, fie ploaie, făcea jogging în pădurricea de lîngă casă. În dimineaţa următoare o aşteptase acolo.

Îşi aducea atît de bine aminte şi astăzi cît de *surprinsă* fusese să-l vadă. *Surpinsă*, nu încîntată. Se oprise gîfîind. Îşi strînsese părul blond şi mătăsos sub o căciulă tricotată, peste trening mai îmbrăcase un jerseu, iar în picioare avea adidaşi.

Îi urase la mulţi ani, o urmărise cum deschide cutia, îi ascultase mulţumirile prefăcute. Iar el o îmbrăţişase. „Nan, te iubesc atît de mult. Lasă-mă să văd cum îţi vin pantofii în picioarele astea frumoase. Te încalţ eu. Pe urmă am putea dansa amîndoi chiar aici."

„Pleacă şi lasă-mă-n pace!" Îl îmbrîncise, îi aruncase cutia drept în faţă şi îşi continuase alergatul.

Iar Charley începu să fugă după ea. Cînd o ajunse din urmă, o smuci şi o aruncă la pămînt. O prinse cu mîinile de gît şi o strînse pînă cînd nu mai simţi nici o zbatere. O încălţă cu pantofii, îi legă baretele, apoi dansă cu ea. Capul lui Nan se bălăngănea pe umărul lui Charley. O culcă pe pămînt şi îi lăsă pantoful de dans în piciorul drept, iar în cel stîng îi puse la loc adidasul.

Trecuse mult timp de atunci. Charley devenise o amintire vagă, umbra unui chip ascuns undeva în străfundurile minţii sale, pînă acum doi ani. Charley începuse să-i amintească de Nan, de picioarele ei zvelte şi lungi, de gleznele ei subţiri, de frumuseţea şi graţia ei cînd dansaseră împreună...

Zăresc un prinţ călare, călare, călare... Iha-eu... Îi cînta mama cînd era mic. *Ce caută prinţul aicea, aicea, aicea?...*

– Mai cîntă-mi, mai cîntă-mi, o ruga el cînd se oprea.

Mama îl iubise atît de mult! Pe urmă însă se schimbase. Parcă o auzea şi acum: *„Ce-i cu revistele astea la tine în cameră? De ce mi-ai scos pantofii ăia eleganţi din dulap? Asta-i recunoştinţa pentru tot ce am făcut noi pentru tine? Ne-ai dezamăgit îngrozitor."*

Charley, cînd reapăruse în urmă cu doi ani, îi ceruse să dea anunţuri în ziare. Multe, multe anunţuri. Îi dictase chiar el ce să scrie în anunţul acela special.

Acum, în grădină erau îngropate şapte fete, fiecare cu un pantof de dans în piciorul drept, iar în cel stîng cu pantoful de stradă sau adidasul sau botina...

Îl rugase pe Charley din tot sufletul să-i dea voie să se oprească pentru o vreme. Nu mai voia să facă asta. Îi explicase lui Charley că pămîntul era încă înghețat, nu le putea îngropa, şi era periculos să păstreze cadavrele în frigider...

Dar Charley se răstise la el: „Vreau să le mai găsească doar pe astea două. Tot aşa cum au găsit-o pe Nan."

Charley le alesese pe ultimele două în acelaşi fel în care le alesese pe celelalte care îi urmaseră lui Nan. Se numeau Erin Kelley şi Darcy Scott. Răspunseseră amîndouă la un anunț dat de el. Mai mult de atît, fiecare răspunsese anunțului său *special*.

Dintre toate răspunsurile primite, lui Charley îi atrăseseră atenția scrisorile şi fotografiile *lor*. Scrisorile erau amuzante, pline de vervă, aproape că îl făceau să audă glasul lui Nan, autoironia, umorul ei sec şi inteligent. Dar mai erau şi chipurile din fotografii. Atrăgătoare amîndouă, fiecare în felul său...

Erin Kelley îi trimisese o fotografie în care era cocoțată pe colțul unui birou. Uşor aplecată în față, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu cineva, cu ochii strălucitori, iar trupul ei înalt şi subțire parcă aştepta să fie invitat la dans.

Fotografia lui Darcy Scott o înfățişa stînd lîngă o fereastră, cu mîna pe draperie. Era pe jumătate întoarsă spre obiectiv. Se vedea că fusese surprinsă de aparatul de fotografiat. Ţinea un val de material pe braț, iar pe chip avea o expresie preocupată, dar amuzată. Pometi proeminenți, un trup zvelt, coapse lungi şi glezne subțiri, picioare mici încălțate cu mocasini Gucci.

Ar arăta mult mai bine în pantofi de dans, îşi spuse el.

Se ridică şi se întinse. Umbrele întunecate din cameră nu îl mai deranjau. Binevenita prezență a lui Charley umpluse întreaga cameră. Nici un glas agasant nu îl mai ruga insistent să i se opună.

Cînd Charley se retrase în hăul din care apăruse, reluă scrisoarea lui Erin şi îşi trecu degetele peste chipul ei din fotografie.

Începu să rîdă zgomotos cînd îşi aminti de anunțul ademenitor publicat în ziar, care o îndreptase pe Erin spre el.

„Îi place muzica, îi place dansul." Aşa începea anunțul.

II
Marți
19 februarie

Frig. Zloată. Umezeală. Circulație îngrozitoare. Dar ce mai conta. Era bucuroasă că se întorsese la New York.

Darcy își dădu jos haina, își trecu degetele prin păr și aruncă o privire pe plicurile aranjate ordonat pe masă. Bev Rothhouse, subțirică, vioaie, sclipitoare, studia designul la seral la Școala Parsons și, între timp, era și indispensabila ei secretară. Ea îi aranjase corespondența în teancuri, în funcție de importanța mesajelor primite.

– Facturi, spuse ea, arătînd spre vraful din dreapta. Apoi extrase de cont. Doar cîteva.

– Dar substanțiale, sper, interveni Darcy.

– Destul de substanțiale, îi confirmă Bev. Mesajele sînt acolo. Ești solicitată să mai mobilezi două apartamente de închirat. Pe cuvînt că ai avut o idee bună cînd te-ai gîndit să te ocupi de afaceri cu cei cu venituri limitate.

Darcy rîse:

– Da, eu centrez, eu marchez.

Ambianța Darcy, Decorațiuni interioare cu preț redus, scria pe ușa biroului din Flatiron Building, de pe Strada 23.

– Cum a fost în California? o întrebă Bev.

Darcy remarcă amuzată tonul de profund respect din glasul fetei. Bev voise s-o întrebe: „Ce-ți mai fac părinții? Cum e să-ți petreci timpul cu ei? Și în realitate sînt tot așa de grozavi ca în filme?"

Darcy își spuse în gînd: „Răspunsul ar fi: da, sînt grozavi. Da, sînt minunați. Da, îi iubesc și sînt mîndră de ei. Numai că în lumea lor nu m-am simțit niciodată în largul meu."

– Cînd pleacă în Australia? o mai întrebă Bev încercînd să pară indiferentă.

– Au și plecat. Iar eu m-am întors glonț la New York, după ce i-am condus la avion.

Darcy profitase că se dusese acasă ca să facă și o călătorie de afaceri la Lake Tahoe, unde fusese angajată să decoreze o cabană de schi pentru viitorii proprietari, care nu aveau cine știe ce posibilități. Mama și tatăl ei plecau într-un turneu internațional cu piesa în care jucau. Asta însemna că nu avea să-i mai vadă cel puțin șase luni de aici înainte.

Acum, se așeză la birou după ce scoase capacul de pe paharul cu cafea pe care îl cumpărase în drum spre serviciu.

– Arăți minunat, remarcă Bev. Îmi place cum te-ai îmbrăcat.

Rochia roșie de lînă, cu guler drept, și sacoul asortat și le cumpărase la Rodeo Drive, împreună cu alte haine, la insistențele mamei. „Draga mea, nu înțeleg de ce o fată așa drăguță ca tine nu prea se sinchisește cum se îmbracă, se frămînta mama ei. Ar trebui să-ți pui în evidență aerul ăsta al tău așa de eteric." După cum remarca adeseori tatăl ei, Darcy ar fi putut poza pentru realizarea unui portret al stră-străbunicii ei pe linie maternă, căreia îi purta și numele. Prima Darcy plecase din Irlanda în timpul războiului, după logodnicul ei francez, ofițer în trupele lui La Fayette. Aveau amîndouă aceiași ochi mari, mai degrabă verzi decît căprui, același păr șaten cu reflexe aurii, același nas drept.

– Numai că de atunci am mai crescut, îi plăcea lui Darcy să precizeze. Am peste un metru șaptezeci. Prima Darcy era o piticanie. Iar înălțimea asta te ajută cînd încerci să pari eterică.

Nu putea uita că, pe cînd avea șase ani, auzise din întîmplare remarca unui regizor: „Cum or fi reușit doi oameni așa de frumoși să facă un copil atît de nesărat?"

Își mai amintea și azi cum rămăsese absolut nemișcată, încercînd să-și revină din șoc. Peste cîteva minute, cînd mama ei vru să o prezinte cuiva de pe scenă „Și aceasta e fetița mea, Darcy", ea strigase: „Nu!" și fugise. Mai tîrziu, își ceruse scuze pentru ieșirea necuviincioasă.

În dimineaţa asta, după ce aterizase pe Aeroportul Kennedy, îşi lăsase repede bagajele acasă, apoi venise degrabă la birou şi nu mai avusese timp să se schimbe în hainele ei obişnuite de lucru, blugi şi un pulover. Bev o aşteptă să înceapă să-şi bea cafeaua, apoi luă de pe masă mesajele.

– Vrei să-i sun la telefon pe oamenii ăştia?

– Lasă-mă mai întîi s-o sun repede pe Erin.

Erin ridică receptorul la primul ţîrîit al telefonului. După felul oarecum preocupat în care îi răspunse la salut, Darcy îşi dădu seama că se afla deja la masa de lucru. Fuseseră colege de cameră la Mount Holyoke. Apoi Erin se specializase în designul de bijuterii. De curînd, cîştigase prestigiosul premiu N. W. Ayer, acordat tinerilor designeri.

Şi Darcy îşi găsise drumul în profesie. După ce lucrase patru ani şi promovase din treaptă în treaptă la o agenţie de publicitate, îşi schimbase cariera din director financiar în decorator de interioare pentru cei cu venituri medii. Amîndouă aveau acum douăzeci şi opt de ani şi rămăseseră prietene la fel de bune ca în perioada şcolii, cînd locuiseră împreună.

Darcy şi-o imagina pe Erin la masa de lucru, îmbrăcată în blugi şi cu un pulover lălîu, cu părul prins în coc cu o clemă sau într-o coadă de cal; cufundată în muncă, indiferentă la ce se petrece în jur.

Dar după acel „alo" preocupat urmă un chiot de bucurie cînd Erin recunoscu vocea lui Darcy.

– Îmi dau seama că eşti ocupată, spuse Darcy. Nu te ţin mult. Am vrut doar să te anunţ că am venit şi, bine-nţeles, să aflu ce mai face Billy.

Billy era tatăl lui Erin. Invalid, se afla de trei ani într-un cămin din Massachusetts.

– Cam tot aşa, îi răspunse Erin.

– Cum merge cu colierul? Cînd te-am sunat vineri, păreai îngrijorată.

Luna trecută, chiar după plecarea lui Darcy, Erin primise o comandă de la firma de bijuterii Bertolini ca să creeze un colier în care să monteze pietrele preţioase ale familiei unui client. Bertolini era un nume cu aceeaşi rezonanţă ca Tiffany şi Cartier.

– Asta pentru că modelul trebuie să fie cu totul special. Şi mi-a cam dat de furcă. Dar am scos-o la capăt. Îl predau mîine

dimineaţă şi, dacă sînt chiar eu mulţumită, înseamnă că e de-a dreptul senzaţional. Cum a fost la Bel-Air?

– Minunat, îi răspunse Darcy şi, după ce rîseră amîndouă, continuă: Dar ia zi-mi, ce mai e nou cu anunţurile?

Nona Roberts, producător la postul de televiziune Hudson Cable Network, se împrietenise cu Darcy şi Erin la clubul de întreţinere fizică pe care îl frecventau toate trei. Nona pregătea un documentar despre anunţurile matrimoniale publicate în ziare, despre genul de oameni care dădeau asemenea anunţuri sau răspundeau la ele; experienţele pe care le trăiau, bune sau rele. Nona le rugase pe Darcy şi pe Erin să o ajute, răspunzînd la cîteva asemenea anunţuri. „Trebuie să mergeţi doar la cîte o singură întîlnire, le îndemnase ea. Jumătate din colegii mei necăsătoriţi au făcut acelaşi lucru şi au avut de ce rîde după aia. Şi, cine ştie, poate chiar găsiţi pe cineva grozav. Oricum, mai gîndiţi-vă."

Erin, de obicei cea mai curajoasă dintre ele două, fusese neobişnuit de reticentă. Însă Darcy o convinsese spunîndu-i că s-ar putea distra. „N-o să publicăm noi anunţuri, îi zisese ea. O să răspundem doar la unele care par interesante. N-o să ne dăm adresa, numai numărul de telefon. O să ne întîlnim cu ei în locuri publice. Ce-am avea de pierdut?"

Începuseră acum şase săptămîni. Darcy nu avusese timp decît pentru o întîlnire înainte de a pleca la Lake Tahoe şi Bel-Air. Bărbatul respectiv susţinea că are un metru optzeci şi cinci. Numai că, după cum îi povestise Darcy lui Erin ulterior, probabil că stătuse pe o scară cînd se măsurase. De asemenea, pretinsese că e director de publicitate. Dar cînd Darcy îi pomenise în treacăt nişte nume de agenţii şi de clienţi, îl cam băgase în cofă. Un mincinos şi un netrebnic, le explicase ea lui Erin şi Nonei. Acum, zîmbind la gîndul că avea să audă alte întîmplări la fel, Darcy îi ceru lui Erin să-i povestească de ultimele ei întîlniri.

– Mai bine lasă pe mîine seară, cînd ne întîlnim cu Nona, îi răspunse Erin. Mi-am notat fiecare amănunt în agenda aia pe care mi-ai făcut-o cadou de Crăciun. Îţi spun numai că am mai avut două întîlniri după ce am vorbit ultima oară cu tine. Asta înseamnă că în ultimele trei săptămîni am avut în total opt întîlniri. Majoritatea plicticoase, despre care nu prea ai ce povesti. Cu unul dintre ei a reieşit că mă mai întîlnisem o dată. Iar printre cei noi era unul cu adevărat atrăgător, dar nu mai e

cazul să-ţi spun că nu m-a mai sunat. Am şi diseară o întîlnire. Pare să fie un tip de treabă, dar să vedem.

Darcy zîmbi:

– Din cîte-mi dau seama, n-am avut prea mult de pierdut. La cîte anunţuri ai răspuns în numele meu?

– La vreo douăsprezece. M-am gîndit că ar fi haios să trimit cîte o scrisoare din partea fiecăreia dintre noi ca răspuns la acelaşi anunţ. Aşa putem face o comparaţie dacă nătărăii ăia or să ne sune.

– Ah, ce-mi place! Şi unde te întîlneşti cu cavalerul din seara asta?

– Într-o berărie din Piaţa Washington.

– Cu ce se ocupă individul?

– Lucrează ca jurist la o firmă. E din Philadelphia. Abia s-a mutat aici. Poţi să vii mîine seară, nu?

– Sigur.

În seara următoare urmau să ia cina împreună cu Nona.

– Mă bucur că te-ai întors, Darce, spuse Erin schimbînd tonul. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie de tine, spuse Darcy cu însufleţire. Bine, atunci ne vedem mîine, adăugă ea şi tocmai se pregătea să-i spună la revedere, cînd o întrebă deodată:

– Cum îl cheamă de fapt pe Ixulescu din seara asta?

– Charles North.

– Sună pompos şi ispititor. Distracţie plăcută, Erin cea Isteaţă, îi spuse Darcy şi închise telefonul.

Bev aştepta răbdătoare să-i prezinte mesajele. Acum, în glas i se ghicea invidia:

– Pe cuvînt, parcă aţi fi două şcolăriţe, cînd staţi de vorbă. Sînteţi mai apropiate decît nişte surori. Şi, dacă mă gîndesc la sora mea, aş zice chiar mult mai apropiate decît nişte surori.

– Ai perfectă dreptate, îi răspunse Darcy.

La Galeria Sheridan de pe Strada 28, la est de Madison Avenue, tocmai avea loc o licitaţie. Obiectele din spaţioasa casă de ţară a lui Mason Gates, răposatul magnat al petrolului, atrăsese o mulţime imensă de intermediari şi de colecţionari.

Chris Sheridan urmărea spectacolul din fundul sălii şi se gîndea cu plăcere că dăduse lovitura cînd, în competiţie cu casele Sotheby's şi Christie's, cîştigase privilegiul de a scoate la licitaţie această colecţie. Mobilier absolut minunat din perioada Reginei Ana; picturi valoroase nu atît pentru felul în care erau realizate, cît pentru faptul că erau rare; argintărie Revere despre care ştia de la bun început că va declanşa o licitaţie febrilă.

La treizeci şi trei de ani, Chris Sheridan arăta mai degrabă ca fundaşul echipei de fotbal a facultăţii unde învăţase, decît ca o autoritate prestigioasă în materie de antichităţi. Poziţia dreaptă a corpului îi punea în valoare statura de un metru optzeci şi şapte. Umerii lui laţi formau un triunghi cu mijlocul îngust. Părul blond-cenuşiu îi încadra chipul cu trăsături puternice. Avea ochi albaştri, dezarmant de prietenoşi. Dar, aşa cum aflaseră concurenţii lui, ochii îi puteau deveni uneori tăioşi.

Chris îşi încrucişă braţele urmărind ultimele sume licitate pentru o comodă Domenico Cucci din 1683, din lemn de esenţă tare, cu intarsii de pietre. Mai mică şi mai simplă decît perechea ei realizată de Cucci pentru Ludovic al XIV-lea, era totuşi o piesă superbă, impecabilă, pe care ştia că Muzeul Metropolitan şi-o dorea nespus.

Cînd licitaţia continuă numai între doi ofertanţi de anvergură, Muzeul Metropolitan şi reprezentantul unei bănci japoneze, în sală se lăsă liniştea. O bătaie pe braţ îl făcu pe Chris să se întoarcă cu o privire absentă. Era Sarah Jonson, adjuncta lui, expert în artă, pe care o convinsese să părăsească muzeul particular din Boston unde lucrase. Pe chip i se citea îngrijorarea.

– Chris, mi-e teamă că a apărut o problemă, spuse ea. Te-a sunat mama ta. Zice că trebuie să-ţi spună neapărat ceva. Părea foarte îngrijorată.

– Tot emisiunea aia nenorocită! spuse el, se repezi la uşă, o împinse şi, fără să mai aştepte liftul, porni în fugă pe scări.

În urmă cu o lună, populara emisiune de televiziune *Crime adevărate* prezentase un material despre crima neelucidată căreia îi căzuse victimă sora geamănă a lui Chris, Nan. Cînd avea nouăsprezece ani, Nan fusese strangulată în timp ce făcea jogging lîngă casa lor din Darien, Connecticut. Deşi protestase vehement, Chris nu reuşise să-i împiedice pe cameramani să

filmeze îndelung casa şi împrejurimile, nici să reconstituie moartea lui Nan în pădurícea din apropiere, unde fusese găsit cadavrul.

Îşi rugase mama să nu se uite la emisiune, dar ea insistase s-o vadă împreună cu el. Realizatorii reuşiseră să găsească o actriţă tînără care semăna în mod uimitor cu Nan. Documentarul cu reconstituirea o înfăţişa cum face jogging; cum un individ o urmăreşte din spatele unor copaci; cum se luptă cu el; cum încearcă să fugă, cum criminalul o înhaţă de gît, o strangulează, îi smulge adidasul din piciorul drept şi i-l schimbă cu un pantof cu toc. Comentariul era citit de un prezentator a cărui voce gravă suna inutil de înspăimîntată: „Să fi fost un străin cel care a acostat-o pe frumoasa şi talentata Nan Sheridan? Cu doar o seară înainte îşi serbase cu fratele ei geamăn cea de a nouăsprezecea aniversare, la vila familiei. Să fi murit chiar de mîna cuiva care închinase în cinstea ei la aniversare? În cincisprezece ani, nimeni nu a apărut cu o informaţie cît de mică să ajute la elucidarea acestei monstruoase crime. Să fi fost Nan Sheridan victima întîmplătoare a unui monstru psihopat sau moartea ei a fost o răzbunare personală?"

Iar în încheiere, un montaj de imagini. Casa şi împrejurimile filmate din mai multe unghiuri. Numărul de telefon unde pot suna cei care ar avea informaţii. Apoi, ultimul cadru: planul apropiat al fotografiei realizate de poliţie cu corpul lui Nan, aşa cum fusese găsit, întins cu grijă pe pămînt, cu mîinile încrucişate pe piept, cu adidasul în piciorul stîng, iar în cel drept, cu un pantof de dans cu paiete.

Apoi ultimele cuvinte: „Unde se află perechea adidasului şi a acestui elegant pantof de seară? Se află oare în continuare la asasin?"

Greta Sheridan urmărise emisiunea destul de calmă. Cînd se terminase, spusese:

– Chris, m-am tot gîndit la asta atît de des. De aia am vrut să văd emisiunea. După ce a murit Nan nu mai eram în stare să judec. Avea obiceiul să-mi povestească tot ce se întîmplă la şcoală. Şi... şi m-am gîndit că, dacă văd emisiunea, s-ar putea să-mi amintesc de vreun amănunt important. Îţi aduci aminte de ziua cînd am înmormîntat-o? Cîtă lume. Toţi tinerii aceia de la

colegiu. Îţi aminteşti ce-a zis şeful poliţiei, Harriman, că e convins că asasinul se află acolo, printre cei veniţi la înmormîntare? Îţi aduci aminte cum instalaseră camere de luat vederi, ca să-i filmeze pe toţi din capelă şi din biserică?

Apoi, ca şi cum o mînă nevăzută i-ar fi deformat trăsăturile feţei, Greta se schimonosi şi izbucni în suspine sfîşietoare:

– Fata asta semăna atît de mult cu Nan, nu-i aşa? Vai, Chris, mi-a fost nespus de dor de ea în toţi anii ăştia. Dacă ar mai fi printre noi, şi tata s-ar mai afla acum în viaţă... Dar durerea l-a copleşit şi a făcut atacul acela de cord.

Mai bine spărgeam cu un topor toate televizoarele din casă decît s-o las pe mama să se uite la emisiunea aia nenorocită, gîndi Chris în timp ce alerga pe coridor spre birou. Ridică precipitat receptorul, bătînd darabana în masă cu mîna stîngă:

– Mamă, ce s-a-ntîmplat?

Greta Sheridan părea încordată şi vorbea rar:

– Chris, îmi pare rău că te-am deranjat în timpul licitaţiei, dar am primit o scrisoare nespus de ciudată.

Tot din cauza emisiunii ăleia nenorocite, boscorodi Chris. Tot felul de scrisori aiuristice. De la cîte un mediu care se oferea să ţină o şedinţă de spiritism, pînă la oameni care cereau bani pentru rugăciunile lor.

– Ar fi bine să nu mai citeşti prostiile alea, îi spuse el. Nu-ţi fac decît rău.

– Chris, asta e o cu totul altfel de scrisoare. Zice că, în amintirea lui Nan, o dansatoare din Manhattan o să moară în seara de nouăsprezece februarie exact aşa cum a murit Nan, îi spuse Greta Sheridan şi ridică tonul. Chris, şi dacă asta nu-i o scrisoare aiuristică? Ce-i de făcut? Pe cine să anunţăm?

Doug Fox îşi puse cravata la gît, o răsuci cu grijă într-un nod perfect şi se studie în oglindă. Fusese la cosmeticiană ieri şi pielea îi strălucea. Datorită permanentului, părul firav îi părea mai bogat, iar şamponul blond-cenuşiu îi acoperise firele cărunte apărute pe la tîmple.

Un bărbat bine, se convinse el, admirînd felul în care cămaşa albă şi apretată îi urma liniile pieptului musculos şi a mijlocului subţire. Îşi luă sacoul, lăudînd în gînd fineţea stofei scoţiene. Bleumarin cu dungi subţiri şi discrete, puse în evidenţă de imprimeul roşu, mărunt, al cravatei Hermès. Imaginea perfectă a unui funcţionar la o bancă de investiţii, distins cetăţean din Scarsdale, soţ devotat al lui Susan Frawley Fox, tată a patru copii isteţi şi frumoşi.

Nimeni, gîndi Doug, amuzîndu-se satisfăcut, n-ar bănui că duce o viaţă dublă. Nimeni n-ar face vreo legătură între el şi desenatorul care avea un apartament în binecuvîntata anonimitate din London Terrace, de pe Strada 23 Vest, plus o ascunzătoare în Pawling şi un Volvo station nou.

Doug aruncă o ultimă privire în oglinda mare, îşi aranjă batista la buzunar şi, după ce se mai uită o dată în jur, ca să fie sigur că nu a uitat nimic, se îndreptă spre uşă. Dormitorul îl enerva mereu. O cameră nenorocită, în care un decorator cu pretenţii îngrămădise mobilă provincială franceză veche, şi pe care Susan reuşise s-o facă să arate ca un depozit de mărunţişuri. Mormane de haine zăceau pe taburet, obiecte de toaletă din argint aşezate de-a valma pe măsuţa cu oglindă. Desene naive de copii lipite pe perete. Să ies odată de aici, îşi spuse Doug.

În bucătărie, obişnuitul calvar. Donny, băiatul de treisprezece ani, şi Beth, fata de doisprezece ani, îşi îndesau gemul în gură. Susan striga în gura mare că autobuzul de la şcoală a apărut deja pe stradă. Ăla mic, care se tot învîrtea pe acolo fără rost, cu scutecele ude şi mîinile murdare. Trish, care o ţinea una şi bună că nu vrea să meargă la grădiniţă în după-amiaza asta, că vrea să stea acasă să se uite cu mami la televizor.

Susan purta un halat de flanel peste cămaşa de noapte. Era foarte frumoasă cînd se căsătoriseră. O fată frumoasă devenită neglijentă. Îi zîmbi lui Doug şi îi turnă cafea.

– Nu vrei nişte brioşe?

– Nu.

Oare o să-l tot bîrîie în fiecare dimineaţă să se îndoape? Doug sări un pas înapoi cînd ăla mic încercă să-i îmbrăţişeze piciorul.

– Ce naiba, Susan, dacă nu poţi să-l ţii curat, cel puţin nu-l lăsa să se apropie de mine. Doar n-o să mă duc la serviciu jegos.

– Autobuzul! strigă Beth. La revedere, mami, la revedere, tati.

Donny îşi înhăţă cărţile.

– Poţi să vii diseară la meciul meu de baschet, tată?

– N-o să mă întorc acasă decît tîrziu. Am o şedinţă importantă. Dar la meciul viitor o să vin negreşit. Îţi promit.

– Sigur, spuse Donny şi trînti uşa în urma lui.

Peste trei minute, Doug se afla în Mercedes şi se îndrepta spre gară, în timp ce cuvintele pline de reproş ale lui Susan „Încearcă să nu întîrzii prea mult" îi răsunau încă în urechi. Doug simţi că începe în sfîrşit să se relaxeze. Avea treizeci şi şase de ani şi se săturase de nevasta lui cea grasă, de cei patru copii gălăgioşi, de casa din suburbie. Visul american. La douăzeci şi doi de ani se gîndise că făcuse o mişcare inteligentă cînd se căsătorise cu Susan.

Din păcate, cînd iei de nevastă fata unui om bogat nu înseamnă că te însori cu bogăţia. Tatăl lui Susan era tare cărpănos. Nu dădea nimic niciodată decît cu împrumut. Deviza asta pare să-i fi fost imprimată pe creier.

Nu că nu i-ar fi iubit pe copii sau că nu ar fi ţinut destul de mult la Susan. Numai că ar fi trebuit să mai aştepte pînă să înceapă viaţa de rutină a unui tată de familie. Îşi risipise tinereţea. Ca Douglas Fox, funcţionar la o bancă de investiţii, distins cetăţean din Scarsdale, viaţa lui era o continuă plictiseală.

Îşi parcă maşina şi fugi după tren, consolîndu-se cu gîndul că, atunci cînd era Doug Fields, artist burlac, regele anunţurilor matrimoniale, ducea o viaţă dulce şi secretă, iar dacă îl cuprindea vreo dorinţă obscură, avea mereu o cale să şi-o satisfacă.

III
Miercuri
20 februarie

Miercuri seara, Darcy sosi la Nona Roberts, la birou, exact la ora şase şi jumătate. Avusese o întîlnire cu un client pe Riverside Drive şi o sunase pe Nona să-i propună să meargă împreună cu taxiul la restaurant.

În biroul Nonei domnea o harababură de nedescris, la fel ca în tot şirul de birouri ale postului de televiziune Hudson Cable Network de la etajul zece. Avea o masă de stejar *o*arecum ponosită, plină cu hîrtii, multe dulapuri ale căror sertare nu prea se închideau, rafturi cu cărţi de referinţă şi casete, o canapea nespus de urîtă şi un scaun rotativ despre care Darcy îşi dădu seama că nu se mai învîrte de mult. O plantă pe care Nona uita în mod sistematic să o ude stătea pleoştită pe pervazul îngust.

Nona iubea biroul acela. Darcy, în schimb, se întreba cum de nu se autodistrugea prin implozie spontană. Cînd ajunse în birou, o găsi pe Nona vorbind la telefon, aşa că se duse după apă să ude planta.

– Plînge şi cere îndurare, îi explică ea cînd se întoarse.

Nona tocmai terminase de vorbit la telefon. Sări de pe scaun s-o îmbrăţişeze.

– Nu prea le am pe astea cu grădinăritul.

Purta o rochie kaki de lînă, care îi contura perfect corpul minion, strînsă în talie cu o curea îngustă din piele, ce se închidea printr-o cataramă gălbuie, în formă de mîini care se strîngeau. Părul blond-cenuşiu, cu şuviţe albe, tuns drept, abia îi atingea

obrajii. Avea o față foarte expresivă, mai degrabă interesantă decît frumoasă.

Darcy observă cu bucurie că umorul luase aproape în întregime locul tristeții din ochii căprui ai Nonei. Recentul divorț o afectase pe Nona foarte mult. După cum spusese ea, „E destul de dureros să împlinești patruzeci de ani singură, după ce bărbatul ți-a dat papucii pentru o fetișcană de douăzeci".

– Am întîrziat, se scuză Nona. Ne vedem cu Erin la șapte?

– Între șapte și șapte și un sfert, îi răspunse Darcy, abia abținîndu-se să nu se apuce să culeagă frunzele moarte de pe tulpina plantei.

– Pînă acolo facem cincisprezece minute, în cazul în care reușim să prindem vreun taxi liber. Perfect. Un singur lucru aș mai vrea să fac înainte de a pleca. Hai cu mine să vezi chipul milos al televiziunii.

– Nu știam că are și un asemenea chip, spuse Darcy și își puse geanta pe umăr.

Toate birourile erau amplasate în jurul unei zone centrale mari, plină de mese la care stăteau secretare și redactori. Calculatoarele zumzăiau, faxurile huruiau. În capătul sălii, cineva se afla în fața camerei de luat vederi și prezenta un buletin de știri. Nona îi salută pe toți în treacăt, cu o fluturare de mînă.

– În tot labirintul ăsta de birouri nu există nici o persoană fără obligații, care să nu răspundă la anunțuri pentru mine. De fapt, am o bănuială că mai sînt și cîțiva băieți cu obligații, care și-au dat întîlnire cu niște căsuțe poștale ciudate.

O conduse pe Darcy într-o sală de vizionare și i-o prezentă lui Joan Nye, o blondă drăguță care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani.

– Joan face ferparele, îi explică ea. Tocmai a terminat de adus la zi un anunț important și m-a rugat să mă uit și eu peste el, îi explică Nona, apoi se întoarse spre Nye. Sînt sigură că e bine.

– Sper și eu, spuse Joan oftînd și apăsă pe buton să pornească filmul.

Pe ecran apăru chipul marii actriţe Ann Bouchard. Gary Finch, prezentatorul postului Hudson Cable, cu vocea lui melodioasă, începu să vorbească pe un ton grav.

„Ann Bouchard a obţinut primul Oscar la vîrsta de nouăsprezece ani, cînd, în 1928, a înlocuit-o în filmul clasic *Cale periculoasă*, pe Lillian Marker, care se îmbolnăvise."

După secvenţele cu Ann Bouchard în rolurile ei memorabile urmau momente importante din viaţa personală a actriţei: cele şapte căsnicii, casele ei, lupta dusă pentru publicitate cu directorii de studiouri, extrase din interviuri acordate de-a lungul îndelungatei sale cariere, reacţia ei emoţionată după ce primise un premiu pentru întreaga sa activitate: „Am fost binecuvîntată. Am fost iubită. Şi vă iubesc pe toţi."

Filmul se sfîrşi.

– Nu ştiam că Ann Bouchard a murit, exclamă Darcy. Doamne, chiar săptămîna trecută a vorbit la telefon cu mama. Cînd s-a întîmplat?

– Păi nu s-a întîmplat, spuse Nona. Noi pregătim ferparele dinainte, aşa cum fac şi ziarele. Şi le aducem la zi în mod periodic. Materialul de adio pentru George Burns a fost modificat de douăzeci şi două de ori. Cînd se petrece inevitabilul, nu mai avem de scris decît partea de video de la început. În mod destul de ireverenţios, acţiunea se cheamă Clubul Pa-Pa.

– Clubul Pa-Pa?

– Îhîm. Realizăm ultima parte şi-i spunem celui decedat „papa", îi explică ea şi se întoarse spre Nye. E grozav. Gata-gata să-mi dea lacrimile. Dar ia zi, ai mai răspuns la vreun anunţ matrimonial?

Nye zîmbi:

– Ar trebui să te pun la cheltuială, Nona. Mi-am dat întîlnire aseară cu un nemernic. Cum era de aşteptat, m-am blocat cu maşina în aglomeraţie. Am parcat unde s-a nimerit ca să dau o fugă să-i spun că vin imediat. Am alergat înapoi şi am găsit lîngă maşină un poliţist care tocmai îmi pregătea o amendă. Pînă la urmă, am găsit o parcare şase străzi mai încolo şi, cînd m-am întors...

– Dispăruse, continuă Nona.

Ochii lui Nye se măriră:

– De unde ştii?

– Am mai auzit povestea asta de la alţii. Nu te teme că ţi s-a întîmplat numai ţie. Şi acum am face bine să plecăm cît mai repede.

Cînd ajunseră la uşă, Nona îi spuse peste umăr:

– Dă-mi chitanţa de amendă. Mă ocup eu de ea.

În taxi, mergînd la întîlnirea cu Erin, Darcy se întreba de ce ar face cineva o asemenea figură. Nye era chiar drăguţă. Să fi fost prea tînără pentru cel cu care s-a întîlnit? Cînd a răspuns la anunţ, probabil că şi-a dat vîrsta. Să fi avut respectivul în minte o anumită imagine cu care Nye nu se potrivea?

Gîndul ăsta o neliniştea. În timp ce taxiul se strecura cu greu prin aglomeraţia de pe Strada 72, spuse:

– Nona, cînd am început să răspundem la anunţurile astea, le-am luat în glumă. Acum nu mai sînt aşa de sigură că e o glumă. Îţi dai întîlnire cu cineva pe care nu-l ştii, fără să ai minima garanţie că tipul e cel mai bun prieten al fratelui vreunei cunoştinţe. Tu poţi să-ţi imaginezi că vreunul dintre bărbaţii pe care îi cunoşti ar face aşa ceva? Chiar dacă, din cine ştie ce motiv, celui cu care s-a întîlnit Nye nu-i plăcea deloc cum era îmbrăcată sau cum se pieptănase sau mai ştiu eu ce, trebuia măcar să bea ceva repede cu ea şi să-i spună că se grăbeşte să prindă avionul. În felul ăsta, scăpa destul de repede, dar n-o făcea să se simtă prost.

– Darcy, hai să recunoaştem, interveni Nona. Din tot ce am aflat pînă acum, majoritatea celor care dau asemenea anunţuri sau răspund la ele sînt persoane destul de nesigure. Ce mă sperie mai tare e că tocmai am primit azi o scrisoare de la un agent FBI care a auzit de emisiune şi vrea să stea de vorbă cu mine. Ar vrea să includem un avertisment că obsedaţii sexual dau foarte frecvent asemenea anunţuri.

– Ce frumos!

Ca de obicei, Bella Vita îşi primea clienţii cu o ospitalitate caldă. În aer plutea aroma plăcută, dulceagă, de usturoi. Se auzea un murmur uşor de glasuri şi rîsete. Adam, patronul, veni în întîmpinarea lor:

– A, frumoasele doamne. Aveţi masa rezervată, le spuse el arătînd spre o masă la fereastră.

– Erin trebuie să apară dintr-o clipă într-alta, îi spuse Darcy în timp ce se aşezau la masă. Mă mir că n-a apărut deja. E mereu aşa de punctuală, că mă şi complexează.

– Poate că s-a împotmolit în aglomeraţie, spuse Nona. Hai să comandăm nişte vin. Ştim doar că ea o să vrea Chablis.

O jumătate de oră mai tîrziu, Darcy se ridică de pe scaun:

– Mă duc s-o sun pe Erin. Mă gîndesc că s-a dus să dea colierul pe care l-a făcut pentru Bertolini şi a mai fost nevoie de nişte modificări. Cînd lucrează, uită de ea şi nu mai ştie cît e ceasul.

La apartamentul-atelier al lui Erin îi răspunse robotul. Darcy reveni la masă şi îşi dădu seama că Nona părea la fel de îngrijorată ca şi ea.

– I-am lăsat un mesaj că o aşteptăm şi să ne sune aici dacă nu poate să vină.

Comandară cina. Lui Darcy îi plăcea foarte mult restaurantul, dar, în seara asta, abia dacă îşi dădea seama ce mănîncă. Se tot uita spre uşă sperînd să apară Erin să le explice de ce întîrziase.

Dar nu apăru.

Darcy locuia la ultimul etaj al unui bloc elegant de pe Strada 49 Est, iar Nona – într-un apartament din Central Park West. Cînd plecară de la restaurant, luă fiecare cîte un taxi şi se despărţiră cu promisiunea ca prima care va avea veşti de la Erin s-o sune pe cealaltă.

În clipa cînd ajunse acasă, Darcy încercă iar numărul lui Erin. Încercă apoi din nou peste o oră, înainte de culcare. De data asta îi lăsă un mesaj categoric: „Erin, sînt îngrijorată. E miercuri, ora 11 şi 15. Oricît de tîrziu te întorci, sună-mă."

În cele din urmă, Darcy căzu într-un somn agitat.

Cînd se trezi la şase dimineaţa, primul ei gînd fu că Erin n-o sunase.

Jay Stratton privi pe fereastra din colţ a apartamentului de la etajul treizeci din Waterside Plaza, de pe Strada 25, East River Drive. Priveliştea era încîntătoare: East River, peste care se arcu-

iau podurile Brooklyn şi Williamsburg, cele două turnuri identice în dreapta, Hudsonul în spatele lor, şirurile de maşini, care, după-amiază, la ora de vîrf, se tîrăsc muribund, se scurgeau de acum destul de bine. Era şapte şi jumătate.

Jay se încruntă, iar gestul acesta îi făcea ochii înguşti aproape invizibili. Părul său negru, fasonat de o tunsoare scumpă şi plăcut grizonat, îi sublinia înfăţişarea pe care şi-o cultivase, de eleganţă firească. Era conştient că avea tendinţa să se îngraşe şi făcea gimnastică din greu. Ştia că arată puţin mai în vîrstă decît cei treizeci şi şapte de ani pe care îi avea, dar asta se dovedise a fi în avantajul lui. Majoritatea celor din jur îl consideraseră totdeauna un bărbat foarte bine.

Cu siguranţă, văduva magnatului de presă, pe care o însoţise la cazinoul Taj Mahal din Atlantic City, săptămîna trecută, îl considerase atrăgător. Cu toate astea, cînd îi pomenise că ar vrea să-i facă o bijuterie, chipul i se crispase: „Fără reclame de genul ăsta, te rog, îi replicase ea. Să fim înţeleşi."

Nu se mai deranjase cu ea, lui Jay nu-i plăcea să-şi piardă vremea. Astăzi mîncase de prînz la Jockey Club şi, în timp ce aştepta să se elibereze o masă, intrase în vorbă cu o pereche mai în vîrstă. Soţii Ashton se aflau la New York în vacanţă, sărbătorind cea de a patruzecea aniversare a căsătoriei. În mod clar cu buzunarele pline, erau oarecum dezorientaţi, scoşi din mediul lor familiar din Carolina de Nord şi îi răspunseseră cu plăcere cînd intrase în vorbă cu ei.

Soţul îl privi încîntat pe Jay cînd acesta se interesă dacă alesese deja o bijuterie potrivită pentru soţia lui, să marcheze cei patruzeci de ani de cînd se aflau împreună.

– Îi tot spun lui Frances că ar trebui să-mi dea voie să-i cumpăr o bijuterie deosebită, dar ea zice să păstrez banii pentru Frances Junior.

Jay le sugeră că, la un moment dat, în viitorul îndepărtat, lui Frances Junior îi va face plăcere să poarte un lănţişor sau o brăţară frumoasă şi să-i povestească fetei sau nepoatei ei că acesta a fost un cadou cu totul special pe care l-a primit bunica de la bunicul.

– Familiile regale aşa fac de secole, le explică el şi le dădu cartea de vizită.

Sună telefonul. Jay se grăbi să răspundă. Poate e Ashton, îşi spuse el.

Era Aldo Marco, directorul firmei Bertolini.

– Aldo, spuse Jay bucuros. Mă gîndeam să te sun. Cum merge treaba?

– Nu merge deloc, i-o reteză Marco. Atunci cînd mi-ai prezentat-o pe Erin Kelley, atît ea, cît şi realizările ei mi-au făcut o impresie bună. Modelul pe care mi l-a prezentat era superb şi, după cum bine ştii, i-am dat pietrele preţioase ale clientului nostru ca să le facă o montură nouă. Urma să aducă în dimineaţa asta colierul. Dar domnişoara Kelley nici n-a apărut, nici n-a răspuns la mesajele pe care i le-am tot lăsat. Domnule Stratton, vreau să-mi dea imediat colierul sau să aducă înapoi pietrele clientului.

Jay îşi umezi buzele cu limba. Simţi că îi transpiră mîna pe receptor. Uitase de colier. Îi răspunse alegîndu-şi cu grijă cuvintele:

– Am văzut-o pe domnişoara Kelley acum o săptămînă. Mi-a arătat colierul. Era minunat. Trebuie să fie o neînţelegere.

– Neînţelegerea constă în faptul că n-a adus colierul care urmează să fie oferit în dar vineri seara, la o logodnă. Repet: mîine vreau colierul sau pietrele clientului înapoi. Tu răspunzi pentru îndeplinirea uneia dintre alternative. E clar?

Clicul strident al telefonului îi răsună lui Stratton în ureche.

Miercuri după-amiază, la ora cinci, Michael Nash primi ultimul pacient, pe Gerald Renquist. Acum pensionar, Renquist fusese directorul general al unei companii farmaceutice internaţionale. Omul, a cărui viaţă personală se împletea cu intrigile şi politica dusă de consiliul de administraţie, ajunsese prin pensionare să se simtă pus pe tuşă.

– Ştiu că mă pot considera norocos, spunea Renquist, dar mă simt al naibii de inutil. Chiar şi soţia mea îi tot dă întruna:

„M-am măritat cu tine ca să fim împreună la bine şi la rău, dar nu şi la masa de prînz".

– Trebuie să-ţi fi făcut un plan de ieşire la pensie, îi sugeră Nash cu blîndeţe.

Renquist rîse:

– Mi-am făcut: fereşte-te de el cu orice preţ.

Depresie, gîndi Nash. Obişnuita tulburare mentală. Îşi dădea seama că e obosit şi nu îi acordă lui Renquist toată atenţia. Nu-i corect, îşi spuse el. Mă plăteşte să-l ascult. Cu toate astea, simţi o uşurare cînd, la şase fără zece, reuşi să încheie vizita.

După ce plecă Renquist, Nash se pregăti să închidă. Avea cabinetul pe Strada 71, Park Avenue, iar locuinţa, la etajul douăzeci al aceleiaşi clădiri. Ieşi pe uşa care dădea în hol.

În faţa liftului o zări pe noua chiriaşă de la 20B, o blondă puţin peste treizeci de ani. Încercă să nu se enerveze că urma să meargă pînă sus cu ea. Îl deranja felul în care îl studia şi faptul că, de fiecare dată, îl invita să treacă pe la ea să bea un pahar.

Michael Nash mai avea asemenea probleme cu unele paciente. Bănuia ce e în capul lor: un bărbat bine, divorţat, fără copii, la vreo patruzeci de ani, fără obligaţii. Tocmai de aceea, era tot timpul rezervat.

Cel puţin în seara asta, noua vecină nu repetă invitaţia. Poate că se învăţase minte. Cînd ieşiră din lift, el îi mormăi un „Noapte bună".

Locuinţa lui reflecta grija pe care o avea în viaţă faţă de orice. Tapiţeria crem a celor două canapele din salon se regăsea şi pe scaunele din jurul mesei rotunde de stejar. Masa o cumpărase la o licitaţie de mobilă veche în comitatul Bucks. Pe jos, covoare cu modele geometrice, pe un fond crem. Un perete plin de rafturi, plante pe pervaz, o comodă care îi servea drept bar, tot felul de mărunţişuri din excursiile făcute în străinătate, picturi de valoare. O cameră confortabilă, elegantă.

Bucătăria şi biblioteca se aflau în stînga salonului, dormitorul şi baia în dreapta. Un apartament confortabil, o completare plăcută la casa cea mare din Bridgewater, care fusese mîndria şi bucuria părinţilor lui. Nash era de multe ori tentat să o vîndă, dar ştia că îi va fi dor să-şi petreacă acolo cîte un sfîrşit de săptămînă.

Își scoase jacheta și cumpăni dacă să vadă sfîrșitul știrilor de la ora șase sau să asculte noul compact disc pe care și-l cumpărase, o simfonie de Mozart. În cele din urmă, Mozart învinse. Cînd primele acorduri, atît de familiare, umplură camera, se auzi soneria de la ușă.

Nash știa foarte bine cine e. Resemnat, se duse să deschidă. Noua vecină stătea în prag cu o frapieră. Cel mai vechi truc. Slavă Domnului că nu începuse să-și prepare o băutură. Îi dădu gheață, se scuză că nu poate merge să bea cu ea, se pregătea să iasă în oraș, și o conduse ușurel spre ușă. După ce plecă, stăruindu-i încă în minte acel „Poate altă dată", se duse direct la bar, își prepară un martini sec și dădu din cap cu compătimire.

Se așeză pe canapeaua de lîngă fereastră și începu să-și bea cocteilul, savurîndu-i gustul plăcut, răcoritor, întrebîndu-se cum o fi tînăra cu care urma să ia cina la ora opt. Îi răspunsese la anunțul matrimonial cu o scrisoare atît de amuzantă.

Editorul lui fusese absolut încîntat de prima parte a cărții pe care o scria, o carte în care făcea psihanaliza celor care dădeau sau răspundeau la anunțuri matrimoniale, nevoile lor psihice, felul în care se refugiau în imaginar cînd se prezentau.

Titlul provizoriu era *Anunțurile matrimoniale: În căutarea unei companii sau fuga de realitate?*

IV
Joi
21 februarie

Darcy stătea la măsuţa joasă, bîndu-şi cafeaua şi privind în gol pe fereastră, spre grădinile de dedesubt. Goale acum, pe ici pe colo cu petice de zăpadă încă netopită, vara erau aranjate superb cu plante şi arbuşti tunşi cu multă pricepere. Printre celebrii proprietari ai clădirilor elegante din faţa grădinilor se numărau Aga Khan şi Katharine Hepburn.

Lui Erin îi plăcea să vină aici cînd grădinile erau în floare.

– Din stradă nici n-ai bănui că există, ofta ea. Pe cuvînt, Darce, c-ai avut baftă cînd ai găsit apartamentul ăsta.

Erin. Unde să fie oare? Cînd se tezise şi îşi dăduse seama că Erin nu sunase, Darcy dăduse telefon la căminul din Massachusetts. Starea domnului Kelley era neschimbată. Semicoma se putea prelungi pe o perioadă nedefinită, chiar dacă organismul îi devenea tot mai slab. Nu, nu avuseseră nici un motiv special să ia legătura de urgenţă cu fiica lui. Dar sora nu ştia dacă Erin sunase, ca de obicei, seara trecută.

– Ce să fac? se întrebă Darcy cu glas tare. Să anunţ că a dispărut? Să sun la poliţie şi să mă interesez de accidentele care au avut loc?

Un gînd neaşteptat o făcu să se cutremure. Dacă Erin a suferit un accident la ea acasă? Cînd era concentrată, avea obiceiul să se lase pe spate cu scaunul. Dacă zăcuse acolo inconştientă în tot acest timp?

În trei minute își și aruncase pe ea un pulover, o pereche de pantaloni, își înhățase haina și mănușile. Așteptă cîteva minute nesfîrșite pe Bulevardul 2, pînă reuși să prindă un taxi.

– Strada Christopher unu-zero-unu și vă rog să vă grăbiți.

– Toți îmi zic să mă grăbesc. Da' eu zic să merg binișor, ca să trăiți mai mult, îi răspunse șoferul și-i făcu cu ochiul în oglinda retrovizoare.

Darcy își întoarse capul. Nu-i ardea de glume. Cum de nu se gîndise la posibilitatea unui accident? Luna trecută, chiar înainte să plece în California, Erin trecuse pe la ea, la prînz. Se uitaseră împreună la știri. Una dintre reclame o înfățișa pe o doamnă în vîrstă, firavă, care, după ce căzuse, primise ajutor la declanșarea alarmei purtată la gît, pe un lanț.

– Așa o să fim și noi peste vreo cincizeci de ani, comentase Erin și imitase reclama gemînd: „Ajutooor, ajutooor! Am căzut și nu mai pot să mă ridic!"

Lui Gus Boxer, administratorul din clădirea cu numărul 101 de pe Strada Christopher, îi plăceau femeile frumoase. Acesta era motivul pentru care, cînd sosi grabnic în hol să vadă cine suna așa de insistent la poartă, fața încruntată i se destinse imediat și în colțul gurii îi apăru un surîs insinuant.

Era încîntat de ce vedea. În poartă stătea o femeie șatenă, ciufulită de vînt. Părul îi cădea pe frunte, ca Veronicăi Lake, în filmele la care se tot uita. Haina de piele pînă la șolduri nu era chiar nouă, dar avea linia aceea șic pe care Gus ajunsese s-o recunoască de cînd lucra în Greenwich Village.

Ochii îi alunecară în sus, pe picioarele ei lungi și zvelte. Apoi își dădu seama de ce i se părea așa de cunoscută. O văzuse de cîteva ori cu Erin Kelley de la 3B. Deschise poarta și se dădu la o parte:

– La dispoziția dumneavoastră, spuse el pe un ton pe care îl considera irezistibil.

Darcy trecu pe lîngă el, încercînd să-și ascundă dezgustul. Din cînd în cînd, Erin se plîngea de acest Casanova de șaizeci de ani, cu maieu murdar.

– Boxer îmi dă frisoane, îi spusese ea. Mă gîndesc chiar că are o dublură după cheia mea de la apartament. Odată l-am găsit

în casă şi mi-a îndrugat o poveste cu cai verzi pe pereţi cum că ar curge o ţeavă.

– Şi-a dispărut vreodată ceva? o întrebase Darcy.

– Nu. Ţin în seif toate bijuteriile la care lucrez. În rest, nu prea e nimic de jecmănit la mine. Dar ce mă înfioară cel mai mult e felul lui scîrbos, libidinos, de a fi. Oricum, am un lanţ la uşă şi-l pun cînd sînt înăuntru, iar locuinţa în sine nu valorează cine ştie ce. Poate că individul e inofensiv.

Darcy intră direct în subiect:

– Sînt îngrijorată din cauza lui Erin Kelley, îi spuse ea administratorului. Trebuia să ne întîlnim aseară şi n-a apărut. Nu răspunde la telefon. Vreau să verific în apartamentul ei. Să nu fi păţit ceva.

Boxer o privi chiorîş:

– Ieri n-avea nimic.

– Ieri?

Îşi coborî pleoapele grele peste ochii gălbejiţi. Îşi umezi cu limba buzele întredeschise. Fruntea i se umplu de cute.

– Nu, greşesc, am văzut-o marţi. Seara tîrziu. Venise acasă cu nişte cumpărături, explică el şi continuă foarte mîndru de sine: I-am zis c-o ajut să le ducă sus.

– Asta era marţi după-amiază. Aţi văzut-o ieşind sau întorcîndu-se de undeva marţi seara?

– Nu. N-aş putea să zic c-am văzut-o. Dar să ştiţi că eu nu-s portar. Chiriaşii au cheile lor. Iar comisionarii sună la interfon ca să li se dea drumul înăuntru.

Darcy dădu din cap. Deşi ştia că e inutil, încercase pe interfon apartamentul lui Erin, înainte de a-l suna pe administrator.

– Vă rog, mi-e teamă că s-a întîmplat ceva. Trebuie să intru la ea în casă. Aveţi dublura de la cheie?

Zîmbetul strîmb îi reapăru pe chip:

– Trebuie să mă înţelegeţi: în mod normal nu las oamenii să intre într-un apartament numai c-aşa vor ei. Dar v-am văzut cu Kelly. Ştiu că sînteţi prietene. Şi sînteţi ca ea, dichisită foc. Ce mai, o cuconiţă bine.

Fără să bage în seamă complimentul pe care i-l făuse, Darcy porni în grabă pe scări.

Atît scările, cît şi platformele dintre ele erau curate, dar mohorîte. Pereţii scorojiţi erau afumaţi, plăcile de pe trepte, inegale. Totdeauna cînd intra în locuinţa lui Erin, era de parcă ar fi ieşit la lumina zilei, dintr-o peşteră. Cînd Erin se mutase aici acum trei ani, Darcy o ajutase să zugrăvească şi să-şi pună tapetul. Închiriaseră un camion şi făcuseră o incursiune în Connecticut şi New Jersey ca să caute mobilă la mîna a doua.

Zugrăviseră pereţii în alb-uni. Pe parchetul zgîriat, dar lăcuit împrăştiaseră covoare indiene multicolore. Deasupra canapelei, acoperite cu o husă de un roşu strălucitor şi plină de perne decorative în tonuri vii, puseseră postere înrămate, cu reproduceri.

Ferestrele dădeau spre stradă. Chiar şi cînd afară era înnorat, camera era suficient luminată. Sub ferestre, pe o masă lungă, Erin îşi aşeza ordonat instrumentele unele lîngă altele: aparatul de sudură, burghiul, pile şi cleşti, cleme şi pensete, ciocanul de lipit, plăcile de calibrare. Darcy fusese totdeauna fascinată să o vadă pe Erin lucrînd, să-i urmărească degetele subţiri mînuind cu pricepere pietrele delicate.

Lîngă masă, se afla singurul obiect extravagant din locuinţa lui Erin: o comodă cu multe sertare înguste. Era, de fapt, un dulap de farmacie din secolul al nouăsprezecelea, ale cărui sertare de jos ascundeau un seif. Un fotoliu, un televizor şi o combină stereo de calitate completau atmosfera plăcută din cameră.

La început, Darcy simţi o uşurare. Toate erau la locul lor. Cu Gus Boxer pe urmele ei, intră în chicinetă, o încăpere mică, fără ferestre, pe care o zugrăviseră în galben strălucitor şi o decoraseră cu ştergare.

Holul îngust ducea spre dormitor. Patul de cositor şi alămă şi măsuţa de toaletă erau singurele mobile din camera cît o debara. Patul era făcut, toate lucrurile, la locul lor.

În baie, pe suport atîrnau prosoape curate, uscate. Darcy deschise dulăpiorul. Cu ochiul unui om practic, observă că periuţa de dinţi, cosmeticele şi cremele lui Erin se aflau toate acolo.

Boxer începu să dea semne de nelinişte:

– Mie mi se pare că totu-i în ordine. Sînteţi mulţumită?

– Nu, îi răspunse Darcy, apoi se întoarse în sufragerie şi se îndreptă spre masa de lucru. Robotul telefonului indica şase mesaje înregistrate. Apăsă pe buton sa le asculte.

– Hei, nu ştiu dacă...

Dar ea i-o reteză:

– Erin a dispărut. Pricepi? A dispărut. O să ascult mesajele astea să văd dacă pot să aflu pe unde ar putea fi. După aia o să sun la poliţie să-i întreb de accidentele care au avut loc în ultima vreme. Poate că zace inconştientă prin vreun spital, pe undeva. N-ai decît să stai aici cu mine sau, dacă eşti ocupat, poţi să pleci. Ei, ce zici?

Boxer ridică din umeri:

– Cred că n-are nimic dacă vă las singură.

Darcy îi întoarse spatele, umblă în geantă şi îşi scoase carneţelul şi un pix. Începu să deruleze mesajele şi nu-l mai auzi pe Boxer cînd ieşi. Primul mesaj era de marţi, ora şase patruzeci şi cinci. Un anume Tom Swartz. Îi mulţumea că i-a răspuns la anunţ. Tocmai descoperise un restaurant micuţ şi ieftin. S-ar putea întîlni să ia cina împreună? O s-o mai sune.

Erin urma să se întîlnească cu Charles North marţi după-amiază la ora şapte, la o berărie de lîngă Piaţa Washington. Fără îndoială că la şapte fără un sfert era deja plecată, gîndi Darcy.

Apoi, următorul apel, de la şapte douăzeci şi cinci, era de la Michael Nash: „Erin, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc şi sper că o să poţi lua cina cu mine într-o seară, în cursul săptămînii. Dacă poţi, sună-mă chiar în seara asta." Nash lăsase şi numărul de acasă, şi pe cel de la cabinet.

Miercuri dimineaţa, apelurile începeau la ora nouă. Primele erau mesaje obişnuite, în probleme de serviciu. Dar cel al lui Aldo Marco, de la firma Bertolini, o făcu să i se pună un nod în gît: „Domnişoară Kelley, sînt dezamăgit că nu aţi venit la întîlnirea stabilită pentru ora zece. E absolut indispensabil să văd colierul ca să fiu sigur că nu va fi nevoie de nici o modificare de ultim moment. Vă rog să mă sunaţi imediat."

Mesajul fusese înregistrat la unsprezece. Acelaşi bărbat mai lăsase ulterior alte trei mesaje, din ce în ce mai nervoase şi mai insistente. Pe lîngă apelurile venite chiar din partea lui Darcy, mai era unul, tot în legătură cu comanda pentru Bertolini.

„Erin, sînt Jay Stratton. Ce se întîmplă? Marco mă bate la cap cu colierul şi mă consideră răspunzător pentru că eu i te-am prezentat."

Darcy ştia că Stratton e bijutierul care le prezentase celor de la Bertolini lucrările lui Erin. Mesajul lui fusese înregistrat pe la ora şapte, miercuri după-amiază. Darcy vru să apese pe butonul de derulare a casetei, dar se răzgîndi. Poate ar fi mai bine să nu le şteargă. Apoi căută în cartea de telefon numărul celei mai apropiate secţii de poliţie.

– Vreau să anunţ dispariţia unei persoane, spuse ea.

I se răspunse că va trebui să se prezinte acolo personal, pentru că o reclamaţie despre o persoană adultă şi responsabilă nu poate fi primită prin telefon.

O să trec pe acolo în drum spre casă, îşi spuse Darcy. Se duse să-şi facă o cafea şi observă că singura cutie de lapte din bucătărie nu era desfăcută. Erin îşi începea fiecare dimineaţă cu o cafea cu lapte. Boxer văzuse marţi după-amiaza că şi-a făcut cumpărături. Se uită în lada de gunoi de sub chiuvetă. Erau tot felul de resturi, dar nici o cutie goală de lapte. Ieri dimineaţă n-a fost aici, îşi spuse Darcy. Nu s-a mai întors de marţi seara.

Îşi duse cafeaua la masa din cameră. În sertarul de sus era o agendă. Pentru azi nu-şi planificase nici o întîlnire. Dădu paginile înapoi, spre zilele trecute. Ieri, miercuri, avea două întîlniri: Bertolini ora 10; Bella Vita ora 19 (Darcy şi Nona).

În săptămînile anterioare, îşi notase întîlniri cu bărbaţi pe care Darcy nu îi cunoştea. Erau în general stabilite între cinci şi şapte seara. Pentru multe dintre ele, îşi notase şi locul de întîlnire: O'Neal, Mickey Mantle, P. J. Clarke, Plaza, Sheraton..., baruri din holurile unor hoteluri sau berării populare.

Sună telefonul. Dea Domnul să fie Erin, se rugă Darcy şi înhăţă receptorul.

– Alo.

– Erin? întrebă o voce de bărbat.

– Nu. Sînt Darcy Scott, prietena lui Erin.

– Nu ştiţi unde aş putea da de Erin?

O dezamăgire puternică, copleşitoare puse stăpînire pe Darcy.

– Cine sînteţi?

– Jay Stratton.

Jay Stratton îi lăsase mesajul despre bijuteria pentru Bertolini. Ce tot spunea?

– ... în cazul în care aveţi vreo idee unde ar putea fi Erin, vă rog să-i transmiteţi că au de gînd să facă plîngere penală dacă nu le duce colierul înapoi.

Darcy aruncă o privire spre dulapul de farmacie. Ştia că Erin îşi notase cifrul în agenda cu adrese, la numele companiei de seifuri. Stratton continua să vorbească.

– Ştiu că Erin ţinea colierul în seif, la atelier. N-aţi putea să verificaţi dacă e acolo? o îndemnă el.

– Staţi o clipă.

Darcy acoperi receptorul cu palma, apoi îşi zise: ce prostie. Nu e nimeni aici pe care l-aş putea întreba. Dar, într-un fel, o întreba pe Erin. În cazul în care colierul nu e în seif, asta ar putea însemna că Erin a fost victima unei tîlhării cînd a vrut să-l ducă la Bertolini. Iar dacă e acolo, asta e cea mai concludentă dovadă că a păţit ceva. Nimic nu ar fi împiedicat-o pe Erin să predea colierul la timp.

Deschise agenda lui Erin cu adrese la litera D. Lîngă numele firmei producătoare de seifuri, Dalton, se afla seria de numere.

– Am cifrul, îi spuse ea lui Stratton. Vă aştept să veniţi aici. Nu vreau să deschid seiful lui Erin fără un martor. Iar în cazul în care colierul e aici, o să vreau să-mi daţi o chitanţă că l-aţi luat.

El îi răspunse că vine imediat. După ce puse receptorul la loc, Darcy hotărî să îl cheme şi pe administrator, să fie şi el de faţă. Nu ştia nimic despre Jay Stratton în afară de ceea ce îi spusese Erin, şi anume, că e bijutier şi că el îi adusese comanda pentru Bertolini.

În timp ce aştepta, Darcy începu să răsfoiască nişte dosare. În cel pe care scria „Anunţuri matrimoniale", găsi anunţuri decupate din reviste şi ziare. Pe fiecare pagină erau cîteva încercuite. Astea să fie cele la care răspunsese Erin sau la care se gîndea să răspundă? Disperată, Darcy îşi dădu seama că erau cel puţin douăzeci. Care să fi fost publicat de Charles North, cel cu care Erin urma să se întîlnească marţi după-amiază?

După ce ea şi Erin acceptaseră să răspundă la anunţuri matrimoniale, începuseră să parcurgă sistematic rubricile de acest gen. Îşi făcuseră coli cu un antet simplu, doar cu numele lor în capul paginii. Fiecare îşi alesese o fotografie preferată pe care s-o

trimită dacă era cazul. Se amuzaseră o seară întreagă compunînd scrisori pe care oricum nu aveau de gînd să le expedieze.

„Îmi place la nebunie să fac curățenie prin casă, propusese Erin. Pasiunea mea e să spăl vasele. Am moștenit de la bunica scîndura de frecat rufe. O voia și verișoara mea, așa că a ieșit un întreg scandal în familie. Cînd sînt la ciclu, devin cam nesuferită, dar am un suflet de aur. Te rog să mă suni cît de curînd."

În cele din urmă, stabiliră textul unor răspunsuri pe care le considerau destul de atrăgătoare. Cînd Darcy se pregătea să plece în California, Erin îi spusese:

– Darce, pe ale tale o să le trimit cu două săptămîni înainte de a te întoarce. O să modific doar cîte o propoziție pe ici, pe colo, ca să se potrivească cu anunțul.

Erin nu avea calculator. Darcy știa că scrisese răspunsurile la mașina ei electrică de scris, fără a face însă o copie. Avea toate datele în carnețelul din geantă: căsuțele poștale ale anunțurilor la care răspunsese, numele celor pe care îi sunase, impresii despre cei cu care se întîlnise.

Jay Stratton se lăsă pe spate pe bancheta taxiului, cu ochii pe jumătate închiși. Difuzorul din spate îi revărsa în urechea dreaptă muzică rock.

– Nu vrei să închizi chestia asta? izbucni el.

– Ce-i dom'ne, vrei să mă lași fără muzică?

Șoferul avea vreo douăzeci de ani. Părul încîlcit îi atîrna în smocuri pe ceafă. Aruncă o privire peste umăr, observă expresia de pe chipul lui Stratton și, mormăindu-și în barbă, dădu sonorul mai încet.

Stratton simți că îi picură transpirația de sub braț. Mai bine și-ar da jos haina. Își pipăi buzunarele. Avea în portofel chitanțele pe care i le dăduse Erin pentru pietrele de la Bertolini și pentru diamantele primite săptămîna trecută de la el. Iar această Darcy Scott părea isteață. Să aibă grijă să nu-i trezească nici cea mai mică suspiciune.

Băgăciosul ăla de administrator probabil că-l aștepta. Era în hol cînd sosi Stratton. Firește, îl recunoscu.

– Vă duc pînă sus, spuse el. Și o să stau și eu acolo cînd o să deschidă seiful.

Stratton înjură în sinea lui şi îl urmă pe scări în sus pe bărbatul acela bondoc. Doi martori îi cam încurcau treburile.

Cînd Darcy le deschise uşa, Stratton avea întipărită pe chip o expresie amabilă şi oarecum preocupată. Îşi propusese să spună nişte cuvinte potrivite pentru situaţia aceea, dar îngrijorarea din ochii lui Scott îl avertiză să renunţe la banalităţi. În schimb, îi dădu dreptate că trebuie să se fi întîmplat ceva îngrozitor.

Fată deşteaptă, îşi spuse el. Darcy învăţase pe dinafară cifrul de la seif. Nu voia să afle şi ceilalţi unde îl ţinea Erin. Avea pregătit un pix şi un carneţel.

– Vreau să facem un inventar cu tot ce găsim aici.

Cît ea formă cifrul, Stratton se întoarse în mod ostentativ cu spatele, apoi, după ce deschise uşiţa, se aşeză pe vine lîngă ea. Seiful era destul de adînc şi avea rafturile pline de cutii şi săculeţi.

– Hai să scot eu ce e înăuntru, propuse el. Vă descriu tot ce găsesc, iar dumneavoastră notaţi.

Darcy ezită, apoi îşi dădu seama că era o idee bună. Era doar bijutier. Mîinile li se atingeau. Instinctiv, ea se dădu la o parte.

Stratton aruncă o privire peste umăr. Boxer, vădit iritat, îşi aprinsese o ţigară şi se uita prin cameră, căutînd probabil o scrumieră. Era unica şansă a lui Stratton.

– Cred că în caseta aia îmbrăcată în catifea ţinea Erin colierul.

Întinzîndu-se după ea, scăpă în mod intenţionat pe jos o cutie mică.

Cînd văzu pietrele strălucitoare împrăştiindu-se pe lîngă ea, Darcy se repezi să le strîngă. Într-o clipă, Stratton ajunse lîngă ea, boscorodind că fusese atît de neglijent. Căutară cu atenţie prin jur.

– Sînt sigur că le-am găsit pe toate, spuse el. Astea sînt pietre semipreţioase, potrivite pentru ocazii speciale. Dar ce-i mai important..., spuse el şi deschise caseta îmbrăcată în catifea. Uitaţi-le pe cele de la Bertolini.

Darcy privi în jos la superbul colier. Smaralde, diamante, safire, filinit, opal şi rubine într-o montură complicată care îi amintea de bijuteriile medievale pe care le văzuse în portretele de la Muzeul de Artă Metropolitan.

– Frumos, nu-i aşa? o întrebă Stratton. Acum înţelegeţi de ce directorul de la Bertolini era aşa de îngrijorat că s-a întîmplat

ceva cu pietrele? Erin e foarte talentată. Nu numai că a reuşit să creeze o montură datorită căreia pietrele par de zece ori mai valoroase, dar a realizat o bijuterie în stil bizantin. Familia care a comandat colierul e originară din Rusia. Nestematele astea sînt singurele obiecte de valoare pe care au reuşit să le ia cu ei cînd au fugit, în 1917.

Darcy parcă o vedea pe Erin stînd la masă şi lucrînd, cu gleznele încolăcite pe picioarele de la scaun, în aceeaşi poziţie în care învăţa în timpul facultăţii. Sentimentul că se petrecuse un dezastru o copleşea. Unde să se ducă Erin de bunăvoie fără să predea colierul?

Nu s-ar fi dus nicăieri *de bunăvoie,* îşi spuse ea.

Muşcîndu-şi buza de jos ca să nu-i tremure, luă un pix.

– Vă rog să-mi descrieţi bijuteria. Şi cred că ar rebui să identificăm fiecare piatră preţioasă din colier, ca să nu existe nici o îndoială că lipseşte vreuna.

În timp ce Stratton scotea din seif alţi săculeţi, casete îmbrăcate în catifea şi cutii, devenea tot mai agitat. În cele din urmă, spuse întorcîndu-se spre ea:

– Le deschid imediat să le inventariem. Colierul pentru Bertolini e aici, dar săculeţul pe care i l-am dat lui Erin cu nişte diamante în valoare de un sfert de milion de dolari a dispărut.

Darcy plecă împreună cu Stratton.

– Mă duc la poliţie să anunţ că a dispărut, îi spuse ea.

– Foarte bine faceţi, îi răspunse el. O să duc imediat colierul la Bertolini şi, dacă în decurs de o săptămînă, nu avem veşti de la Erin, o să iau legătura cu compania unde am asigurat diamantele.

Era exact ora prînzului cînd Darcy intră în secţia şase de poliţie de pe Strada Charles. După ce explică insistent că se întîmplase ceva foarte grav, un detectiv veni să stea de vorbă cu ea. Un negru de vreo patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcat în uniformă. Se prezentă ca fiind Dean Thompson şi o ascultă înţelegător în timp ce ea încerca să-i explice temerile.

– Vă rog să mă credeţi, nu putem înregistra dispariţia unei femei adulte numai pentru faptul că nu a mai auzit nimeni de ea de o zi sau două, îi explică el. Am încălca dreptul la liber-

tatea de mişcare. Dar, dacă-mi spuneţi cum arată, o să verific în rapoartele despre accidente.

Nervoasă, Darcy îi dădu informaţiile cerute. Un metru şaptezeci şi doi, cincizeci şi patru de kilograme, păr castaniu-deschis, ochi albaştri, douăzeci şi opt de ani.

– Ia staţi puţin, am o fotografie de-a ei în portofel.

Thompson o studie, după care i-o dădu înapoi.

– O femeie foarte atrăgătoare, remarcă el, apoi făcură schimb de cărţi de vizită. Mai ţinem legătura.

Susan Frawley Fox o cuprinsese pe după umeri pe Trish şi făcea eforturi să înfrîngă îndărătnicia fetiţei sale de cinci ani, împingînd-o spre autobuzul care trebuia s-o ducă după-amiază la grădiniţă. Răvăşită de durere, Trish era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Bebeluşul, pe care Susan îl ţinea strîns sub celălalt braţ, ajunse cu mîna pînă jos şi o trase pe Trish de păr. Aşa că, avînd acum o scuză, Trish începu să urle.

Susan îşi muşcă buzele, neştiind dacă era cazul să se enerveze pe ea sau s-o compătimească.

– Hai, că doar nu te mănînc. Şi să ştii că n-o să rămîi acasă în ruptul capului.

Femeia care conducea autobuzul, o matroană cu un zîmbet cald, o îndemnă mieros:

– Haide, Trish. Vino să stai aici sus, lîngă mine.

Susan îşi agită braţul în semn de la revedere şi oftă uşurată cînd autobuzul plecă. Mutînd bebeluşul pe celălalt braţ, porni în grabă de la colţul străzii spre casa lor din cărămidă şi stuc. Pe gazon mai erau cîteva pete de zăpadă netopită. Copacii se profilau parcă încremeniţi şi fără vlagă pe fundalul cerului cenuşiu. Peste cîteva luni, gardurile vii vor înflori în jurul casei, iar sălciile îşi vor apleca crengile pline de frunze. Încă din copilărie, Susan pîndea cu nerăbdare primele semne ale primăverii în mugurii de salcie.

Intră în casă, încălzi un biberon, îl duse pe cel mic în camera lui, îl schimbă şi îl culcă. În sfîrşit, avea puţină linişte, o oră şi

jumătate pînă se trezea copilul. Ştia că ar avea atîtea de făcut. Paturile nestrînse, în bucătărie harababură. Trish a vrut să-i facă în dimineaţa asta brioşe şi masa rămăsese plină de firimituri de unt.

Susan îşi aruncă privirea pe tava de copt de pe bufet şi schiţă un zîmbet. Brioşele arătau apetisant. Numai dacă Trish n-ar mai bombăni atîta cînd trebuie să meargă la grădiniţă. E aproape martie, gîndi îngrijorată Susan. Cum o să fie cînd o să intre în clasa întîi şi o să fie plecată de acasă toată ziua?

Doug îi reproşa lui Susan faptul că Trish nu voia să meargă la şcoală:

– Dacă ai ieşi şi tu mai mult din casă, dacă te-ai duce la prînz la club, te-ai înscrie în ceva comitete, Trish s-ar obişnui să stea şi cu altcineva, nu numai cu tine.

Susan puse ibricul pe foc, curăţă pe masă şi pregăti un sandviş cald cu brînză şi şuncă. Dumnezeu le vede pe toate, îşi zise ea mulţumită, delectîndu-se cu binecuvîntata linişte care se lăsase în casă.

Cînd începu a doua cană de ceai, mînia care mocnea în ea se aprinse. Doug iar nu venise acasă noaptea trecută. Cînd rămînea la serviciu la cîte o şedinţă prelungită, folosea apartamentul închiriat de companie la Hotelul Gateway, situat aproape de biroul său din World Trade Center. Se enervase cînd îl sunase acolo:

– Ce naiba, Susan, dacă nu arde nimic, lasă-mă să stau liniştit. Nu pot să ies din şedinţe, iar cînd se termină, de obicei e trecut cu mult de miezul nopţii.

Luîndu-şi cana cu ea, Susan se ridică şi străbătu holul lung spre dormitorul principal. Oglinda mare şi veche se afla în colţul din dreapta, vizavi de peretele cu dulapuri. Se opri în faţa oglinzii şi-şi îndreptă spatele.

Cum cel mic îi cotrobăise prin părul negru, tuns scurt, era ciufulită. Rareori se obosea să se fardeze în timpul zilei, dar nici nu avea nevoie de aşa ceva. Tenul curat şi neted îi strălucea. La înălţimea ei de un metru cincizeci şi opt, ar fi putut să slăbească vreo şase kilograme. Acum paisprezece ani, cînd se căsătorise cu Doug, avea patruzeci şi şapte de kilograme. Dulciurile şi tot felul de gustări ciugulite în grabă de cînd se născuseră Trish şi Conner îşi spuneau cuvîntul.

Am treizeci şi cinci de ani, îşi zise Susan. Aş putea să mai dau jos cîteva kilograme, însă nu sînt chiar grasă, aşa cum crede bărbatul meu. Nu mă prea ocup de casă, dar sînt o mamă bună. Şi gătesc bine. Nu vreau să-mi petrec timpul cine ştie pe unde cînd copiii sînt încă mici şi au nevoie de mine. Mai ales că tatăl lor nu-şi face timp să se ocupe de ei.

Bău restul de ceai tot mai nervoasă. Marţi, Donny se întorsese acasă de la meciul de baschet la limita dintre agonie şi extaz. El fusese cel care marcase coşul decisiv.

– Toţi s-au ridicat în picioare şi au început să-mi strige numele, mami! povesti el, apoi adăugă: Iar tati a fost singurul tată care lipsea.

Susan simţi un nod în gît cînd văzu durerea întipărită pe chipul băiatului. Îngrijitoarea, care ar fi trebuit să rămînă cu cel mic, anunţase în ultimul moment că are o problemă, aşa că nici ea nu se putuse duce la meci.

–Ăsta e un eveniment senzaţional, spuse ea cu toată convingerea. Hai să vedem dacă putem da de tati să-i povestim şi lui.

Douglas Fox nu era înregistrat la recepţia hotelului. Nici o sală de conferinţe nu era ocupată. Apartamentul închiriat de Keldon Equities pentru personalul său rămăsese liber.

– Poate că e vreun recepţioner nou care habar n-are pe ce lume trăieşte, îi explicase Susan lui Donny, străduindu-se să vorbească pe un ton indiferent.

– Mai mult ca sigur că aşa e, mami.

Dar nu reuşise să-l păcălească pe Donny. În zori, Susan auzi un plîns înăbuşit. Se duse la uşa lui Donny, dar nu intră, ştiind că băiatul n-ar fi vrut ca ea să-l vadă plîngînd.

Soţul meu nu mă iubeşte nici pe mine, nici pe copii, îi spuse Susan imaginii reflectate de oglindă. Ne minte. De vreo două ori pe săptămînă rămîne peste noapte la New York. Mi-a impus să nu-l mai sun aproape deloc. M-a făcut să mă simt ca o batoză: grasă, şleampătă, plicticoasă şi fără rost.

M-am săturat.

Se întoarse cu spatele la oglindă şi îşi aruncă privirea peste harababura din dormitor. Aş putea să fiu mult mai ordonată, recunoscu ea. De fapt, aşa şi eram. Oare cînd m-am schimbat? Cînd naiba am renunţat să mai încerc să-i fiu pe plac?

Nu era greu de răspuns. Acum aproape doi ani, cînd era însărcinată cu cel mic. Stătea la ei o suedeză care o ajuta în gospodărie şi Susan era convinsă că Doug se încurcase cu ea.

De ce n-am pus lucrurile la punct atunci? se întrebă ea şi se apucă să facă patul. Pentru că eram încă îndrăgostită de el? Pentru că nu voiam în ruptul capului să recunosc că tata avusese dreptate în privinţa lui?

La o săptămînă după ce-şi încheiase studiile la Bryn Mawr, se şi măritase cu Doug. Tatăl ei îi oferise o călătorie în jurul lumii dacă se răzgîndeşte.

– Sub şarmul lui şcolăresc se ascunde o fire alunecoasă, o avertizase el.

M-am angajat în căsnicia asta pe deplin conştientă, recunoscu Susan, în timp ce se întorcea în bucătărie. Dacă tata ar şti numai jumătate din ce se petrece, ar face atac de cord, gîndi ea.

Pe bufetul din bucătărie zăcea un teanc de reviste. Le răsfoi pînă găsi ceea ce căuta. Un număr din *People* cu un articol despre o detectivă din Manhattan. Femei cu un statut social deosebit o angajau să-i verifice pe bărbaţii cu care aveau de gînd să se mărite. Se mai ocupa şi de divorţuri.

Susan formă numărul ei de telefon, după ce îl află de la informaţii. Cînd dădu de detectivă, stabili cu ea o întîlnire pentru lunea viitoare, pe 25 februarie.

– Cred că soţul meu mă înşală, îi explicase ea cu glasul tremurat. Mă gîndesc să divorţez şi vreau să ştiu pe unde umblă.

După ce închise telefonul, ar fi vrut să nu mai facă nimic, să stea pur şi simplu să-şi adune gîndurile. Dar renunţă şi se apucă hotărîtă să deretice prin bucătărie. Ar cam fi momentul să fac ordine pe aici. Cu puţin noroc, la vară, casa o să fie scoasă la vînzare.

N-o să-i fie uşor să crească singură patru copii. Susan ştia că lui Doug o să-i pese prea puţin de copii după divorţ. Era mînă spartă, dar zgîrcit în multe privinţe. O să contribuie prea puţin la creşterea copiilor. Dar ei o să-i fie mult mai uşor să se descurce singură decît să continue farsa asta.

Sună telefonul. Era Doug, care se plîngea din nou de nenorocitele de şedinţe din ultimele două seri. Acum era deja

extenuat şi încă nu reuşiseră să stabilească nimic. O să vină acasă în seara asta, dar tîrziu. Foarte tîrziu.

– Nu-i nimic, dragul meu, îl linişti Susan. Te înţeleg perfect.

Charley mergea pe drumul de ţară îngust, şerpuit şi întunecos. Cît venise nu întîlnise nici o altă maşină. În punctul unde se intersecta cu drumul, aleea din faţa casei era aproape ascunsă de tufişuri. Un loc discret şi liniştit, departe de priviri curioase. Cumpărase casa în urmă cu şase ani, cînd statul o scosese la vînzare. Sau mai degrabă statul o dăduse pe degeaba. Înainte, fusese proprietatea unui burlac excentric care, din pasiune, o renovase singur.

Construită în 1902, casa arăta modest pe dinafară. Înăuntru, întregul parter fusese transformat după renovare într-o singură încăpere, completată de un spaţiu pentru o bucătărie deschisă şi un şemineu. Pe jos, parchet de stejar alb, cu un luciu mătăsos. Mobilierul Pennsylvania Dutch, auster şi elegant.

Charley adăugase o canapea lungă, cu tapiţerie maro, un scaun de aceeaşi culoare şi un covor, între canapea şi şemineu.

La etaj, lăsase totul aşa cum găsise. Două dormitoare mici, transformate într-un singur dormitor cu dimensiuni rezonabile. Mobilă Shaker, un pat cu tăblia sculptată şi o comodă înaltă. Ambele din lemn de pin. Păstrase cada originală, pe picioare, în baia modernizată.

Schimbase numai subsolul. În congelatorul înalt de doi metri nu mai păstra nici fir de mîncare. Aici ţinea, dacă era nevoie, cadavrele fetelor. Aici, miresele de gheaţă îşi aşteptau mormîntul, săpat o dată cu razele blînde ale primăverii. Tot la subsol, pe o masă lungă, se afla un teanc de zece cutii de pantofi. Doar una dintre ele nu era încă ornată.

O casă încîntătoare, adăpostită printre copaci. Nu adusese pe nimeni aici pînă acum zece ani, cînd începuse să viseze la Nan. Înainte de asta, îi era de ajuns simplul fapt că o avea. Cînd voia puţină linişte, se retrăgea aici. Singurătatea. Posibilitatea de a înscena cîte un dans cu o fată frumoasă. Îşi punea o casetă video cu un film, devenea Fred Astaire şi dansa cu Ginger Rogers şi

Rita Hayworth şi Leslie Caron. Urma paşii graţioşi ai lui Astaire pînă cînd reuşea să facă fiecare mişcare la fel ca el, să imite felul în care Astaire îşi mişca trupul. De fiecare dată o simţea în braţe pe Ginger sau pe Rita sau pe Leslie sau pe oricare dintre partenerele lui Astaire, ochii îi străluceau de admiraţie şi iubea muzica, iubea dansul.

Apoi, într-o bună zi, acum zece ani, totul se sfîrşise. În mijlocul unui dans, Ginger se trăsese din braţele lui şi o simţise din nou alături pe Nan. Exact ca atunci, după ce o omorîse, cînd valsase pe poteca pe care făcuse jogging, cu trupul acela uşor şi zvelt în braţele lui, cu capul bălăngănindu-i-se pe umăr.

Amintirea asta îl făcuse să alerge la subsol, să ia din cutie perechea pantofului cu paiete şi al adidasului pe care i le lăsase în picioare. Se legănase cu ele în braţe în acordurile muzicii de pe casetofon. Se simţise ca şi cum ar fi fost din nou cu Nan. Atunci se gîndise ce are de făcut.

În primul rînd să instaleze o cameră video, ca să imortalizeze fiecare moment din ceea ce avea să se întîmple. Apoi, începuse să le aducă pe fete aici, una cîte una. Erin era cea de a opta care avea să moară în locul acesta. Dar Erin n-o să ajungă alături de celelalte, sub copacii din jurul casei. Chiar astăzi o să-i ducă trupul de aici. Se şi gîndise unde să-l lase.

Maşina se îndrepta încet pe alee, spre spatele casei. Opri la uşile de metal care dădeau spre subsol.

Charley începu să respire sacadat, agitat. Puse mîna pe mîner ca să deschidă portiera din spate, dar se opri şovăind. Simţea din instinct că trebuia să se grăbească. Să ia cadavrul lui Erin din congelator, să-l bage în maşină, să se întoarcă în oraş şi să-l lase pe platforma abandonată de pe Strada 56, de lîngă şoseaua din West Side. Dar gîndul de a vedea caseta cu Erin, de a dansa cu ea încă o dată, nu îi dădea pace.

Charley făcu în grabă înconjurul casei spre uşa din faţă, intră, aprinse luminile şi, fără să-şi mai dea jos pardesiul, traversă precipitat camera spre aparatul video. Caseta cu Erin se afla deasupra teancului cu celelalte înregistrări, pe secreter. O băgă în aparat şi se aşeză pe canapea, zîmbind mulţumit.

Începu filmul.

Erin, așa de drăguță, toată numai zîmbet, intrînd pe ușă, exclamînd încîntată cînd văzuse casa:

– Te invidiez pentru minunea asta.

El pregătind cîte o băutură. Ea, ghemuită pe canapea. El, stînd în fața ei pe fotoliu, ridicîndu-se apoi să arunce un chibrit peste vreascurile din șemineu.

– Nu te deranja să faci focul, îi spusese ea. Trebuie să plec.

– Chiar și pentru o jumătate de oră merită, o asigură el.

Pe urmă dăduse drumul la casetofon, să asculte în surdină melodii din anii patruzeci.

– Data viitoare ne întîlnim la Salonul Curcubeului, spusese el. Îți place să dansezi la fel de mult ca și mie.

Erin rîse. Lampa de lîngă ea îi punea în evidență reflexele roșcate din părul castaniu-deschis.

– Așa cum îți scriam cînd ți-am răspuns la anunț, îmi place să dansez.

El se ridică și întinse brațele:

– Ce-ai zice să dansăm? o întrebă el, apoi îi veni o idee și adăugă: Stai un pic. Hai s-o facem cum trebuie. Ce număr porți la pantof? Șapte? Șapte și jumătate? Opt?

– Șapte și jumătate, îngust.

– Perfect. Poate n-o să mă crezi, dar am o pereche de pantofi de seară care sigur o să-ți vină. Sora mea m-a rugat să ridic niște pantofi pe care-i comandase. Sînt exact măsura asta. Ca un frate bun, am făcut așa cum mi-a cerut. Pe urmă, însă, m-a sunat și mi-a zis să-i duc înapoi. Găsise o pereche care-i plăcea mai mult.

Erin rîse împreună cu el:

– Ca orice soră copilăroasă.

– Numai că nu prea am chef să-i duc înapoi.

Aparatul de filmat rămăsese fixat pe ea, surprinzîndu-i zîmbetul, expresia de mulțumire în timp ce se uita prin jur.

Iar el se dusese sus în dormitor, deschisese dulapul în care aliniase pe un raft cutiile cu pantofi de seară. Alesese pentru ea mai multe modele și le cumpărase în numere diferite. Roz și argintii. Deschiși la vîrf sau la călcîi. Tocuri cui. Barete cît un fir de ață care se legau pe gleznă. Luă perechea cu măsura șapte și jumătate îngust și o duse jos, așa cum era, încă împachetată în foiță.

– Încearcă-i pe ăștia, Erin.

Nici atunci nu bănuia încă nimic.

– Sînt minunați.

Îngenunche și, cu mișcări calme, îi scoase botinele de piele. Ea spuse doar:

– Ei, zău, nu-i nevoie...

Fără să-i ia în seamă protestele, îi puse pantofii în picioare.

– Îmi promiți că o să te încalți cu ei sîmbăta viitoare, cînd ne ducem la Salonul Curcubeului?

Își ridicase puțin piciorul drept de pe covor și admirase surîzînd pantofii cei minunați.

– Nu pot primi un asemenea dar...

– Te rog, îi răspunsese privind în sus, spre ea, și zîmbi.

– Bine, atunci dă-mi voie să-i cumpăr. Chestia e că se potrivesc de minune cu o rochie nouă pe care n-am îmbrăcat-o decît o singură dată.

Îi stătuse pe buze să-i spună:

– Te-am văzut în rochia aia, în schimb murmurase: O să vorbim de preț mai tîrziu.

Apoi, îi pusese mîna pe gleznă și zăbovise doar atît cît să-i dea motive de îngrijoare. Apoi se ridicase și se dusese la casetofon. Caseta pe care o pregătise era deja în aparat. Începu prima melodie: „Pînă acolo erai tu". Orchestra lui Tommy Dorsey și glasul de neuitat al lui Frank Sinatra în tinerețe umplură camera.

Se întoarse la canapea și o luă pe Erin de mîini.

– Hai să dansăm.

În ochii lui Erin apăru privirea pe care o așteptase. Acel prim licăr ușor de îngrijorare. Sesizase schimbarea subtilă din glasul și comportarea lui.

Era la fel ca toate celelalte. Toate reacționau la fel. Începeau să vorbească precipitat și nervos:

– Cred că ar fi mai bine să plec. Am o întîlnire mîine dimineață devreme.

– Doar un dans.

– Bine, îi răspunsese ea fără tragere de inimă.

Cînd începură să danseze, părea ceva mai relaxată. Toate fetele alea dansaseră bine, dar Erin era perfecțiunea întruchipată. Avusese sentimentul că o trădează pe Nan la gîndul că era chiar

mai bună decît ea. Parcă plutea în brațele lui. Era așa de grațioasă. Dar cînd ultimele acorduri din „Pînă acolo erai tu" se stinseră, se dădu un pas înapoi:

– E timpul să plec.

Și începu să fugă cînd îl auzi spunîndu-i:

– Nu te duci nicăieri.

La fel cum păţiseră și celelalte, alunecă pe parchetul lustruit cu atîta grijă. Pantofii de dans îi deveniseră dușmani cînd încercase să scape fugind, ajunsese la ușă și o găsise încuiată, apăsase pe butonul de avertizare al sistemului de alarmă și își dăduse seama că era o farsă. Declanșată, alarma emitea un rîs cavernos și isteric, puțină ironie în plus, care le făcea aproape pe toate să izbucnească în plîns cînd el le înhăța de gît.

Purtarea lui Erin îl satisfăcuse în mod deosebit. În cele din urmă, păru să fi înțeles că n-are rost să se roage de el și, într-o răbufnire animalică de forță, se luptă cu el, agățîndu-se de mîinile care i se încleștaseră de gîtul subțire. Abia cînd îi răsucise în jurul gîtului colierul acela gros de aur și cînd începuse să-și piardă cunoștința, murmurase:

– O, Doamne, ajută-mă, o, tată...

După ce o omorî, dansă din nou cu ea. Trupul acela minunat nu mai opunea nici o rezistență. Devenise acum Ginger a lui, Rita, Leslie, Nan și toate celelalte. Cînd muzica se opri, îi scoase pantoful stîng și i-l înlocui cu botina.

La sfîrșit, înregistrarea video îl înfățișa cum duce trupul la subsol ca să-l bage în congelator. Pusese apoi celălalt pantof și botina în cutia pregătită dinainte.

Charley se ridică de pe canapea cu un oftat. Derulă caseta video, o scoase din aparat și-l închise. Banda cu muzică pe care o pregătise pentru Erin era încă în casetofon. Apăsă pe buton.

Cînd muzica se revărsă în cameră, alergă pe scări în jos și deschise congelatorul. Ce frumoasă e, ce frumoasă, suspină privind fața inertă, venele albăstrui ce se întrezăreau sub pielea vineție. O scoase cu mișcări atente.

Era prima oară cînd dansa cu una dintre fetele al căror trup îl congelase. Trăia o experiență inedită și fascinantă. Erin nu mai avea membrele flexibile. Spatele nu i se mai arcuia în timpul

dansului. Fața i se sprijinea cu toată greutatea de gîtul lui. Iar el își lipi obrazul de părul acela castaniu-deschis. Cîndva atît de mătăsos, părul îi era acum plin de chiciură. Minutele treceau. În cele din urmă, cînd cea de-a treia melodie era pe sfîrșite, se mai roti într-o ultimă piruetă apoi, mulțumit, se opri și făcu o reverență.

Totul începuse cu Nan, acum cincisprezece ani, pe treisprezece martie, gîndi el. Sărută buzele lui Erin exact așa cum le sărutase pe ale lui Nan. Treisprezece martie era peste trei săptămîni. Pînă atunci trebuia s-o aducă pe Darcy aici, după care totul se va sfîrși.

Simți că bluza lui Erin începuse să se umezească. Trebuia s-o ducă în oraș. Sprijinind-o cu un singur braț, se îndreptă cu ea spre casetofon, mai mult tîrînd-o.

În timp ce apăsa pe butoane să închidă aparatul, Charley nu observă că un inel cu onix care avea o intarsie cu un E de aur îi alunecă lui Erin de pe degetul înghețat. Nu auzi nici clinchetul ușor cînd acesta căzu pe parchet și se făcu aproape nevăzut printre ciucurii covorului.

V
Vineri
22 februarie

Darcy privea în gol spre schiţa apartamentului pe care îl decora. Proprietăreasa plecase pentru un an în Europa şi îi explicase foarte clar:

– Vreau să închiriez apartamentul mobilat, dar lucrurile mele le pun la păstrare. Nu vreau ca vreun nătărău să-mi găurească tapiţeria sau covoarele cu ţigara. Aranjează casa cu gust, dar ieftin. Mi s-a zis că te pricepi de minune la aşa ceva.

Ieri, după ce plecase de la secţia de poliţie, Darcy făcuse eforturi să urmărească vînzarea la licitaţie a mobilei dintr-o casă din Old Tappan, New Jersey, care urma să fie evacuată. Dăduse de un chilipir: mobila era aproape pe gratis. O parte se va potrivi de minune în acest apartament; iar restul îl va păstra pentru alte decorări.

Îşi luă creionul şi carnetul de schiţe. O să pun dulapul pe peretele cel lung, cu faţa spre fereastră. Iar... Lăsă creionul jos şi îşi cufundă faţa în palme. Trebuie să termin treaba asta. Trebuie să mă concentrez, îşi repeta ea disperată.

Dar, fără să vrea, îşi aminti o întîmplare. Erau în săptămîna cu ultimele examene din cel de-al doilea an de facultate. Se baricadase în cameră împreună cu Erin şi toceau de zor. Prin pereţi, auzeau casetofonul din camera alăturată. Muzica lui Bruce Springsteen le îmbia să se alăture petrecăreţilor care treminaseră sesiunea de examene. Erin se lamenta:

– Drace, cînd cîntă Bruce nu mă pot concentra.

– Dar trebuie să te concentrezi. Mai bine aş cumpăra nişte antifoane.

Pe chipul lui Erin apăru o expresie şmecherească:

– Am o idee mai bună.

După cină, se duseră la bibliotecă. La ora închiderii, se ascunseră în separeurile de la toaletă pînă cînd plecară paznicii. Se instalară la etajul şapte, la o masă de lîngă lift, unde lămpile fluorescente ardeau şi noaptea şi învăţară într-o linişte deplină toată noaptea. În zori, ieşiseră pe o fereastră.

Darcy îşi muşcă buzele, simţind că îi vine iar să plîngă. Se frecă la ochi nervoasă, ridică receptorul şi o sună pe Nona.

– Am încercat să dau de tine aseară, dar erai plecată, îi spuse ea, apoi îi povesti ce făcuse acasă la Erin. Îi zise şi de Jay Stratton, că găsise colierul de la Bertolini, dar lipseau nişte diamante.

– Stratton o să mai aştepte cîteva zile să vadă dacă apare Erin, pe urmă o să anunţe compania de asigurări. Poliţia nu poate să primească plîngerea că a dispărut, pentru că ar încălca dreptul lui Erin la liberă mişcare.

– E o prostie, interveni Nona pe un ton sec.

– Sigur că-i o prostie, Nona. Erin urma să se întîlnească sîmbătă seara cu cineva. Răspunsese la anunţul dat de tipul respectiv. Tocmai asta mă îngrijorează. Nu crezi că ar trebui să-l suni pe agentul ăla de la FBI care ţi-a scris, să vorbeşti cu el?

Cîteva minute mai tîrziu, Bev băgă capul în biroul lui Darcy.

– Nu te-aş fi deranjat, dar te caută Nona la telefon, îi spuse ea îngrijorată.

Darcy îi povestise şi lui Bev de dispariţia lui Erin.

Nona o anunţă scurt:

– I-am lăsat tipului de la FBI un mesaj să mă sune. O să revin eu cu un telefon după ce vorbesc cu el.

– Dacă-ţi zice să te întîlneşti cu el, aş vrea să fiu şi eu de faţă.

După ce închise telefonul, Darcy aruncă o privire în celălalt colţ al biroului, la filtrul de cafea de pe masa aşezată lîngă fereastră. Îşi prepară încă o cană, punînd în filtru o cantitate generoasă de cafea rîşnită.

În seara cînd se ascunseseră în bibliotecă, Erin adusese un termos cu cafea tare.

– Ajută materia cenuşie să se concentreze, îi explicase ea după cea de-a doua ceaşcă.

Acum, după a doua ceaşcă, Darcy era, în sfîrşit, în stare să se concentreze şi să se ocupe de planul apartamentului. Tu ai

întotdeauna dreptate, Erin cea Isteață, își spuse ea și luă carnetul de schițe.

Vince D'Ambrosio ieși din sala de ședințe și se întoarse în biroul său de la etajul douăzeci și opt al sediului FBI din Federal Plaza. Era un bărbat înalt și îngrijit și nimeni care se uita la el nu s-ar fi îndoit că, după douăzeci și cinci de ani, încă își mai menținea recordul de alergare stabilit la terminarea liceului St. Joe din Montvale, New Jersey.

Avea părul castaniu-roșcat, tuns scurt, ochii căprui, mari și calzi. Zîmbetul îi apărea cu ușurință pe chipul prelung. Oamenii îl plăceau din instinct pe Vince D'Ambrosio și aveau încredere în el.

Vince fusese ofițer însărcinat cu anchete penale în Vietnam, la întoarcere își obținuse masteratul, apoi venise la FBI. Acum zece ani, la academia de formare a agenților FBI de la baza de infanterie marină Quantico, situată lîngă Washington D. C., contribuise la lansarea Programului de Depistare a Criminalilor Violenți. PDCV, cum fusese numit, era un fișier computerizat organizat la nivel național, care punea un accent deosebit pe criminalii în serie.

Vince tocmai le prezentase ultimele informații detectivilor din zona New Yorkului, care urmaseră cursul PDCV la Quantico. Scopul întîlnirii de astăzi era să-i avertizeze că, pe calculatorul care înregistrase crime aparent fără nici o legătură între ele, apăruse un semnal de alarmă. S-ar putea ca un criminal în serie să umble liber prin Manhattan.

Vince le atrăgea atenția pentru a treia oară în ultimele săptămîni:

– După cum știți cu toții, PDCV poate stabili dacă există o asemănare între cazuri considerate pînă acum izolate. Analiștii și anchetatorii din cadrul PDCV ne-au avertizat că ar putea exista o legătură între șase cazuri de dispariție a unor fete în ultimii doi ani. Toate locuiau la New York. Nu se știe exact dacă erau *la* New York cînd au dispărut. Se află încă pe lista oficială de persoane dispărute. Acum însă credem că s-a făcut o greșeală. Asemănarea dintre ele e izbitoare. Toate sînt zvelte și foarte atră-

gătoare. Au vîrsta cuprinsă între douăzeci şi doi şi treizeci şi patru de ani. Toate au studii superioare şi provin din familii bune. Dezgheţate. Extrovertite. În sfîrşit, fiecare dintre ele începuse să răspundă sistematic la anunţuri publicate prin ziare. Sînt convins că avem de-a face cu un alt criminal în serie care foloseşte anunţurile matrimoniale, şi încă unul al naibii de deştept. Dacă nu greşim, profilul subiectului este după cum urmează: educat; rafinat; are între douăzeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani; un fizic plăcut. Femeile astea n-ar fi fost interesate de un tip necizelat.

S-ar putea să nu mai fi fost arestat niciodată pentru o crimă comisă cu violenţă, dar e posibil să aibă antecedente din adolescenţă: să fi tras cu ochiul prin casele vecinelor, poate chiar, în timpul şcolii, să fi furat obiecte personale de damă. Ar putea fi pasionat de fotografie.

Detectivii plecaseră, promiţînd toţi că vor fi atenţi la orice reclamaţie privind dispariţia vreunei fete care s-ar încadra în categoria prezentată. Dean Thompson, detectivul de la Secţia de Poliţie numărul 6, rămase în urma celorlalţi. Îl cunoscuse pe Vince în Vietnam şi rămăseseră prieteni peste ani.

– Vince, a trecut ieri pe la noi o tînără. Voia să anunţe dispariţia unei bune prietene de-a ei, Erin Kelley, pe care n-a mai văzut-o nimeni de marţi noaptea. Se potriveşte cu profilul pe care ni l-ai prezentat. În plus, răspundea la anunţuri matrimoniale. O să mă ocup de asta.

– Bine, să mă ţii şi pe mine la curent.

Acum, în timp ce Vince răsfoia mesajele de pe birou, dădu din cap satisfăcut cînd văzu că îl căutase Nona Roberts. Formă numărul ei de telefon, şi secretara îi făcu imediat legătura, după ce se prezentă.

Se încruntă cînd o auzi pe Nona Roberts explicîndu-i îngrijorată:

– Erin Kelley, o tînără pe care am convins-o să răspundă la anunţuri pentru documentarul meu, a dispărut de marţi noaptea. Erin n-avea cum să dispară decît dacă a avut un accident sau dacă a păţit ceva chiar mai rău. Îmi pun gîtul pentru asta.

Vince se uită pe agendă. Avea o serie întreagă de întîlniri chiar în clădire tot restul dimineţii. La ora unu şi jumătate trebuia să meargă la primărie. Nu avea în program nimic la care ar fi putut renunţa.

– La ora trei ar fi bine? o întrebă pe Roberts.

După ce puse receptorul în furcă, spuse cu glas tare:
– Încă una.

Imediat după ce Nona o sună pe Darcy să-i spună de întîlnirea de la ora trei cu Vincent D'Ambrosio, în biroul ei apăru pe neașteptate Austin Hamilton, directorul general și singurul proprietar al postului de televiziune Hudson Cable Network.

Hamilton avea o fire rece, sarcastică, ce-i înfricoșa nespus pe subalternii lui. Nona reușise să-l convingă pe Hamilton să accepte documentarul despre anunțurile matrimoniale, chiar dacă prima lui reacție fusese:

– Cui îi pasă de o mînă de neisprăviți care se întîlnește cu alți neisprăviți?

După ce îi prezentase pagini și pagini de anunțuri matrimoniale din ziare și reviste, îi dăduse în cele din urmă încuviințarea, dar nu foarte entuziasmat.

– E fenomenul social al lumii noastre, îi explicase ea. Anunțurile astea nu-s ieftine. Vechea poveste: un băiat vrea să cunoască o fată. Un director bătrîior vrea să cunoască o femeie cu stare, divorțată. Chestia e, prințul fermecat dă pînă la urmă de frumoasa din pădurea adormită? Sau anunțurile astea sînt o pierdere de vreme fantastică și uneori chiar umilitoare?

Hamilton recunoscu fără tragere de inimă că din subiectul ăsta ar putea ieși ceva.

– Pe vremea mea, ținu el să-i explice, îți făceai cunoștințe în școală, la colegiu și pe la ceaiuri. Îți creai un grup select de prieteni și, prin ei, făceai cunoștință cu alții de același rang social.

Hamilton era un adolescent întîrziat de șaizeci de ani și un snob fără pereche. Totuși, clădise de unul singur Hudson Cable, și suflul nou al programelor pe care le oferea făcea o concurență serioasă celor trei mari rețele de televiziune.

Cînd intră în biroul Nonei, avea o privire foarte rece. Chiar dacă se îmbrăca totdeauna impecabil, Nona era de părere că rămînea totuși remarcabil de neatrăgător. Costumul său Savile Row nu-i putea ascunde pe deplin umerii înguști și talia tot mai groasă. Își vopsise părul rar într-o tentă de blond-argintiu, dar nu reușise să-l facă să pară pe deplin natural. Buzele sale subțiri,

care, în mod selectiv, se puteau deschide într-un zîmbet cald, formau o line aproape invizibilă, iar ochii, de un albastru-deschis, îi erau ca de gheață.

Intră direct în subiect:

– Nona, mi s-a făcut lehamite de proiectul ăsta al tău. Cred că nu există cineva în clădire care să nu fie implicat în vreun fel, care să nu publice sau să răspundă la anunțuri și să-și piardă vremea comparînd rezultatele, pînă-l ia amețeala. Sau termini cît mai repede proiectul, sau renunți la el.

Pe Hamilton, trebuia uneori să-l iei cu binișorul, iar alteori să-l contrariezi. Nona alese cea de-a doua variantă.

– Nici prin minte nu mi-a trecut cît de explozibilă poate fi treaba asta cu anunțurile.

Scotoci pe birou după scrisoarea de la Vince D'Ambrosio și i-o dădu lui Hamilton. Pe măsură ce o citea, sprîncenele i se ridicau tot mai mult a mirare.

– Vine aici la ora trei, îl anunță Nona, înghițindu-și nodul din gît. După cum vezi, insistă că aceste anunțuri au și o parte obscură. O bună prietenă de-a mea, Erin Kelley, a răspuns marți seara la un anunț. Și de atunci a dispărut.

Flerul pe care îl avea Hamilton pentru știri îl făcu să-și înfrîngă susceptibilitatea.

– Și crezi că are vreo legătură cu anunțul?

Nona își întoarse capul și, fără să vrea, observă că planta pe care Darcy o udase acum două zile începuse iar să se ofilească.

– Sper că nu. Nici nu știu ce să zic.

– Să-mi povestești și mie ce-ai vorbit cu tipul ăsta după ce te întîlnești cu el.

Dezgustată, Nona își dădu seama că Hamilton saliva gîndindu-se ce valoare ar putea avea pentru presă dispariția lui Erin. Făcînd eforturi vizibile să pară îngrijorat, adăugă:

– S-ar putea ca prietena ta să nu fi pățit nimic. Nu-ți face griji.

După ce plecă, secretara Nonei, Connie Frender, băgă capul pe ușă:

– Mai ești vie?

– Oarecum, îi răspunse ea încercînd să zîmbească.

Oare am avut vreodată douăzeci și unu de ani? se întreba Nona. Connie era colegă cu Joan Nye, președinta Clubului Pa-Pa. O negresă tînără, frumoasă, sclipitoare, deșteaptă. Noua soție a

lui Matt are acum douăzeci şi doi de ani. Iar eu fac patruzeci şi unu de ani, îşi spuse Nona. Şi n-am căţel, n-am purcel. Ce gînduri minunate.

– Negresa asta necăsătorită vrea să cunoască pe oricine respiră, îi spuse Connie rîzînd. Am o grămadă de răspunsuri la scrisorile pe care le-ai trimis unor căsuţe poştale. Vrei să te uiţi pe ele?

– Sigur că da.

– Mai vrei nişte cafea? După întîlnirea cu venerabilul Austin, probabil că ai nevoie.

De data asta Nona ştia că zîmbetul ei devenise aproape matem. Connie părea să nu ştie că unele feministe cam strîmbau din nas cînd trebuiau să ofere şefului o ceaşcă de cafea.

– Da, mi-ar prinde bine.

Peste cinci minute se întoarse cu ceaşca.

– Nona, te caută Matt la telefon. I-am zis că eşti într-o şedinţă, dar insistă că trebuie să stea de vorbă cu tine neapărat.

– Sînt convinsă că aşa e.

Nona aşteptă să se închidă uşa şi luă o înghiţitură de cafea înainte de a ridica receptorul. Matthew, îşi spuse ea. Oare ce înseamnă numele ăsta? Darul lui Dumnezeu. Sigur că asta înseamnă.

– Bună, Matt. Ce mai faci, ce mai face Miss Boboc?

– Nona, iar eşti nesuferită?

Oare totdeauna vorbise pe tonul ăsta plîngăcios?

– Uite aşa sînt eu, îi răspunse Nona, apoi gîndi: La naiba, după aproape doi ani, încă îmi face rău cînd vorbesc cu el.

– Nona, mă tot întreb: nu vrei să cumperi şi partea mea de casă? Lui Jeanie nu-i place de familia Hampton. Piaţa e destul de slabă, aşa că o să-ţi las foarte mult din preţ. Ştii doar că poţi împrumuta oricînd de la ai tăi.

Matty milogul, îşi spuse Nona. Aşa ajunsese Matt după căsătoria cu fetişcana aia.

– Nu-mi trebuie casa, spuse ea încet. O să-mi cumpăr casa mea cînd rezolvăm situaţia cu asta.

– Nona, dar ţie îţi place casa. Nu faci asta decît ca să mă pedepseşti.

– La revedere, îi spuse Nona şi închise telefonul.

Greşeşti, Matt, gîndi ea. Îmi plăcea casa aia pentru că am cumpărat-o împreună, pentru că acolo am gătit homari ca să

sărbătorim prima noastră noapte petrecută în ea, pentru că în fiecare an făceam cîte o modificare ca să arate şi mai bine. Acum vreau s-o iau de la capăt. Fără amintiri.

Începu să frunzărească teancul de scrisori. Scrisese la peste o sută de persoane care publicaseră de curînd anunţuri, cerîndu-le să-i împărtăşească din experienţele lor. De asemenea, îl convinsese pe prezentatorul postului, Gary Finch, să-i îndemne pe oameni să le scrie despre anunţurile pe care le publicaseră sau la care răspunseseră şi motivul pentru care nu ar mai repeta această experienţă.

Anunţul prezentat pe post se dovedise a fi o adevărată mină de aur. Destul de puţini le scriseră încîntaţi că, pe această cale, întîlniseră „cel mai minunat om din lume şi acum sîntem logodiţi"... „trăim împreună"... „ ne-am căsătorit".

Cei mai mulţi îşi exprimau dezamăgirea. „Spunea că e întreprinzător. Însă e falit. A încercat să împrumute bani de la mine chiar de la prima întîlnire." Timidul Celibatar Alb povestea: „La cină, n-a încetat o clipă să-mi tot facă observaţii. Zău că m-a făcut să mă simt ca o zdreanţă." „Începusem să primesc telefoane obscene în miez de noapte." „Cînd mă întorc de la serviciu, îl găsesc bînd Coca Cola în pragul casei."

Multe scrisori erau nesemnate. „Nu vreau să-mi dezvălui identitatea, dar sînt sigură că unul dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut prin mica publicitate mi-a spart casa." „Am venit acasă cu un director foarte prezentabil, cam la vreo patruzeci de ani, şi l-am surprins că încerca să-mi sărute fata de şaptesprezece ani."

Nona simţi o strîngere de inimă cînd văzu ultima scrisoare din teanc. Era de la o femeie din Lancaster, Pennsylvania: „Fata mea, actriţă în vîrstă de douăzeci şi doi de ani, a dispărut acum aproape doi ani. Cînd am văzut că nu mai răspunde la telefon, ne-am dus la ea, la New York. Ne-am dat seama că nu mai fusese în locuinţa ei de mai multe zile. Răspundea la anunţuri matrimoniale. Sîntem înnebuniţi. E de negăsit."

O, Doamne, gîndi Nona. De nu s-ar fi întîmplat ceva cu Erin. Cu mîinile tremurînde, începu să selecteze scrisorile, punînd ce i se părea mai interesant într-unul din cele trei dosare: *Mulţumiţi de anunţuri, Dezamăgiţi, Probleme serioase*. Lăsă afară ultima scrisoare ca să i-o arate şi agentului D'Ambrosio.

La ora unu, Connie îi aduse un sandviş cu şuncă şi caşcaval.

– Nimic nu-i mai bun ca un pic de colesterol, comentă Nona.

– N-are nici un rost să-ţi comand ton cînd nu-l mănînci niciodată, îi răspunse Connie.

Pe la două, Nona dictă nişte scrisori pentru invitaţi. Îşi notă să cheme în emisiune un psihiatru sau un psiholog. Trebuie să am pe cineva care să facă o analiză a tuturor problemelor legate de anunţurile matrimoniale, hotărî ea.

Vincent D'Ambrosio sosi la trei fără un sfert.

– Ştie că e devreme, îi spuse Connie Nonei, şi n-are nimic împotrivă să aştepte.

– Nu, e-n ordine. Spune-i să intre.

Peste nici un minut, Vince D'Ambrosio nu mai simţea cît de incomod stă pe canapeaua verde din biroul Nonei Roberts. Avea fler la oameni, şi Nona îi plăcu imediat. Îi admira firea directă, plăcută. Şi era încîntat şi de felul cum arată. Atrăgătoare, chiar dacă nu era frumoasă, cu ochi căprui, strălucitori. Fardată puţin sau poate chiar deloc. Îi plăceau chiar şi şuviţele cărunte din părul ei blond-cenuşiu. Alice, fosta lui soţie, era tot blondă, dar la ea nuanţele strălucitoare se datorau vizitelor regulate la salonul Vidal Sassoon. Ei, acum era măritată cu un individ care-şi putea permite asemenea cheltuieli.

Roberts părea nespus de îngrijorată:

– Asta e una dintre cele mai mai recente scrisori pe care le-am primit, îi spuse ea. Oamenii ne-au tot scris că au făcut cunoştinţă cu tîlhari, milogi, toxicomani, destrăbălaţi, perverşi. Şi acum..., spuse ea şi îşi muşcă buzele. Şi acum, cineva căruia nici prin cap nu i-ar fi trecut să răspundă la vreun anunţ, dar a făcut-o de dragul meu, a dispărut.

– Povestiţi-mi despre ea.

Nona îi era nespus de recunoscătoare lui Vince D'Ambrosio că nu-şi pierde vremea încercînd s-o liniştească.

– Erin are douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani. Ne-am cunoscut acum şase luni la clubul nostru de întreţinere fizică. Ea, Darcy Scott şi cu mine urmam aceleaşi cursuri de dans şi ne-am împrietenit. Darcy trebuie să apară dintr-o clipă în alta, îi spuse ea, apoi luă de pe masă scrisoarea de la femeia din Lancaster şi i-o întinse lui Vince. Asta e cea care a sosit acum.

Vince o parcurse repede şi fluieră uşor.

– Despre asta n-am fost informaţi. Fata nu e pe lista noastră. Cu ea, numărul celor dispărute se ridică la şapte.

În timp ce se îndrepta cu taxiul spre biroul Nonei, Darcy îşi amintea cum, în ultimul lor an de facultate, se dusese cu Erin la schi. Pistele erau îngheţate şi aproape toată lumea se grăbise să se întoarcă la cabană. Dar Darcy insistase să mai facă amîndouă o ultimă coborîre. Erin a dat peste o porţiune cu gheaţă şi a căzut, răsucindu-şi piciorul sub ea.

Cînd salvamontiştii veniră după Erin, Darcy schie pe lîngă ea, apoi o însoţi în ambulanţă. Îşi amintea cum Erin, pămîntie la faţă, tot mai încerca să glumească:

– Sper c-o să pot să dansez cît de curînd. Am de gînd să fiu regina balului.

– O să fii, nici o grijă.

La spital, după ce developară radiografiile, chirurgul ridică din sprîncene.

– Ai cam făcut-o de oaie, dar te aranjăm noi, spuse el şi zîmbi către Darcy: Nu mai fi aşa de speriată. O să se facă bine.

– Nu numai că sînt speriată, dar mă simt a naibii de vinovată, îi răspunse ea doctorului. Erin nu voia să mai facă acea ultimă coborîre.

Acum, cînd intră în biroul Nonei şi îi fu prezentat agentul D'Ambrosio, Darcy îşi dădu seama că se simţea la fel ca atunci. Aceeaşi uşurare că există cineva care se ocupă de problemă, aceeaşi vinovăţie că o îndemnase pe Erin să răspundă împreună cu ea la anunţuri.

– Nona ne întrebase doar dacă n-am vrea să vedem cum e cu anunţurile alea. Iar eu am împins-o pe Erin s-o facă, îi explică ea lui D'Ambrosio.

Acesta îşi lua notiţe în timp ce ea îi povestea de convorbirea telefonică de marţi, cînd Erin îi spusese că se întîlneşte cu un anume Charles North, într-o berărie de lîngă Piaţa Washington. Observă o umbră pe chipul lui D'Ambrosio cînd îi spuse cum deschisese seiful, cum îi dăduse lui Jay Stratton colierul de la Bertolini şi cum Stratton susţinea că lipsesc nişte diamante.

O întrebă despre familia lui Erin.

Darcy privi în jos.

Îţi aminteşti cum ai sosit la Mount Holyoke în prima ta zi de boboc? Erin era deja acolo, cu valizele aranjate ordonat într-un

colț. Se măsuraseră din priviri și se plăcuseră. Erin făcu ochii mari cînd îi recunoscu pe mama și pe tata, dar nu-și pierdu cumpătul.

– Cînd Darcy mi-a scris vara asta, să mi se prezinte, nu mi-am dat seama că părinții ei sînt Barbara Thorne și Robert Scott, le explicase ea. Cred că am văzut toate filmele cu dumneavoastră, mai spuse și adăugă: Darcy, n-am vrut să mă instalez înainte de a veni și tu. M-am gîndit că poate ai vreo preferință pentru dulap sau pat.

Îți amintești cum s-au uitat unul la altul mama și tata? Și ziceau în sinea lor: ce fată drăguță e Erin. Au invitat-o apoi să ia cina cu noi în oraș.

Erin venise la facultate singură. Tatăl ei e invalid, explicase ea. Ne întrebam de ce nu pomenise niciodată de mama ei. Mai tîrziu, mi-a spus că, atunci cînd ea avea șase ani, tatăl ei a fost imobilizat într-un scaun cu rotile din cauza unui început de scleroză multiplă. Iar mama ei își luase zborul cînd Erin avea șapte ani.

– N-am chef de o asemenea viață, spusese ea. Erin, poți să vii cu mine, dacă vrei.

– Nu-l pot lăsa pe tata singur. Are nevoie de mine.

De-a lungul anilor, Erin pierduse legătura cu mama ei.

– Ultima oară cînd am mai auzit de ea, trăia cu unul care avea o barcă de închiriat în Caraibe.

Iar ea se dusese la Mount Holyoke cu o bursă.

– Cum spunea tata, cînd ești imobilizat ai o grămadă de timp să-ți ajuți copilul la lecții. Dacă nu-ți permiți să-i plătești facultatea, cel puțin îl poți ajuta să intre acolo pe gratis.

Oh, Erin, unde ești? Ce ai pățit?

Într-un tîrziu, Darcy își dădu seama că D'Ambrosio aștepta să-i răspundă la întrebare.

– De cîțiva ani, tatăl ei se află într-un cămin din Massachusetts, îi spuse ea. Nu prea mai e conștient. Cred că, după el, eu sînt singura persoană mai apropiată de Erin.

Vince văzu durerea din privirea lui Darcy.

– În meseria mea, mi-am dat seama că un prieten bun poate să însemne mai mult decît o droaie de rude.

Darcy reuși să zîmbească.

– Erin are un citat preferat din Aristotel: „Ce este un prieten? Un singur suflet ce sălășluiește în două trupuri".

Nora se ridică, se duse în spatele scaunului pe care stătea Darcy şi-i puse mîinile pe umeri, încercînd s-o liniştească. Apoi îl privi pe D'Ambrosio drept în ochi.

– Cum să vă ajutăm s-o găsiţi pe Erin?

Cu mult timp în urmă, Petey Potters fusese muncitor în construcţii. „Chestii barosane", cum îi plăcea să se laude cînd avea cine să-l asculte.

– World Trade Center. Mă căţăram pînă colea, sus, pe schele. Şi numa' ce te şfichiuia vîntu' de te-ntrebai dacă n-oi pica de acolo, povestea el, apoi rîdea, cu un şuierat răguşit. Ce mai priveliştе, nenicule, ce mai priveliştе.

Dar noaptea, lui Petey i se făcea iar dor să urce pe schele. Şi lua o duşcă, două de whisky, se dregea apoi cu nişte bere şi simţea cum i se încălzesc mai întîi măruntaiele, pe urmă tot corpul.

– Eşti leit taică-tu, începea să ţipe la el nevastă-sa. Un beţivan fără căpătîi.

Petey nu se simţea niciodată jignit. Începea să rîdă cînd soţia lui îl boscorodea pe Tuţu. Da, Tătuţu fusese tare haios la vremea lui. Dispărea cîte patru săptămîni în şir, îşi revenea din beţii într-un azil de pe Bowery şi apoi se întorcea acasă.

– Cînd mi se face foame, nici o problemă, îi mărturisise lui Petey pe cînd era de opt ani. Mă duc la azilul Armatei Salvării, fac o plecăciune, îmbuc ceva, fac o baie şi primesc un pat să-mi întind oasele. Nu dau greş niciodată.

– Ce-i aia că faci o plecăciune? îl întrebase Petey.

– Cînd te duci la azil, ăia de acolo îţi povestesc de Dumnezeu şi de iertare şi că sîntem fraţi cu toţii şi că vrem să fim mîntuiţi. Pe urmă zic: cine crede în Sfînta Scriptură să iasă în faţă şi să mărturisească existenţa Făcătorului. Aşa te împărtăşeşti întru credinţă. Te repezi să cazi în genunchi şi răcneşti ceva cum că ai fost mîntuit. Asta-nseamnă să faci o plecăciune.

Şi după aproape patruzeci de ani, amintirea asta încă îi mai făcea plăcere vagabondului Petey Potters. Îşi construise singur un adăpost: scînduri, table şi zdrenţe puse unele peste altele ca un cort sprijinit de terminalul cheiului dezafectat şi dărăpănat de pe Strada 26 Vest.

Petey nu avea nevoie de prea multe. Băutură. Puţină mîncare. În lăzile de gunoi găsea mereu cutii şi sticle goale pe care le putea vinde. Cînd îşi punea în minte să facă şi el ceva, Petey lua un rulou de cauciuc şi o sticlă cu apă şi stătea la intersecţia dintre şoseaua din West Side şi Strada 56. Nici un şofer nu dorea să-şi vadă parbrizul mâzgălit, dar cei mai mulţi se temeau să-l gonească. Chiar săptămîna trecută, auzise cum o coţofană bătrînă se răstise la cea care conducea un Mercedes:

– Jane, de ce te laşi oprită din drum aşa?

Lui Petey îi plăcu nespus răspunsul:

– Pentru că nu vreau, mamă, să-mi zgîrie portiera dacă-l refuz.

Petey nu zgîria nimic dacă era refuzat. Se ducea pur şi simplu la maşina următoare, înarmat cu sticla şi cu un zîmbet mieros pe chip.

Ieri fusese una dintre zilele bune. Se aşternuse suficientă zăpadă ca şoseaua să se umple de mîzgă, iar parbrizele să fie împroşcate cu noroi de roţile maşinilor din faţă. La rampa de ieşire, puţină lume refuză serviciile lui Petey. Cîştigă optsprezece dolari, suficienţi pentru un sandviş de căpcăun, şi trei sticle de poşircă.

Aseară se culcase în cort, învelit cu pătura cazonă veche pe care o primise de la biserica armeană de pe Bulevardul 2, pe cap cu o căciulă de schi şi îmbrăcat într-un palton zdrenţăros care avea un guler cochet de blană. Termină sandvişul o dată cu prima sticlă de vin, apoi se întinse pufăind şi bînd mai departe, mulţumit şi uşor afumat. Tuţu făcînd o plecăciune. Mama întorcîndu-se acasă, în locuinţa de pe Bulevardul Tremont, istovită după ce rînise pe la casele altora. Apoi soţia lui, Vrăbiuţa. Ba mai degrabă *Scorpiuţa*, nu Vrăbiuţa. Aşa ar fi trebuit să-i zică.

Jocul de cuvinte îl făcu pe Petey să pufnească în rîs. Oare pe unde o fi acum? Dar ăla mic? Ce copil drăguţ.

Deodată i se păru că aude o maşină. Vrînd instinctiv să-şi apere teritoriul, îşi impuse să se dezmeticească. Bine ar fi să nu fi venit poliţia să-i dărîme culcuşul. Nooo... Ăştia nu se obosesc să dărîme bordeie în miez de noapte.

Poate că e vreun drogat. Petey înhaţă gîtul unei sticle goale de vin. Numai să-ncerce să intre aici. Dar nu apăru nimeni. Peste cîteva minute, auzi maşina plecînd. Scoase un ochi să vadă ce se petrece pe afară. Luminile din spate ale maşinii se pierdură pe

şoseaua pustie din West Side. Poate că a fost vreunul care a vrut doar să se uşureze, îşi spuse Petey şi se întinse după ultima sticlă.

Era după-amiaza tîrziu cînd Petey deschise iar ochii. Simţea că-i plesneşte capul. Măruntaiele îl ardeau. Avea gura iască. Se ridică cu greu. Cele trei sticle goale nu îi ofereau nici o consolare. Găsi douăzeci de cenţi în buzunarele de la palton. Mi-e foame, scînci el. Scoţînd capul din spatele tablei care ţinea loc de uşă, se gîndi că trebuie să fie după-amiază tîrziu. Pe doc se răsfrîngeau umbre prelungi. Îşi opri privirea pe ceva ce în mod clar nu era o umbră. Petey privi hoţeşte, bolborosi o înjurătură în barbă şi se puse pe picioare.

Se bălăngăni pe picioarele înţepenite spre forma aceea care zăcea pe chei.

Era o femeie subţirică. Tînără. Părul ondulat şi roşcat îi încadra faţa. Petey îşi dădu seama că era moartă. Colierul de la gît i se răsucise şi-i intra în carne. Era îmbrăcată în bluză şi pantaloni. Încălţămintea din picioare îi era desperecheată.

Colierul strălucea în lumina amurgului. Aur. Aur adevărat. Petey se linse pe buze nervos. Luîndu-şi inima în dinţi să atingă fata moartă, cotrobăi în spatele gîtului ca să găsească închizătoarea complicatului colier. Degetele nu-l ascultau. Butucănoase şi tremurînde, nu reuşeau să desfacă închizătoarea. Doamne, ce rece e.

Nu voia să rupă colierul. O fi destul de lung să i-l tragă peste cap? Încercînd să nu bage în seamă gîtul plin de vînătăi, cu vene albăstrui, îi smulse colierul cel greu de la gît, lăsîndu-i pe faţă dîre de degete murdare.

Şi-l strecură în buzunar. Cerceii. Şi aştia ar fi buni.

Dar Petey auzi în depărtare vaietul unei sirene de poliţie. Ca un iepure înspăimîntat, sări în sus, uitînd de cercei. Locul ăsta nu era de el. O să trebuiască să-şi ia calabalîcul, să-şi găsească un nou adăpost. Cînd or să dea de cadavru, atîta-i mai trebuia: să-l găsească prin preajmă.

Dîndu-şi seama de pericolul care îl paşte, Petey se trezi brusc din mahmureală. Alergă împleticit spre bordei. Putea să-şi facă o boccea din pătura cazonă ca să-şi strîngă toate lucrurile. Perna. Două perechi de ciorapi, ceva lenjerie. Un maieu. O farfurie, o lingură, o cană. Chibrituri. Ziare vechi pentru nopţile friguroase.

Peste un sfert de oră, Petey dispăruse deja în lumea oamenilor străzii. Cerşind pe Bulevardul 7, făcu rost de patru dolari şi treizeci şi doi de cenţi. Îşi cumpără de ei vin şi un covrig. Pe Strada 57, un tînăr se ocupa de comercializarea bijuteriilor dubioase. Îi dădu lui Petey douăzeci şi cinci de dolari pe colier.

– Asta-i marfă, nenicule. Ia mai fă rost de nişte d-astea.

La ora zece, Petey dormea pe o aerisire de metrou care sufla spre el aer cald, umed. La unsprezece simţi că îl zgîlţîie cineva. O voce destul de prietenoasă îi spuse:

– Haide, frăţioare. O să fie tare frig la noapte. Te ducem undeva unde o să ai un pat ca lumea şi-o să mănînci o masă bună.

Vineri seara, la şase fără un sfert, Wanda Libbey, închisă bine în noul ei BMW, se strecura cu greu pe şoseaua din West Side. Deşi încîntată de cumpărăturile grozave pe care le făcuse pe Bulevardul 5, Wanda era încă enervată că plecase atît de tîrziu spre Tarrytown. Vineri, la ora de vîrf, era cea mai mare aglomeraţie din toată săptămîna. Mulţi plecau din New York la casele lor de la ţară. Dar ea nu-şi mai dorea să locuiască vreodată în New York. Prea era murdar şi periculos.

Wanda aruncă o privire spre geanta Valentino de pe scaunul de alături. Cînd oprise în parcarea de la Kinney, şi-o îndesase bine sub braţ şi aşa o ţinuse toată ziua. Nu era atît de inconştientă să şi-o atîrne de umăr ca să i-o poată înhăţa careva.

Încă un semafor nenorocit. Ei bine, încă un pic, o să ajungă la intersecţie şi o să treacă de porţiunea asta mizerabilă numită şosea.

O bătaie în geam o făcu pe Wanda să se uite în dreapta. Un chip bărbos rînjea la ea. Un şomoiog începu să-i şfichiuie parbrizul.

Wanda strînse din buze. La naiba. Dădu din cap insistent. Nu. Nu.

Omul nici n-o băgă în seamă.

Doar n-o să mă facă să întîrzii unul ca ăsta, clocoti de mînie Wanda şi-şi propti degetul de butonul care deschidea fereastra din dreapta.

– Nu vreau... începu ea să zbiere.

Dar şomoiogul îi izbi parbrizul. Sticla cu apă se rostogoli de pe capotă. Pe geam apăru o mînă şi Wanda văzu cum îi dispare geanta.

O patrulă de poliţie se îndrepta spre vest de Starda 55. Şoferul se ridică deodată în scaun:

– Asta ce mai e?

Observase că în apropierea şoselei circulaţia era oprită şi oamenii coborau din maşini.

– Hai să mergem.

Cu sirena urlînd şi girofarul clipind, maşina de poliţie reuşi să se strecoare prin aglomeraţia de maşini parcate în drum.

Încă buimacă, Wanda strigă arătînd spre cheiul din următoarea intersecţie:

– Geanta mea! A fugit cu ea încolo!

– Să mergem.

Maşina de poliţie întoarse spre stînga, apoi vră brusc la dreapta, intrînd cu viteză pe chei. Poliţistul de pe scaunul din dreapta aprinse reflectorul, luminînd cocioaba părăsită a lui Petey.

– Verific eu înăuntru, zise el, apoi exclamă: Hei, ia uită-te acolo. În capătul terminalului. Ce-i aia?

Descoperiseră la rîndul lor trupul lui Erin Kelley, sclipind de gheaţa care începuse să se înmoaie, încălţată cu un pantof de dans strălucind în raza puternică a reflectorului.

Darcy plecă de la Nona cu Vince D'Ambrosio. Luară un taxi pînă acasă, unde ea îi dădu agenda lui Erin şi dosarul pe care îl întocmise în legătură cu anunţurile matrimoniale. Vince le studie cu atenţie.

– Nu prea avem ce afla de aici, comentă el. O să vedem cine a dat anunţurile pe care le-a încercuit. Dacă avem puţin noroc, unul dintre ele e al lui Charles North.

– Erin nu-şi nota chiar foarte minuţios ce are de făcut, spuse Darcy. M-aş putea duce încă o dată la ea acasă să mă uit pe birou. Poate mi-o fi scăpat ceva.

– Asta ne-ar fi de ajutor. Dar nu-ţi face griji. Dacă North e avocatul vreunei firme din Philadelphia, o să-l găsim uşor, o asigură Vince şi se ridică. O să mă ocup de asta chiar acum.

– Iar eu mă duc acasă la ea. Aşa c-o să vă las.

Apoi Darcy ezită. Beculeţul robotului de la telefon clipea.

– Puteţi aştepta o cipă să-mi verific mesajele? îl întrebă ea şi schiţă un zîmbet. Cine ştie dacă nu mi-a lăsat Erin vreun mesaj.

Avea înregistrate două mesaje. Ambele în legătură cu nişte anunţuri matrimoniale. Unul nu era cine ştie ce: „Bună, Darcy. Încerc din nou. Mi-au plăcut rîndurile tale. Sper să ne putem întîlni odată. Am căsuţa 4358. David Weld, 555-4890."

Celălalt era complet diferit: „Ascultă, Darcy, tu-ţi pierzi vremea să răspunzi la anunţuri, iar eu să încerc să dau de tine. E a treia oară cînd te sun. Nu-mi place să transmit mesaje prin robot, dar de data asta îţi transmit unul. Las-o moartă."

Vince dădu din cap:

– Tipul ăsta-şi iese cam repede din pepeni.

– Cît am fost plecată, n-am lăsat robotul în funcţiune, îi explică Darcy. Cred că, dacă cineva a încercat să dea de mine ca răspuns la puţinele scrisori pe care le-am trimis chiar eu, a renunţat în cele din urmă. Erin a început să răspundă la anunţuri în numele meu cam acum două săptămîni. Astea sînt primele telefoane pe care le-am primit.

Gus Boxer fu surprins şi nu prea încîntat să răspundă la sonerie şi să vadă că era aceeaşi tînără cu care îşi pierduse atît de mult timp ieri. Era pregătit să n-o mai lase în ruptul capului să intre în apartamentul lui Erin Kelley, dar nu mai apucă s-o facă.

– I-am anunţat pe cei de la FBI de dispariţia lui Erin, îi spuse Darcy. Agentul care se ocupă de caz mi-a zis să verific la ea pe masă.

FBI. Gus simţi că îl cuprinde un tremur nervos. Dar treaba se petrecuse cu atîta vreme în urmă. Nu avea motive de îngrijorare. Mai multe persoane îi lăsaseră de curînd numele, în speranţa că s-ar elibera vreun apartament. O fetişcană foarte frumuşică zicea că i-ar da pe sub masă vreo mie de dolari dacă ar pune-o în fruntea listei. Aşa că, dacă prietena lui Kelly reuşea să afle că a păţit ceva, el şi-ar umfla frumuşel buzunarul.

– Sînt la fel de îngrijorat din cauza ei ca şi dumneavoastră, scînci el pe un ton prefăcut. Haideţi sus.

Cum ajunse înăuntru, Darcy aprinse toate luminile ca să alunge umbrele serii. Ieri, locul acesta părea destul de vesel. Astăzi, din cauza absenței prelungite, amprenta lui Erin începuse să se piardă. Pe pervaz apăruse o dîră ușoară de praf, ca și pe masa cea lungă. Posterele înrămate care luminau și colorau totdeauna camera parcă o priveau cu ironie.

Picasso-ul de la Geneva. Erin îl cumpărase în singura excursie făcută în străinătate în timpul școlii.

– Îmi place tabloul ăsta, chiar dacă nu e tema mea preferată, comentase ea.

Reprezenta o mamă și un copil.

Erin nu avea pe robot mesaje noi, iar pe masă Darcy nu observă nimic deosebit. În sertar se afla o casetă nouă pentru robotul telefonului. Poate că agentul D'Ambrosio o să vrea caseta cea veche, cea pe care fuseseră înregistrate mai multe mesaje. Darcy schimbă caseta.

Căminul. Cam pe la ora asta avea obiceiul Erin să sune acolo. Darcy căută numărul de telefon și-l formă. Îi răspunse asistenta șefă de pe etajul unde era internat Billy Kelley.

– Am vorbit cu Erin marți seara, ca de obicei, pe la cinci. I-am spus că tatăl ei nu mai are mult. Erin zicea c-o să-și petreacă sfîrșitul de săptămînă la Wellesley, îi povesti asistenta, apoi adăugă: Din cîte am înțeles, a dispărut. Doamne ajută să nu fi pățit ceva.

Nu mai am ce face aici, gîndi Darcy și, dintr-o dată simți o dorință apăsătoare să plece.

Era șase fără un sfert cînd ajunse acasă. Simțea că i-ar prinde bine acum un duș fierbinte și un grog cald.

La șase și zece, îmbrăcată în halatul ei preferat de flanel, cu grogul aburind, se așeză pe canapea și declanșă telecomanda televizorului.

Tocmai era prezentată o știre de senzație. John Miller, reporterul de investigații criminalistice de la canalul 4 se afla la intrarea pe un chei din West Side. În spatele lui, într-o zonă blocată cu frînghii, pe fundalul apelor reci ale Hudsonului, se zăreau siluetele mai multor polițiști. Darcy dădu televizorul mai tare.

– ... pe acest chei dezafectat de pe Strada 56 tocmai a fost descoperit cadavrul unei tinere neidentificate. Pare să fi fost

strangulată. E vorba de o femeie subțirică, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu părul castaniu-deschis. Îmbrăcată în pantaloni și o bluză colorată. Un element ciudat este faptul că are încălțămintea desperecheată: în piciorul stîng o botină maro de piele, iar în cel drept, un pantof de seară.

Darcy rămase cu ochii ațintiți la micul ecran. Păr castaniu-deschis. În jur de douăzeci și cinci de ani. Bluză colorată. Îi dăruise lui Erin de Crăciun o bluză cu multe culori. Fusese încîntată:

– Are toate culorile veșmîntului pestriț al lui Iosif, spusese ea. Îmi place grozav.

Păr castaniu-deschis. Subțirică. Veșmîntul pestriț al lui Iosif.

Veșmîntul pestriț al biblicului Iosif fusese pătat de sînge de către frații săi care-l trădaseră. I-l arătaseră apoi tatălui lor, ca dovadă a faptului că Iosif murise.

Reușì cu greu să găsească în geantă cartea de vizită a agentului D'Ambrosio.

Vince tocmai se pregătea să plece de la birou. Se întîlnea cu băiatul lui de cincisprezece ani, Hank, la Madison Square Garden. Urmau să ia o cină frugală și să vadă apoi un meci cu Rangers. În timp ce o asculta pe Darcy, își dădu seama că se aștepta la acest telefon; dar nu se gîndise că o să vină atît de repede.

– Nu prea sună a bine, îi spuse el. O să iau legătura cu secția de poliție unde a fost găsit cadavrul. Așteptați să revin eu cu un telefon.

După ce puse receptorul în furcă, sună la Hudson Cable. Nona era încă la birou.

– Mă duc imediat la Darcy, să n-o las singură îi spuse ea.

– O să fie chemată să identifice cadavrul, o avertiză Vince.

Sună la secția de poliție din Midtown North și i se făcu legătura cu șeful brigăzii criminalistice. Cadavrul încă nu fusese ridicat de la locul crimei. După ce-l duc la morgă, or să trimită o mașină de poliție după domnișoara Scott. Vince îi explică de ce e interesat de acest caz.

– V-am rămîne îndatorați dacă ne-ați ajuta, primi el răspunsul. Dacă nu se va dovedi a fi un caz ca și încheiat, am dori să-l rezolvăm prin PDCV.

Vince o sună pe Darcy, îi spuse de maşina poliţiei şi de faptul că Nona se îndrepta spre ea. Îi mulţumi lui Vince cu o voce fără inflexiuni şi fără vreo undă de emoţie.

Chris Sheridan plecă de la galerie la cinci şi zece şi străbătu cu paşi mari cele paisprezece intersecţii dintre Strada 78, Madison şi Strada 65, Bulevardul 5. Fusese foarte ocupat în ultimele zile şi savura de-acum gîndul că-şi va permite luxul să aibă tot sfîrşitul de săptămînă la dispoziţie. Nu-şi făcuse încă nici un plan.

Locuinţa lui de la etajul zece dădea spre Central Park. „Exact deasupra grădinii zoologice", cum le spunea el prietenilor. Amestecase în mod eclectic mese vechi, lămpi şi covoare, canapele lungi, confortabile, pe care le îmbrăcase cu motive heraldice copiate după o tapiserie veche. Tablouri cu peisaje englezeşti. Stampe cu scene de vînătoare din secolul al nouăsprezecelea şi un *Arbore al vieţii* din mătase brodată pe mătase, agăţat pe perete, alături de masa şi scaunele Chippendale din sufragerie.

O cameră confortabilă, primitoare, o cameră pe care în ultimii opt ani multe tinere o priviseră cu speranţă.

Chris se duse în dormitor, se schimbă într-o bluză sport cu mîneci lungi şi bermude. Un martini foarte sec i-ar prinde bine, hotărî el. Poate mai tîrziu o să iasă să mănînce o porţie de spaghetti. Cu paharul în mînă, dădu drumul la televizor să vadă ştirile de la ora şase şi urmări acelaşi reportaj la care se uita şi Darcy.

Compasiunea pentru fata moartă şi gîndul la durerea prin care va trece familia ei se transformară în scurt timp într-un sentiment de groază. Strangulată! Cu un pantof de dans în picior.

– O, Doamne, spuse Chris cu glas tare.

Oare scrisoarea pe care o primise mama lui era de la cel care o omorîse pe fata asta? Scrisoarea zicea că o dansatoare din Manhattan va muri marţi seara exact aşa cum murise Nan.

Marţi după-amiază, după ce îl sunase mama, luaseră legătura cu Glenn Moore, şeful poliţiei din Darien. Moore se dusese să stea de vorbă cu Greta, luase de la ea scrisoarea şi o asigurase că era probabil de la vreun neisprăvit. Apoi îl sunase pe Chris.

– Chris, chiar dacă ne-am da silinţa, cum am putea să protejăm toate fetele din New York?

Acum Chris sună din nou la secția de poliție și i se făcu legătura cu șeful. Moore încă nu aflase de crima de la New York.

– O să sun la FBI, spuse el. Dacă e de la criminal, scrisoarea asta constituie o probă. Dar trebuie să te avertizez că probabil cei de la FBI or să vrea să stea de vorbă cu tine și cu mama ta despre moartea lui Nan. Îmi pare rău, Chris. Știu cît de greu o să-i fie.

La intrarea în restaurantul Fripturile lui Charlie, din Madison Square Garden, Vince își cuprinse băiatul pe după umeri.

– Fac pariu că te-ai mai înălțat de săptămîna trecută, îi spuse el remarcînd că era de acum cam de aceeași înălțime cu el. Într-o bună zi o să-ți mănînci strachina de două parale de pe capul meu.

– Ce naiba mai e și strachina asta de două parale?

Uitîndu-se la Hank, Vince își aminti că, în urmă cu aproape treizeci de ani, vedea în oglindă aceeași față uscățivă cu o puzderie de pistrui pe nas. Numai ochii albaștri-cenușii Hank îi moștenise de la mama lui.

Chelnerul le făcu semn cu mîna. Cînd se așezară, Vince îi explică:

– Strachina de două parale era o mîncare specială la un restaurant ieftin. Cu șaptezeci și nouă de cenți cumpărai o halcă de carne, două legume, un cartof. Farfuria era compartimentată, ca sosurile să nu se amestece. Bunicului tău îi plăcea nespus chilipirul ăsta.

Se hotărîră să ia un hamburger garnisit cu de toate: cartofi prăjiți, salată. Vince comandă o bere, iar Hank o Cola. Vince făcea eforturi să nu se gîndească că Darcy Scott și Nona Roberts urmau să meargă la morgă să vadă cadavrul victimei. Al naibii de dur pentru amîndouă.

Hank îi povesti de echipa lui.

– Sîmbăta viitoare concurăm la Randall Island. Crezi că reușești să vii și tu?

– Absolut, doar dacă nu cumva...

– A, sigur, îi răspunse Hank. Spre deosebire de mama lui, înțelegea cerințele muncii lui Vince. Lucrezi la ceva nou acum?

Vince îi povesti de temerile lui că un criminal în serie se afla în libertate, de întîlnirea cu Nona Roberts, de bănuiala că Erin Kelley ar putea fi femeia moartă găsită pe chei.

Hank îl asculta cu atenţie.

– Şi crezi că o să fii ocupat cu asta, tată?

– Nu neapărat. Ar putea fi doar o crimă pe care s-o rezolve Departamentul de Poliţie din New York, dar au cerut asistenţă de la Secţia de Ştiinţe Comportamentale din Quantico şi o să-i ajut cît de mult pot, îi explică el şi făcu semn chelnerului pentru nota de plată. Ar cam fi timpul să mergem.

– Tată, vin din nou duminică pe aici. De ce nu m-aş duce singur la meci? Recunoaşte că n-ai astîmpăr şi vrei să urmăreşti cazul ăsta.

– Dar nu vreau ca tu să ai de suferit.

– Uite ce e. S-au vîndut toate biletele la meci. O să facem o afacere. N-o să iau pielea de pe tine, dar o să-ţi vînd biletul exact la preţul la care l-am cumpărat şi o să păstrez eu banii. Am o întîlnire mîine seară. Sînt lefter şi nu suport s-o rog pe mama să-mi împrumute. Mă trimite la sclifositul ăla cu care s-a măritat. Arde de nerăbdare să ne împrietenim.

Vince zîmbi:

– Zău că te pricepi la afaceri. Bine, atunci ne vedem duminică, amice.

Pe drum spre morgă, Darcy şi Nona se ţineau strîns de mînă în maşina de poliţie. Cînd ajunseră, fură conduse de-a lungul unui coridor, apoi intrară într-o încăpere.

– Or să vină să vă ia cînd sînt gata, le explică poliţistul care le adusese cu maşina. Probabil că acum fac fotografii.

Fotografii. Erin, nu-ţi face griji. Trimite-ţi fotografia, dacă ţi se cere, ce mai tura-vura. Darcy privea în gol, nici nu-şi prea dădea seama unde se află, nici nu simţea că Nona o ţine pe după umeri. Charles North. Erin se întîlnise cu el marţi la ora şapte seara. Chiar zilele astea. Marţi dimineaţa, glumise cu Erin despre întîlnirea pe care urma să o aibă cu el.

Darcy spuse cu glas tare:

– Iar acum mă aflu la morga din New York aşteptînd să văd cadavrul unei femei despre care sînt sigură că e Erin.

Simţi vag braţul Nonei care o strîngea.

Poliţistul se întoarse în cameră:

– O să vină un agent FBI. Vrea să-l aşteptaţi şi pe el înainte de-a merge jos.

Vince mergea între Darcy şi Nona şi le ţinea pe amîndouă strîns de braţ. Se opriră în dreptul uşii de sticlă, care îi despărţea de camera mortuară. Cînd Vince încuviinţă din cap, asistentul dădu la o parte cearşaful de pe faţa victimei.

Însă Darcy deja ştia. O şuviţă de păr castaniu-deschis alunecase de sub cearşaf. Apoi văzu chipul acela atît de cunoscut: ochii ei albaştri şi mari erau acum închişi, genele îi deveniseră umbre întunecate, buzele mereu surîzătoare încremeniseră atît de rigide, de tăcute.

Erin, Erin. Erin cea Isteaţă, rosti în sinea ei şi simţi că se prăbuşeşte într-un hău binefăcător.

Vince şi Nona se grăbiră să o susţină.

– Nu, nu. Mă simt bine.

Se luptă cu valul de ameţeală care pusese stăpînire pe ea şi încercă să stea dreaptă. Dădu la o parte braţele care o sprijineau şi privi spre Erin, studiind cu atenţie pielea albă ca de var, urmele de pe gît.

– Erin, rosti ea apăsat, îţi jur c-o să-l găsesc pe Charles North. Îţi dau cuvîntul meu c-o să plătească pentru ce ţi-a făcut.

Coridorul pustiu răsună de un plîns sfîşietor. Darcy îşi dădu seama că ea scosese sunetul acela.

Vineri, Jay Stratton avusese o zi deosebit de bună. Dimineaţa se oprise la biroul lui Bertolini. Ieri, cînd dusese colierul, Aldo Marco, directorul, era încă furios din cauza întîrzierii. Dar astăzi, Marco era în cu totul altă dispoziţie. Clientul lui se arătase de-a dreptul entuziasmat. Domnişoara Kelley realizase exact ce îşi doriseră ei cînd se hotărîseră să comande o montură nouă pentru pietre. Ar fi vrut foarte mult să continue colaborarea cu ea. La cererea lui Jay, cecul de douăzeci de mii de dolari fu eliberat pe numele lui, ca impresar al lui Kelley.

De acolo, Stratton se duse la secţia de poliţie să anunţe dispariţia diamantelor. Apoi, cu copia procesului-verbal, se îndreptă

spre biroul companiei de asigurări, care se afla în centrul oraşului. Agentul îi spuse supărat că Lloyd's of London reasigurase pietrele.

– Mai mult ca sigur că or să ofere o recompensă, îi explicase ea nervoasă. Cei de la Lloyd's se enervează foarte tare cînd se fură vreo bijuterie la New York.

La ora patru, Jay se dusese la Stanhope să bea un pahar cu Enid Armstrong, o văduvă care îi răspunsese la un anunţ matrimonial. O urmări cu atenţie cînd îi povesti în ce singurătate apăsătoare trăieşte.

– Şi asta de un an de zile, adăugase ea şi ochii i se umeziră. Ştii, oamenii sînt inimoşi şi mă scot uneori în oraş, dar aşa e legea firii, toate lucrurile să-şi aibă perechea, iar o femeie singură devine o povară. Luna trecută m-am dus într-o croazieră în Caraibe. A ieşit absolut lamentabil.

Jay ţîţîi ca să-i dea de înţeles că-şi dă seama în ce situaţie se află şi o luă de mînă. Armstrong avea spre şaizeci de ani, era destul de drăguţă, bine îmbrăcată, dar fără gust. Avusese destul de des de-a face cu genul ăsta de femeie. Căsătorită de tînără. Rămăsese acasă. Crescuse copiii şi se înscrisese la clubul local. Soţul ei se realizase profesional şi îşi vedea de treburile lui. Genul de bărbat care şi-a luat toate măsurile ca soţia lui să aibă tot ce-i trebuie după ce el o să-şi încheie socotelile cu lumea asta.

Jay îi studie inelul de logodnă şi verigheta. Avea numai diamante de bună calitate. Iar solitarul era o frumuseţe.

– Soţul tău era foarte generos, comentă el.

– Pe astea le-am primit la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a noastră. Dacă ai vedea numai broşa pe care mi-a dat-o cînd ne-am logodit. Ce copii eram amîndoi, spuse ea şi ochii i se umeziră din nou.

Jay făcu semn chelnerului să-i aducă încă un pahar de şampanie. La plecare, Enid Armstrong păruse încîntată de propunerea lui să se întîlnească şi săptămîna viitoare. Îi spusese chiar că o să se gîndească dacă n-ar trebui să-i dea inelele să le facă o montură nouă.

– Ţi-ar sta bine cu un inel mare în care să fie montate toate pietrele astea. În centru, solitarul şi torsade, iar de o parte şi de alta un rînd în care diamantele să alterneze cu smaraldele. O să folosim diamantele din verighetă şi pot să-ţi fac rost de nişte smaralde de calitate la un preţ rezonabil.

În timpul unei cine liniştite la Water Club, se gîndea cu plăcere cum o să înlocuiască solitarul din inelul lui Armstrong cu un zirconiu cubic.

Unele sînt aşa de bine realizate, că ar păcăli pînă şi un bijutier care le-ar privi cu ochiul liber. Dar, firește, el i-ar evalua noul inel cît solitarul se află încă la locul lui. Uimitor de naive sînt femeile astea singure.

– Ce drăguţ din partea ta că te-ai gîndit să-mi evaluezi inelul. O să-l duc direct la compania de asigurări.

După cină, mai zăbovi o vreme la barul de la Water Club. Ce bine prinde puţină relaxare. Cam istovitor să fii atent şi seducător cu fetele astea bătrîne, chiar dacă rezultatele sînt profitabile.

Era nouă jumătate cînd parcurse cele cîteva intersecţii de la restaurant pînă acasă. La zece, se îmbrăcase deja în pijama şi în halatul abia cumpărat de la Armani. Se aşeză pe canapea după ce îşi prepară un pahar de whisky cu gheaţă şi dădu drumul la televizor să vadă ştirile.

Lui Stratton începu să-i tremure paharul în mînă şi băutura i se vărsă pe halat cînd află de la televizor că fusese găsit cadavrul lui Erin Kelley.

Michael Nash se întreba cu mîhnire dacă n-ar fi cazul să-i ofere o consultaţie gratuită lui Anne Thayer, blonda care avusese proasta inspiraţie să cumpere apartamentul vecin. Cînd plecase de la cabinet vineri după-amiază, ea era la ghişeul din hol şi stătea de vorbă cu portarul. Cum îl văzu, se repezi după el să aştepte liftul împreună. Cît urcară cu liftul, sporovăi fără încetare, ca şi cum şi-ar fi pus în gînd să-l cucerească înainte de a ajunge la etajul al douăzecilea.

– Am fost astăzi la magazinul Zabar şi am luat cel mai grozav somon. Am pregătit un platou de antreuri. O aşteptam pe prietena mea să treacă pe la mine, dar n-a mai putut să vină. Nici nu vreau să mă gîndesc c-o să se strice. Mă întrebam dacă nu cumva...

Nash o întrerupse:

– Somonul de la Zabar e grozav. Pune-l bine. O să ţină cîteva zile, îi spuse el observînd privirea plină de compătimire a liftierului. Ramon, ne vedem mai tîrziu, cînd ies iar în oraş.

Îi mormăi un noapte bună dezamăgitei domnişoare Thayer şi dispăru în locuinţa lui. Urma să plece, dar peste vreo oră sau chiar mai mult. Şi poate că atunci, dacă o să dea iar peste ea, o să înţeleagă să-l lase în pace.

– Personalitate dependentă, probabil nevrotică, poate deveni violentă cînd se enervează, gîndi el cu glas tare, apoi izbucni în rîs. Hei, ai terminat serviciul pe ziua de azi. Las-o baltă.

Avea de gînd să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă la Bridgewater. Mîine seară, familia Balderston urma să dea o petrecere. Invitau totdeauna oameni interesanţi. Dar, în primul rînd, avea de gînd să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului din următoarele două zile scriind la carte. Nash recunoscu în sinea lui că devenise atît de absorbit de cele ce scria, că îl deranja tot mai mult orice lucru care îi distrăgea atenţia.

Chiar înainte de a pleca, încercă numărul de telefon al lui Erin Kelley. Schiţă un zîmbet cînd auzi vocea ei pe robot: „Sînt Erin. Îmi pare rău că nu vă pot răspunde la telefon. Lăsaţi-mi, vă rog, un mesaj."

– Sînt Michael Nash. Şi mie-mi pare rău că nu te-am găsit, Erin. Am mai încercat şi zilele trecute. Bănuiesc că eşti plecată. Sper că nu s-a întîmplat ceva cu tatăl tău, spuse el, apoi îi lăsă din nou numărul de telefon de la cabinet şi de acasă.

Ca în fiecare seară de vineri, drumul spre Bridgewater fu foarte obositor din cauza aglomeraţiei. Abia după ce trecu de Paterson, pe Autostrada 80, circulaţia începu să se mai descongestioneze. Apoi, cu fiecare kilometru, peisajul devenea tot mai rural. Nash simţi că începe să se relaxeze. Cînd trecu pe poarta de la Scotshays, avea deja o stare plăcută.

Tatăl lui cumpărase proprietatea cînd Michael avea unsprezece ani. Patru sute de acri de grădini, păduri şi păşuni. Piscină, terenuri de tenis, grajd. Casa era copia unui conac din Bretania. Ziduri de piatră, acoperiş de ţiglă roşie, obloane verzi, portic alb. În total, douăzeci şi două de camere. De jumătate dintre ele Michael nu se mai îngrijise de ani de zile. Soţii Irma şi John Hughes se ocupau de casă în locul lui.

Irma îl aştepta cu cina. I-o servi în birou. Michael se aşează în fotoliul cel vechi, tapiţat cu piele, ca să studieze însemnările pe care le va folosi mîine, cînd va scrie un nou capitol al cărţii. Acesta se va concentra asupra problemelor psihologice ale persoanelor care, cînd răspund la anunţuri matrimoniale, trimit fotografii făcute în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Se va referi

în special la motivele pentru care încercau să păcălească şi ce explicaţii dădeau cînd ajungeau la întîlnire.

Cam asta li se întîmplase multora dintre fetele cu care stătuse de vorbă. Unele dintre ele erau indignate. Altele făceau haz cînd povesteau cum s-a desfăşurat întîlnirea.

La zece şi un sfert, Michael dădu drumul la televizor în aşteptarea ştirilor, apoi se apucă să citească mai departe notiţele. Numele de Erin Kelley îl făcu să ridice ochii, uimit. Apucă telecomanda şi apăsă precipitat pe buton, făcînd vocea prezentatoarei să răsune în toată camera.

Cînd ştirea se termină, Michael stinse aparatul şi rămase cu ochii la ecranul întunecat.

– Erin, spuse el cu voce tare, cine a fost în stare să facă aşa ceva?

Vineri seara, înainte de a porni acasă, la Scarsdale, Doug Fox se opri să bea ceva la Barul Harry. Era ca o oază pentru mulţimea de pe Wall Street. Ca de obicei, barul se umpluse şi nimeni nu prea băga în seamă ştirile de la televizor. Doug nu văzu jurnalul despre cadavrul găsit pe chei.

Cînd era sigură că Doug vine acasă, Susan îi hrănea mai întîi pe copii, apoi îl aştepta să mănînce cu el. Dar în seara asta, ajuns acasă la opt, o găsi pe Susan în sufragerie citind. Abia dacă îşi ridică ochii de pe carte cînd intră în cameră şi se feri cînd încercă să o sărute pe frunte.

Donny şi Beth s-au dus la film cu fraţii Goodwyn, îi explică ea. Trish şi cel mic dormeau. Nu se oferi să-i pregătească nimic de mîncare. Îşi cufundă ochii mai departe în carte.

Pentru o clipă, Doug rămase dezorientat lîngă ea, apoi se întoarse şi se duse în bucătărie. Trebuia să-mi facă o asemenea scenă chiar în seara cînd mi-e foame, gîndi el enervat. E supărată că n-am venit două nopţi acasă şi că m-am întors aşa de tîrziu aseară. Deschise frigiderul. Singurul lucru pe care ştia să-l facă Susan era să gătească. Tot mai nervos îşi spuse că, acum, cînd a reuşit să vină acasă, măcar ar fi putut să-i pregătească ceva.

Înhaţă din frigider un pachet de şuncă şi unul de brînză şi se duse la cutia de pîine. Pe masă găsi revista săptămînală locală. Doug îşi făcu un sandviş, îşi turnă o bere şi începu să frunză-

rească revista în timp ce mînca. Îi atrase privirea rubrica de sport. Echipa din Scarsdale o bătuse în mod neașteptat pe cea din Dobbs Ferry în campionatul școlar. Coșul decisiv fusese marcat de pivotul Donald Fox.

Donny! Dar lui de ce nu i-a spus nimeni?

Doug simți că încep să-i transpire palmele. Oare Susan încercase să-l sune marți seara? Donny fusese dezamăgit și necăjit cînd Doug îi spusese că nu poate veni la meci. Lui Susan i-ar trece prin cap să-l sune ca să-i dea vestea.

Marți seară. Miercuri seară.

Noua centralistă de la hotel nu era ca fetișcanele alea care acceptau cu ușurință suta de dolari pe care le-o strecura din cînd în cînd.

– Ține minte, oricine m-ar suna cînd nu sînt aici, am o ședință. Iar dacă e foarte tîrziu, zici că am cerut să nu fiu deranjat.

Noua centralistă arăta ca și cum ar fi pozat pentru o reclamă la Incoruptibilele. Se tot gîndea cum s-o vrăjească să mintă pentru el. Dar nu-și făcuse prea multe probleme. O obișnuise pe Susan să nu-i telefoneze cînd rămînea „la ședințe".

Dar ea *îl sunase* totuși marți seară. Era sigur de asta. Altfel, l-ar fi pus pe Donny să-l sune la birou miercuri după-amiază. Și tîmpita aia de centralistă îi spusese probabil că nu era nici o ședință și că în apartamentul companiei nu stătea nimeni.

Doug își roti privirea prin bucătărie. Era surpinzător de curat. Renovaseră întreaga casă cînd o cumpăraseră, acum opt ani. Și un maestru în artă culinară ar fi fost încîntat de bucătărie. Masa în mijloc, chiuvetă cu mască, bufet. Dulapuri multe, cele mai moderne aparate. Luminator.

Tatăl lui Susan le împrumutase banii de renovare. Tot el le împrumutase și o bună parte din banii cu care cumpăraseră casa. Le *împrumutase*. Nu le dăduse.

Dacă Susan s-ar supăra pe el cu adevărat...

Doug îndesă restul sandvișului în compactor și își luă berea în sufragerie.

Susan îl privi cum intră în cameră. Bărbatul meu cel frumos, gîndi ea. Lăsase revista în mod intenționat pe masă, bănuind că Doug o s-o citească. Iar acum l-au trecut toate nădușelile. Și-a dat probabil seama că am sunat la hotel ca Donny să-i dea vestea cea bună. Ce ciudat: cînd în sfîrșit privești realitatea în față, e uimitor cît de clar poți vedea lucrurile.

Doug se aşează pe canapea în faţa ei. Se teme să înceapă discuţia, îşi spuse ea. Punîndu-şi cartea sub braţ, se ridică:

– Copiii se întorc pe la zece şi jumătate, îi spuse ea. Eu mă duc să citesc în pat.

– O să-i aştept eu, dragă.

Dragă! Trebuie să fie tare îngrijorat.

Susan se urcă în pat cu cartea în mînă. Dar, dîndu-şi seama că nu era în stare să se concentreze asupra textului, o puse jos şi deschise televizorul.

Doug intră în dormitor chiar cînd începeau ştirile de la ora zece.

– Eram prea singur acolo, spuse el, se aşează pe pat şi o luă de mînă. Ce mai face fetiţa mea?

– Bună întrebare, îi răspunse Susan. Ce mai face?

El încercă să o ia în glumă. Ciupind-o de obraz, spuse:

– Mie mi se pare că destul de bine.

Dar amîndoi se întoarseră spre televizor cînd prezentatorul anunţă principala ştire: „Erin Kelley, o tînără bijutieră laureată a unui important premiu, a fost găsită strangulată pe cheiul de pe Strada 26 Vest. Amănunte după o pauză publicitară.

Urmară reclamele.

Susan îi aruncă o privire lui Doug. Se uita ţintă la ecran şi avea o paloare cadaverică.

– Doug, ce s-a-ntîmplat?

Parcă nici n-ar fi auzit-o.

„ ...Poliţia îl caută pe Petey Potters, un vagabond despre care se ştie că locuia în coliba aceasta. S-ar putea să fi văzut cînd cadavrul a fost abandonat pe cheiul acesta rece, plin de gunoaie."

Cînd ştirea se termină, Doug se întoarse spre Susan. Ca şi cum abia acum ar fi auzi întrebarea, izbucni:

– Nu s-a-ntîmplat nimic. Nimic, spuse el, cu fruntea plină de broboane de sudoare.

La trei dimineaţa, Susan se trezi dintr-un somn agitat simţind că Doug se zvîrcoleşte lîngă ea. Bolborosea ceva. Un nume?

– ...nu, nu pot..., şi iar numele.

Susan se ridică într-un cot şi ascultă cu atenţie.

Erin. Asta era. Numele fetei moarte.

Cînd se hotărî să-l trezească, Doug se linişti dintr-o dată. Tot mai îngrozită, Susan înţelese de ce era aşa de tulburat. Fără îndoială, făcuse legătura între ştirea de la televizor şi povestea aceea cumplită din timpul facultăţii, cînd se numărase şi el printre studenţii interogaţi în legătură cu o fată strangulată.

VI
Sîmbătă
23 februarie

Sîmbătă dimineaţă, Charley citi *New York Post* fascinat. Pe prima pagină, un titlu cu litere de-o şchioapă: CRIMA UNUI IMITATOR.

Iar articolul din ziar se referea la asemănarea dintre felul în care murise Erin Kelley şi cele relatate despre Nan Sheridan în emisiunea *Crime adevărate*.

Cineva îi dăduse o informaţie unui reporter de investigaţii de la *Post* despre scrisoarea primită de mama lui Nan Sheridan prin care era avertizată că o tînără din New York va fi omorîtă marţi seară. Reporterul, citînd o sursă anonimă, scria că FBI era pe urmele unui posibil ucigaş în serie. În ultimii doi ani, şapte tinere din Manhattan dispăruseră după ce răspunseseră la anunţuri matrimoniale. Iar Erin Kelley răspunsese şi ea la anunţuri matrimoniale.

Circumstanţele morţii lui Nan Sheridan erau prezentate într-o nouă lumină.

Interviuri cu cei din anturajul lui Erin Kelley; cu colegi de-ai ei, bijutieri. Toţi răspundeau la fel. Erin era o persoană caldă, minunată, extrem de talentată. Iar fotografia pe care o publicase ziarul era chiar cea pe care Erin i-o trimisese lui. Asta îi făcea lui Charley o nespusă plăcere.

Miercuri seara urma să fie prezentată în reluare emisiunea *Crime adevărate* despre moartea lui Nan. O să fie atît de interesant s-o vadă iar. Sigur că o înregistrase luna trecută, dar chiar şi aşa, o s-o vadă din nou, ştiind că sute de mii de oameni se vor

juca de-a detectivii. *Cine a făcut-o? Cine a fost aşa de abil să nu fie prins?*

Charley se încruntă. *Imitator.*

Imitator înseamnă că au impresia că s-a luat cineva după el. Simţi că începe să clocotească de furie şi mînie. N-aveau nici un drept să se îndoiască de el. Tot aşa cum Nan n-avusese nici un drept să nu-l invite la petrecere acum cincisprezece ani.

O să se întoarcă la locul lui secret peste cîteva zile. Simţea nevoia să meargă acolo. O să dea drumul la video şi o să danseze step în ritmul lui Astaire. Iar în braţele lui nu va fi Ginger, Leslie sau Anne Miller.

Inima începu să-i bată mai tare. De data asta nu va mai fi nici măcar Nan. Va fi Darcy.

Luă fotografia lui Darcy. Părul şaten, trupul zvelt, ochii scrutători. Iar trupul acela va deveni chiar mai frumos cînd îl va ţine în braţe rigid şi rece.

Imitator.

Se încruntă din nou. De furie, tîmplele începuseră să-i pulseze şi simţi că îl apucă iar o durere de cap din aceea îngrozitoare. Numai eu, Charley, am putere de viaţă şi de moarte asupra acestor femei. Eu, Charley, sînt cel care am pătruns între zidurile celuilalt suflet şi îl stăpînesc acum după voia mea.

O va lua pe Darcy şi o va stoarce de vlagă, tot aşa cum le strivise viaţa şi celorlalte. Şi va deruta autorităţile cu ingeniozitatea lui, le va zăpăci şi răsuci minţile alea înţepenite.

Imitator.

Cei care au scris aşa ceva ar trebui să vadă cutiile de pantofi de la subsol. Atunci şi-ar da seama. Cutiile acelea în care se aflau cîte un pantof de stradă şi unul de dans, luaţi de la fiecare fată moartă, începînd cu Nan.

Sigur că da.

Avea dovada că nu era un simplu imitator. Tot corpul i se zgîlţîi de un rîs înfundat.

Da, sigur că da. Putea să dovedească.

VII
Sîmbătă 23 februarie pînă marți 26 februarie

Darcy își petrecu următoarea săptămînă ca un robot programat să îndeplinească anumite sarcini precise.

Sîmbătă, însoțită de Vince D'Ambrosio și un detectiv de la secția locală de poliție, se duse acasă la Erin. Mai primise trei telefoane după ce trecuse pe acolo vineri dimineață. Darcy derulă caseta de pe robot. Unul dintre mesaje era de la firma Bertolini: „Domnișoară Kelley, i-am dat cecul impresarului dumneavoastră, domnul Stratton. Nici nu știți cît de mulțumiți sîntem de colier."

Darcy ridică din sprîncene.

– N-am auzit-o niciodată pe Darcy spunînd că Stratton ar fi impresarul ei.

Al doilea telefon îl primise de la cineva care se prezentă ca fiind căsuța 2695. „Erin, sînt Milton. Ne-am întîlnit luna trecută. Am fost plecat. Mi-ar plăcea să mă mai întîlnesc cu tine. Numărul meu de telefon este 555.3681. Și auzi, îmi pare rău dacă am fost cam dur data trecută."

Cel de al treilea telefon era de la Michael Nash.

– A lăsat un mesaj și într-una din serile trecute, spuse Darcy.

Vince copie numele și numerele de telefon.

– O să lăsăm banda să mai înregistreze și în următoarele cîteva zile.

Vince îi spuse lui Darcy că legiştii de la departamentul de poliţie al New Yorkului vor veni în curînd să verifice dacă nu găsesc în apartamentul lui Erin vreun indiciu. Îl întrebă pe Vince dacă nu ar putea veni cu el să ia actele lui Erin.

– Numele meu se află în contul ei bancar şi pe poliţa de asigurare, ca mandatar al tatălui ei. Mi-a spus că documentele sînt în dosarul pe care e notat numele tatălui ei.

Instrucţiunile lui Erin erau simple şi explicite: dacă pătea ceva, conform înţelegerii, Darcy îi va folosi asigurarea ca să plătească întreţinerea la cămin. Încheiase un contract cu directorul unei firme de pompe funebre din Wellesley ca, atunci cînd va veni vremea, să se ocupe de cele necesare pentru tatăl ei. Tot ce avea în locuinţă, toate bijuteriile personale şi îmbrăcămintea îi rămîneau lui Darcy Scott.

Era şi un bilețel pentru Darcy: „Darce, am scris toate astea doar ca să ştii ce să faci în cazul în care aş păţi ceva. Ştiu că îţi vei ţine promisiunea să ai grijă de tata, dacă eu n-o să mai fiu prin preajmă. Şi dacă asta se va întîmpla vreodată, îţi mulţumesc pentru clipele minunate pe care le-am trăit împreună şi bucură-te în continuare de viaţă în numele amîndurora."

Calmă, Darcy privi semnătura pe care o cunoştea aşa de bine.

– Sper că îi veţi urma sfatul, spuse Vince încet.

– O să i-l urmez cîndva, îi răspunse Darcy. Dar nu acum. Aţi putea să-mi faceţi şi mie o copie după dosarul de anunţuri matrimoniale pe care vi l-am dat?

– Cum să nu, îi răspunse Vince, dar de ce? O să-i căutăm pe cei care au publicat anunţurile încercuite de ea.

– Dar n-o să vă daţi întîlnire cu ei. Ea a răspuns la cîteva anunţuri în numele amîndurora. Poate că o să fiu sunată de unii cu care s-a întîlnit Erin.

Cînd sosi echipa de legişti, Darcy plecă. Se duse direct acasă şi începu să dea telefoane. Mai întîi, directorului serviciului de pompe funebre din Wellesley. La început plin de compasiune, apoi cu spirit practic. Cînd cadavrul lui Erin o să poată fi ridicat, o să trimită un dric la morgă. Ce îmbrăcăminte voia? Dar sicriul, îl voia deschis?

Darcy îşi aminti de semnele de pe gîtul lui Erin. Fără îndoială că la capelă o să vină o mulţime de ziarişti.

– Sicriu închis. Şi o să-i aduc eu haine.

Ultimul omagiu, luni. Slujba, marţi, la catedrala St. Paul.

St. Paul. Cîndva, cînd locuise cu Erin şi Billy, se ducea cu ei la St. Paul.

Se întoarse acasă la Erin. Vince D'Ambrosio încă nu plecase. O conduse în dormitor şi rămase acolo în timp ce ea se uita prin dulap.

– Erin era aşa de stilată, spuse Darcy cu glasul tremurat căutînd rochia la care se gîndise. Zicea că se simţise aşa de prost cînd am intrat în cameră cu ai mei, în prima zi de facultate. Eu purtam haine comandate la o casă de modă şi nişte botine italieneşti pe care mama insistase să le încalţ. Dar mie mi se păruse că ea arată extraordinar în bermude şi pulover. Şi avea nişte bijuterii minunate. Încă de pe atunci îşi făcea singură bijuteriile.

Vince ştia să asculte oamenii, iar Darcy era bucuroasă că o lăsa să-i povestească.

– N-o s-o vadă nimeni, continuă ea, în afară poate de mine, pentru o clipă doar. Dar vreau să fiu împăcată cu gîndul că ar fi mulţumită de alegerea pe care am făcut-o... Erin mă îndemna mereu să mă îmbrac mai curajos. Iar eu am învăţat-o să aibă încredere în propriile ei instincte. Avea un gust impecabil.

Scoase din dulap un deux-pièces elegant: jachetă roz pal, croită pe corp, cu nasturi mici, argintii şi o fustă roz cu falduri şi volan argintiu.

– Erin abia l-a cumpărat, ca să-l îmbrace la o cină dansantă de caritate. Dansa minunat. Era un alt punct comun pe care îl aveam cu ea. Şi Nona la fel. Am cunoscut-o pe Nona la un curs de dans la clubul de întreţinere fizică pe care îl frecventam.

Vince îşi aminti că Nona îi povestise de asta.

– Din cîte îmi spuneţi, cred că lui Erin i-ar fi plăcut să fie îmbrăcată aşa.

D'Ambrosio era îngrijorat fiindcă observase că Darcy avea pupilele foarte mărite. Ar fi vrut s-o poată suna pe Nona Roberts. Îi spusese că astăzi trebuie să se ducă neapărat să facă nişte filmări la Nanuet. Darcy Scott nu trebuia să rămînă singură prea mult timp.

Darcy îi ghici gîndurile lui D'Ambrosio. Însă își dădu seama că nu avea nici un rost să-l liniștească. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să plece și să-i lase pe experții în amprente și Dumnezeu mai știe pe cine să-și facă treaba. Încercă să pară indiferentă cînd întrebă:

– Ce veți face să-l găsiți pe cel cu care s-a întîlnit Erin marți seara?

– Am dat de Charles North. Ce v-a spus Erin se confirmă. Am avut noroc că ați întrebat-o la vremea respectivă de el. S-a mutat săptămîna trecută de la o firmă de avocatură din Philadelphia la una de pe Park Avenue. Ieri a plecat în Germania. Îl așteptăm să se întoarcă luni. Între timp, detectivii de la secție merg cu poza lui Erin prin berăriile și barurile din zona Pieței Washington. Vrem să vedem dacă vreun barman sau chelner își amintește s-o fi văzut marți seara și l-ar putea identifica pe North, cînd vom da de el.

Darcy încuviință din cap, apoi spuse:

– Mă duc la Wellesley. O să rămîn acolo pînă după înmormîntare.

– Vine și Nona Roberts să stea acolo cu dumneavoastră?

– Marți dimineață. Mai devreme nu are cum, îi spuse Darcy și încercă să zîmbească. Vă rog, nu vă faceți griji. Erin a avut o mulțime de prieteni. M-au sunat atîția dintre absolvenții de la Mount Holyoke. Or să vină și ei, ca și mulți dintre amicii noștri din New York. Și-apoi, ea a crescut la Wellesley. O să stau la foștii ei vecini.

Se duse acasă să-și facă bagajul. Cînd ajunse, primi un telefon din Australia. Erau tatăl și mama ei.

– Draga mea, ce păcat că nu putem fi alături de tine. Știi doar că Erin era ca și copilul nostru.

– Știu. *Ce păcat că nu putem fi alături de tine.* De cîte ori nu auzise asta de-a lungul anilor. Aniversări. Petreceri de sfîrșit de an. Dar în atîtea alte ocazii îi avusese totuși lîngă ea. Oricare alt copil ar fi fost așa de fericit să aibă drept părinți acest cuplu de aur. Oare de ce îi plăcea să se baricadeze de lumea exterioară?

– Ce bine-mi pare să te aud. Cum merge piesa?

Acum se aflau pe un teren sigur.

Funeraliile fură un eveniment de presă. Fotografi şi cameramani. Vecini şi prieteni. Curioşi. Vince îi spusese că îi vor filma cu nişte camere ascunse pe toţi cei veniţi la capelă, la biserică, la înmormîntare, poate ucigaşul lui Erin se află printre ei.

Monseniorul cărunt care o cunoştea pe Erin de mică:

– Cine poate uita imaginea acelei fetiţe care venea la această biserică împingînd scaunul pe rotile al tatălui ei?

Cantorul:

– ... Nu-ţi cer decît să-ţi aminteşti că te-am iubit...

Înmormîntarea:

– Cînd ne vom şterge lacrimile...

Orele petrecute cu Billy. Mă bucur că nu-ţi dai seama, gîndi ea. Îl ţinea de mînă. Dacă înţelege ceva, cît de cît, sper să creadă că cea de lîngă el e Erin.

Marţi după-amiază, cursa Pan Am înapoi spre New York, împreună cu Nona.

– Nu-ţi poţi lua cîteva zile libere, Darce? o întrebă Nona. Ai trecut prin nişte momente tare grele.

– Imediat ce aflu că Charles North a fost arestat, o să plec pentru o săptămînă. Nişte prieteni de-ai mei au o vilă în St. Thomas. Şi vor să le fac o vizită.

Nona ezită:

– Aşa n-o să meargă, Darcy. M-a sunat Vince aseară. L-au prins pe Charles North. Marţea trecută, şi-a petrecut seara într-o şedinţă cu cei douăzeci de parteneri de la firma sa de avocatură. Cel care s-a întîlnit cu Erin s-a folosit de numele lui.

După ce văzu emisiunea la televizor şi vorbi cu Moore, şeful poliţiei, Chris se hotărî să meargă la Darien la sfîrşit de săptămînă. Voia să fie de faţă cînd cei de la FBI vor sta de vorbă cu mama lui.

Ştia că Greta urma să participe la o petrecere selectă la club. Se opri să mănînce la restaurantul Nicola, ajunse acasă pe la ora şase şi se hotărî să vadă un film. Mare amator de filme clasice, îşi puse *Podul de la San Luis Rey* şi se întrebă apoi de ce l-a ales oare tocmai pe acesta. Îl intrigase mereu ideea unor destine care se întîlneau la un moment dat. Cît era predestinare şi cît întîmplare? Exista oare ceva inevitabil, inexorabil în toate?

Auzi huruitul uşii de la garaj cu puţin timp înainte de miezul nopţii şi se duse în capul treptelor de la subsol să o aştepte pe Greta, dorindu-şi încă o dată ca ea să fi avut un ajutor permanent în casă. Nu-i plăcea ideea că noaptea stă singură în toată casa asta mare.

Greta refuzase mereu, foarte hotărîtă. Se mulţumea doar cu Dorothy, servitoarea care, de treizeci de ani, venea s-o ajute în timpul zilei. Pe lîngă ea, mai era şi menajera care făcea curăţenie o dată pe săptămînă. Dacă dădea o petrecere, comanda mîncarea la un restaurant bun. Asta era tot.

Apropiindu-se de scări, strigă în jos:

– Bună, mamă.

Ea se precipită:

– Ce? Vai, Doamne, Chris. M-ai speriat. Sînt un pachet de nervi, spuse ea şi privi în sus, încercînd să zîmbească. Ce m-am bucurat cînd ţi-am văzut maşina.

În semiîntuneric, pometii ei delicaţi îi aminteau de trăsăturile fine ale lui Nan. Părul argintiu strălucitor şi-l pieptănase pe spate, prins într-un coc. Îşi aruncase lejer, pe umeri, o haină de samur. Purta o rochie colantă, lungă de catifea neagră. Greta împlinea în curînd şaizeci de ani. O femeie frumoasă, elegantă, al cărei zîmbet nu reuşea niciodată să ascundă în întregime tristeţea din priviri.

Deodată, Chris îşi dădu seama că mama lui părea întruna că aşteaptă sau ascultă ceva, vreun fel de semnal. Cînd era mic, bunicul îi spusese o poveste din primul război mondial despre un soldat care pierduse mesajul de avertisment că urma un atac iminent al inamicului. După aceea, soldatul s-a simţit mereu vinovat de pierderile cumplite de vieţi omeneşti şi şi-a dus mai departe viaţa căutînd tot timpul prin rigole şi pe sub bolovani mesajul pierdut.

Băură împreună un pahar şi-i povesti Gretei despre Erin Kelley. Atunci înţelese de ce îi venise să zîmbească. Greta tot avea

impresia că Nan, înainte de a muri, îi spusese ceva care declanşase în ea instinctiv un semnal de alarmă. Săptămîna trecută primise din nou un avertisment şi nu reuşise să împiedice o tragedie.

– Fata pe care au găsit-o avea în picior un pantof de seară cu toc înalt? întrebă Greta. Ca Nan? Un pantof de dans? În scrisoarea aia se zicea că o să moară o dansatoare.

Chris îi răspunse alegîndu-şi cu grijă cuvintele:

– Erin Kelley era designer de bijuterii. Din cîte am înţeles, se pare că e vorba de un imitator. Cineva s-a inspirat din emisiunea *Crime adevărate*. De altfel, un agent FBI vrea să stea de vorbă cu noi despre asta.

Sîmbătă, familia Sheridan primi un telefon de la Moore, şeful secţiei de poliţie. Le spuse că un agent FBI, Vincent D'Ambrosio, ar vrea să treacă pe la ei duminică.

Chris se bucură cînd D'Ambrosio explică insistent că nimeni nu ar fi putut acţiona preventiv în urma scrisorii primite de Greta.

– Doamnă Sheridan, îi spuse el, primim informaţii mult mai exacte decît aceea şi tot nu putem preveni producerea unei tragedii.

Vince îl rugă pe Chris să-l conducă pînă afară.

– Dosarul privind moartea surorii dumneavoastră se află la secţia de poliţie, explică el. Or să-mi facă şi mie o copie. Mi-aţi putea arăta locul unde a fost găsită?

Merseră pe drumul care ducea de la proprietatea familiei Sheridan spre zona împădurită unde se afla poteca. Copacii au mai crescut, ramurile au devenit mai groase în aceşti cincisprezece ani, dar altfel, comentă Chris, locul e cam la fel.

Un peisaj bucolic dintr-un oraş prosper, care contrasta cu cheiul abandonat din West Side. Nan Sheridan era o fată de nouăsprezece ani. Studentă. Sportivă. Erin Kelley era o femeie de douăzeci şi opt de ani cu o carieră. Nan provenea dintr-o familie prosperă. Erin se descurca singură. Singurele două asemănări constau în felul în care muriseră şi în încălţăminte. Amîndouă fuseseră strangulate. Ambele erau încălţate cu cîte un pantof elegant. Vince îl întrebase pe Chris dacă, în timpul şcolii, sora lui se întîlnise cu necunoscuţi prin intermediul anunţurilor matrimoniale.

Chris zîmbi:

– Credeți-mă, în jurul lui Nan roiau suficienți băieți, așa că nu mai era nevoie să răspundă la anunțuri ca să să iasă în oraș cu cineva. Oricum, cînd eram noi la facultate, nu exista chestia asta cu anunțurile.

– Ați studiat la Brown?

– Nu, Nan a învățat acolo, iar eu la Williams.

– Bănuiesc că-i verificați fiecare prieten mai apropiat.

Mergeau împreună pe cărarea care șerpuia prin pădure. Chris se opri.

– Aici am găsit-o, spuse el și își îndesă mîinile în buzunarele de la canadiană. Nan era de părere că o fată care se leagă la cap cu un singur tip e nebună. Îi cam plăcea să cocheteze. Îi plăcea să se distreze. Era nelipsită la petreceri și nu rata nici un dans.

Vince se întoarse și îl privi drept în față.

– Vreau să vă întreb ceva foarte important. Sînteți sigur că pantoful elegant, pe care-l purta sora dumneavoastră cînd a fost găsită, nu era al ei?

– Absolut. Nan nu putea să sufere tocurile cui. Pur și simplu nu și-ar fi cumpărat asemenea pantofi. Și, firește, în dulap n-am găsit nici urmă de pantof care să facă pereche cu ăla.

Conducîndu-și mașina înapoi spre New York, Vince continua să cumpănească asemănările și deosebirile dintre Nan Sheridan și Erin Kelley. Trebuie să fie vorba de un imitator, își spuse el. O dansatoare. Asta îl contraria. Scrisoarea pe care o primise Greta Sheridan. Nan Sheridan nu rata nici un dans. Oare se spusese asta în emisiunea *Crime adevărate*? Erin Kelley o cunoscuse pe Nona Roberts la un curs de dans. Să fie o coincidență?

Marți după-amiaza, Charles North fu interogat pentru a doua oară de Vincent D'Ambrosio. Îl așteptaseră la aeroportul Kennedy, luni seara, iar uluirea lui că fusese întîmpinat de doi agenți FBI se transformase repede în enervare.

– N-am auzit niciodată de Erin Kelley. N-am răspuns niciodată la anunţuri din ziar. E ridicol. Nu-mi dau seama cine s-ar folosi de numele meu.

Era uşor de verificat dacă North fusese în şedinţă la ora şapte după-amiaza marţea trecută, oră la care se pare că Erin urma să se întîlnească cu el.

De data aceasta interogatoriul avea loc la sediul FBI din Federal Plaza. North era de statură mijlocie, îndesat. Obrajii uşor îmbujoraţi trădau faptul că-i cam plăcea să bea. Cu toate astea, Vince îşi spuse că avea un aer distins şi autoritar care probabil că atrăgea femeile. Avea patruzeci de ani, divorţase de curînd, după doisprezece ani de căsnicie. Le dădu foarte clar de înţeles că îi displăcea profund faptul că fusese invitat a doua oară la o întrevedere cu Vince.

– Ar trebui să înţelegeţi că abia am intrat la o prestigioasă firmă de avocatură. Cu siguranţă ar fi foarte stînjenitor dacă aş fi implicat în vreun fel în moartea unei fete. Stînjenitor atît pentru mine, personal, cît şi, firește, pentru firma mea.

– Îmi pare foarte rău că vă stînjenesc, domnule North, spuse Vince rece. Vă pot asigura că în acest moment nu sînteţi suspectat în cazul morţii lui Erin Kelley. Dar Erin Kelley a fost victima unei crime brutale. E posibil să se numere şi ea printre multele fete care au răspuns la anunţuri şi pe urmă au dispărut. Cineva v-a folosit numele cînd a dat anunţul. O persoană foarte perspicace, care ştia că veţi fi părăsit firma de avocatură din Philadelphia în momentul în care urma să se vadă cu Erin Kelley.

– Mi-aţi putea spune ce importanţă ar avea asta? izbucni North.

– Unele femei care răspund la anunţuri matrimoniale sînt destul de inteligente să-l verifice pe cel cu care acceptă să se întîlnească. Să zicem că asasinul lui Erin Kelley s-a gîndit că ea ar putea fi atît de prudentă. Ce nume mai bun putea folosi decît cel al unui bărbat care şi-a părăsit firma pentru a se muta la New York. Să presupunem că Erin v-ar fi căutat în registrul baroului din Pennsylvania şi ar fi sunat la fostul dumneavoastră serviciu. I s-ar fi spus că tocmai aţi părăsit firma ca să vă mutaţi la New York. Şi chiar s-ar fi putut convinge că sînteţi divorţat. De acum, nu mai avea nici o reţinere să-l întîlnească pe Charles North, îi spuse Vince şi se aplecă peste birou. Vă place sau nu, domnule

North, sînteţi o verigă în moartea lui Erin Kelley. Cineva care vă cunoaşte activitatea s-a folosit de numele dumneavoastră. O să urmăm mai multe piste. O să luăm legătura cu cei la ale căror anunţuri Erin Kelley ar fi putut răspunde. O să apelăm la memoria prietenilor ei să vedem dacă le-a menţionat nume pe care noi nu le avem pe listă. O să stăm de vorbă cu dumneavoastră despre fiecare în parte, să vedem dacă aveţi vreo legătură cu acea persoană.

North se ridică.

– Văd că nu umblaţi cu rugăminţi, ci-mi spuneţi direct ce o să fac. Un singur lucru: numele meu a fost dat publicităţii?

– Nu.

– Atunci vedeţi ce faceţi să nici nu fie divulgat. Şi cînd sunaţi la mine la birou, nu vă prezentaţi ca fiind de la FBI. Spuneţi, îi propuse el zîmbind acru, spuneţi că e o problemă personală. Firește, nu o problemă cu un *anunţ* personal.

După ce plecă, Vince se lăsă pe spătarul scaunului. Nu-mi plac tipii care fac pe deşteptii, îşi zise el. Ridică receptorul interfonului:

– Betsy, vreau o verficare completă a lui Charles North. Adică vreau totul despre el. Şi despre încă unul. Gus Boxer, administratorul clădirii din Strada Christopher 101. E blocul unde locuia Erin Kelley. Faţa lui mă obsedează de sîmbătă. Sînt sigur că are dosar la noi, îi spuse Vince şi deodată pocni din degete. Ia stai un pic. Nu-l cheamă aşa. Mi-am adus aminte. Îl cheamă Hoffman. Era administratorul clădirii în care a fost omorîtă o femeie tînără de douăzeci de ani. Asta s-a petrecut acum zece ani.

Doctorul Michael Nash nu se miră deloc cînd, întors în Manhattan duminică noaptea, găsi pe robot un mesaj prin care era rugat să ia legătura cu agentul FBI Vincent D'Ambrosio. Îi căutau desigur pe cei care îi lăsaseră mesaje lui Erin Kelley.

Sună luni dimineaţa şi aranjă cu Vince să treacă pe acolo marţi, înainte de prima programare.

Vince sosi la cabinetul lui Nash marți dimineață, exact la 8.15. Asistenta de la fișier îl aștepta și îl conduse pînă în cabinetul unde Nash stătea deja la birou.

E o cameră destul de veselă, își spuse Vincent. Scaune comode, pereții de un galben strălucitor, perdele care lăsau lumina să pătrundă, dar îi fereau pe cei dinăuntru de privirile trecătorilor de pe trotuar. Formînd un unghi drept cu masa, nelipsita canapea, o versiune tapițată cu piele a șezlongului pe care Alice îl cumpărase cu ani în urmă.

O cameră reconfortantă, unde la birou stătea un bărbat cu o expresie amabilă și gînditoare. Lui Vince îi veniră în minte după-amiezele de sîmbătă. Spovedania. „Binecuvîntează-mă, părinte, am păcătuit." Iar lista greșelilor lui evoluase de la faptul că nu-și asculta părinții, la alte păcate ceva mai carnale, în anii adolescenței. Îl deranja mereu cînd auzea pe cîte cineva spunînd că o consultație la psihiatru putea înlocui spovedania.

– Cînd te spovedești, te învinuiești pe tine însuți, explica el. Iar la psihiatru îi învinuiești pe toți ceilalți.

Propria lui lucrare de masterat în psihologie îi întărise această părere.

Avea impresia că Nash simțise aversiunea lui instinctivă față de majoritatea psihoterapeuților. O simțise și-i înțelegea motivele.

Se măsurară din priviri. Bine îmbrăcat, dar nu ostentativ, gîndi Vince. D'Ambrosio era conștient că nu prea știe să-și aleagă cravata potrivită la costum. O făcea mereu Alice în locul lui. Nu că i-ar fi păsat. Mai bine poartă o cravată maro la un costum albastru decît s-o audă rățoindu-se la el tot timpul: „De ce nu pleci de la FBI undeva unde să poți cîștiga ca lumea?" Astăzi înhățase prima cravată care îi picase în mînă și și-o aranjase în oglinda din lift. Era maro cu verde. Și îmbrăcase un costum albastru, elegant.

Alice era acum doamna Malcolm Drucker. Malcolm purta cravate Hermès și costume făcute la comandă. De curînd, Hank îi spusese lui Vince că Malcolm se umflase pînă la măsura cincizeci și doi. Cincizeci și doi, talia a doua.

Nash purta o jachetă de tweed gri și o cravată roșu cu gri. Un bărbat drăguț, recunoscu Vince. Pometi puternici, ochi mari. Tenul puțin ars de vînt. Lui Vince nu îi plăcea ca un bărbat să arate ca și cum s-ar ascunde în casă cînd e vreme rea.

Trecu direct la subiect:

– Domnule doctor, i-aţi lăsat două mesaje lui Erin Kelley. Din ele reiese că o cunoşteaţi, că v-aţi întîlnit cu ea. Aşa e?

– Da. Tocmai scriu o carte care analizează fenomenul social al anunţurilor matrimoniale. Editorul meu e Keams and Brown, iar redactorul, Justin Crowell.

Asta doar aşa, ca nu cumva să cred că a încercat pur şi simplu să cunoască o fată, gîndi Vince, apoi îşi impuse să-şi ţină gura.

– Cum aţi ajuns să vă întîlniţi cu Erin Kelley? Dumneavoastră i-aţi răspuns la anunţ sau ea v-a răspuns dumneavoastră?

– Ea mi-a răspuns mie, îi explică Nash şi deschise sertarul. Mă aşteptam la întrebarea asta. Uitaţi anunţul la care a răspuns. Ne-am întîlnit la Pierre să bem ceva, pe treisprezece ianuarie. Era o fată foarte drăguţă. Am fost surprins că o tînără aşa de atrăgătoare ca ea e nevoită să-şi caute un prieten. Dar mi-a spus foarte sincer că răspundea la anunţuri la îndemnul unei prietene care face un documentar. De obicei, nu dezvălui faptul că fac un studiu despre aceste întîlniri, dar ei i-am spus deschis.

– Şi v-aţi întîlnit numai atunci?

– Da. Am fost teribil de ocupat. Sînt aproape pe sfîrşite cu cartea şi voiam s-o termin. Aveam de gînd s-o sun din nou pe Erin după ce predam cartea. Săptămîna trecută mi-am dat seama că o să-mi mai ia o lună să o închei, că pur şi simplu nu merge să-i dau zor.

– Şi aţi sunat-o.

– Da, la începutul acestei săptămîni. Apoi încă o dată, marţea trecută. Ba nu, era vineri, chiar înainte să plec din oraş la sfîrşit de săptămînă.

Vince studie scrisoarea pe care Erin i-o scrisese lui Nash. De ea era prins şi anunţul: Medic, 37, 1,85, atrăgător, realizat profesional, cu simţul umorului. Îi place schiul, călăria, muzeele şi concertele. Caută o femeie albă, fără obligaţii, plină de fantezie şi atrăgătoare. Căsuţa 3295.

Iar în răspunsul ei, scris la maşină, Erin spunea:

Bună, Căsuţo 3295. Poate că eu sînt cea care îndeplineşte condiţiile cerute. Adică nu, nu în totalitate. Am simţul umorului. Am douăzeci şi opt de ani, 1,72, 52 kg. şi cea mai bună prietenă îmi spune că sînt foarte drăguţă! Sînt designer de bijuterii,

pe cale de a mă realiza în meserie. Schiez bine; călăresc bine cînd calul e leneş şi gras. Fără nici o discuţie, îmi place să merg la muzee. De fapt, îmi vin multe idei pentru bijuteriile mele cînd bîntui prin ele. Iar fără muzică nu pot trăi. Ce zici, ne vedem? Erin Kelley, 212.555.1432.

– Înţelegeţi de ce am sunat-o? îl întrebă Nash.

– Şi n-aţi mai văzut-o niciodată după aceea.

– N-am mai avut ocazia, spuse Michael Nash şi se ridică de pe scaun. Îmi pare rău. Trebuie să ne oprim aici. Primul meu pacient vine mai devreme ca de obicei. Dar, dacă mai aveţi nevoie de mine, mă găsiţi aici. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă stau la dispoziţie.

– Cum credeţi că ne-aţi putea ajuta, domnule doctor? întrebă Vince ridicîndu-se în picioare.

Nash dădu din umeri:

– Ştiu şi eu? Cred că e vorba de dorinţa instinctivă de a vedea un criminal adus în faţa justiţiei. Fără îndoială că Erin Kelley iubea viaţa şi avea atît de multe de oferit. Avea doar douăzeci şi opt de ani, spuse el şi-i întinse mîna. Nu prea aveţi o părere bună despre noi, psihoterapeuţii, nu-i aşa, domnule D'Ambrosio? Aveţi impresia că oameni nevrozaţi, prea preocupaţi de propria lor persoană, plătesc bani buni ca să vină aici să mi se plîngă. Daţi-mi voie să vă spun cum îmi văd eu munca. Mi-am dedicat viaţa profesională încercării de a-i ajuta pe cei care, dintr-un motiv sau altul, sînt în pericol să eşueze. Unele cazuri sînt uşoare. Semăn cu un salvamar care înoată în larg cînd vede că un om s-a scufundat în apă pînă peste cap. Un salvamar care nu face altceva decît să-l conducă înapoi. Alte cazuri sînt mult mai grele. E ca şi cum aş încerca să salvez un naufragiat în timpul unui uragan. Durează foarte mult să mă apropii de el, iar valurile mă tot împing înapoi spre mal. Şi am o oarecare satisfacţie cînd reuşesc să-l salvez.

Vince îşi puse scrisoarea lui Erin în geantă.

– Ne-aţi putea ajuta, domnule doctor. O să-i căutăm pe cei pe care Erin i-a cunoscut prin intermediul anunţurilor. N-aţi vrea să aveţi o discuţie cu unii dintre ei, ca să ne spuneţi pe urmă părerea dumneavoastră de specialist?

– Cum să nu.

– Faceţi cumva parte din AAPD?

Vince ştia că psihiatrii care făceau parte din Asociaţia Americană de Psihiatrie şi Drept se pricepeau foarte bine la cazurile de psihopaţi.

– Nu, nu fac parte. Dar, domnule D'Ambrosio, din cercetările mele a reieşit că marea majoritate a celor care dau asemenea anunţuri sau răspund la ele o fac din cauza singurătăţii sau a plictiselii. Ceilalţi ar putea avea motive mai sinistre.

Vince se întoarse şi se îndreptă spre uşă. În timp ce punea mîna pe clanţă, privi peste umăr şi spuse:

– Cred că asta s-a întîmplat şi în cazul lui Erin Kelley.

Marţi seara, Charley se duse la ascunzătoare şi intră direct în subsol. Luă teancul cu cutii de pantofi şi-l puse pe congelator. Pe fiecare cutie prinsese un bileţel cu numele fetei căreia îi aparţinea. Nu că ar fi fost nevoie să-şi aducă aminte, firește. Îşi amintea de toate în cel mai mic detaliu. În plus, cu excepţia lui Nan, avea o casetă video cu fiecare dintre ele. Şi înregistrase şi emisiunea *Crime adevărate,* despre moartea lui Nan. Ce bine că reuşiseră să găsească o fată care semăna cu ea.

Deschise cutia. Un adidas jumulit şi un pantof de satin negru cu paiete. Ce pantof strident! De atunci, îşi mai schimbase gusturile.

Să trimită înapoi lucrurile lui Nan şi ale lui Erin în acelaşi timp? Cumpăni cu atenţie ideea. I se păru interesantă.

Nu. Dacă ar face asta, poliţia şi presa ar înţelege imediat că nu e vorba de un imitator. Şi-ar da seama că o singură pereche de mîini a curmat ambele vieţi.

Poate ar fi mai amuzant să se joace cu ei o vreme de-a şoarecele şi pisica.

Poate pentru început să trimită înapoi pantoful lui Nan şi cel al primeia dintre celelalte fete. O chema Claire şi totul se petrecuse acum doi ani. O actriţă de musical din Lancaster cu părul blond-cenuşiu. Dansa aşa de frumos. Era talentată. Cu adevărat talentată. Îi pusese şi portofelul în cutia cu sandaua ei albă şi

pantoful de seară auriu. Mai mult ca sigur că pînă acum familia renunțase la apartamentul ei. Ar trimite pachetul la adresa din Lancaster.

Apoi, peste cîteva zile, ar trimite un alt pachet. Janine. Marie. Sheila. Leslie. Annette. Tina. Erin.

Le-ar programa în așa fel încît, pînă pe treisprezece martie, să fie expediate toate. Cincisprezece zile de acum încolo...

Iar atunci, în seara aceea, Darcy se va afla aici și va dansa cu el. Va găsi el o cale pentru asta.

Charley se uită la congelator. Darcy urma să fie ultima. Poate că o va păstra pentru totdeauna...

Marți seara, cînd se întoarse acasă de la aeroport, Darcy găsi înregistrate pe robot douăsprezece mesaje. Condoleanțe de la prieteni. Dar șapte dintre mesaje erau în legătură cu niște anunțuri matrimoniale la care Erin răspunsese probabil în numele ei. Din nou vocea plăcută a lui David Weld. De data aceasta lăsase un număr. La fel și Len Parker, Cal Griffin și Albert Booth.

Mai era și un telefon de la Gus Boxer care o anunța că are o chiriașă pentru apartamentul lui Erin Kelley. N-ar putea domnișoara Scott să elibereze camerele pînă la sfîrșitul săptămînii? Dacă da, nu va mai trebui să plătească chiria pentru luna martie.

Darcy derulă banda, își notă numele și numerele de telefon ale celor care sunaseră în legătură cu anunțurile și schimbă caseta. S-ar putea ca Vince D'Ambrosio să vrea o înregistrare a acestor voci.

Își încălzi o cană cu supă, o puse pe tavă și o mîncă în pat. Cînd termină de mîncat, luă telefonul și lista cu cei care sunaseră să stabilească o întîlnire cu ea. Formă primul număr. Cînd începu să sune, trînti receptorul în furcă. Lacrimile îi șiroiau pe obraji în timp ce suspina:

– Erin, aș vrea să te sun pe tine.

VIII
Miercuri
27 februarie

La ora nouă, Darcy se duse la serviciu. Bev era deja acolo. Pusese cafeaua la făcut şi pregătise suc proaspăt şi comuri calde. Pe pervaz se afla o plantă nouă. Bev o strînse uşor în braţe pe Darcy, privind-o cu compasiune pe sub genele foarte rimelate.

– Cred că-ţi dai seama ce aş vrea să-ţi spun.

– Da, bănuiesc, îi răspunse Darcy şi, adulmecînd aroma îmbietoare a cafelei, se întinse după un corn: Abia acum am simţit că mi-e foame.

Bev luă o poziţie oficială:

– Ieri am primit două telefoane. De la nişte persoane care au văzut ce minuni ai făcut în apartamentul de pe Ralston Arms. Şi vor să le remobilezi şi lor casa. De asemenea, eşti rugată, dacă ai vrea, să te ocupi de redecorarea hotelului aceluia rezidenţial. Proprietarii cei noi susţin că au mai mult idei decît bani.

– Întîi de toate, trebuie să eliberez apartamentul lui Erin, spuse Darcy, luă o înghiţitură de cafea şi îşi netezi părul peste cap. Mi-e groază de asta.

Bev îi sugeră să mute pur şi simplu mobila în depozit.

– Ziceai că e un mobilier grozav. Nu l-ai putea folosi piesă cu piesă? Una dintre cele care au sunat la noi vrea să remobileze dormitorul fetei ei într-un mod cu totul special. Fata are şaisprezece ani şi se întoarce acasă după o internare lungă în spital. Şi o să mai rămînă la pat multă vreme.

Era o idee bună ca o asemenea fată să se bucure de patul lui Erin de cositor şi alamă. Lui Darcy parcă îi era mai uşor de suportat aşa.

– Ar fi mai bine să verific dacă pot să scot lucrurile din casă.

Îl sună pe Vince D'Ambrosio.

– Din cîte ştiu, cei de la Departamentul de Poliţie al New Yorkului au terminat de verificat casa, îi răspunse el.

Bev aranjă ca o camionetă să meargă în Strada Christopher a doua zi.

– O să mă ocup eu de camionetă. Să-mi spui doar ce vrei.

La prînz se duse cu Darcy la locuinţa lui Erin. Boxer le deschise poarta.

– Cît de recunoscător vă sînt că eliberaţi casa, miorlăi el. O s-o ia o persoană tare drăguţă.

Mă întreb cît oi fi luat tu pe sub mînă pentru asta, gîndi Darcy. Nu mai vreau să văd locul ăsta niciodată.

Hotărî să păstreze ca amintire cîteva bluze şi şaluri. Restul hainelor lui Erin i le dădu lui Bev.

– Ai aceeaşi măsură ca Erin. Un singur lucru te rog: nu îmbrăca hainele astea cînd vii la birou.

Bijuteriile făcute de Erin. Le strînse cu multă grijă, impunîndu-şi să nu se gîndească acum la talentul lui Erin. Dar ceva nu era în ordine. În cele din urmă puse toate bijuteriile pe masă. Cercei, lănţişoare, broşe, brăţări. Aur. Argint. Pietre semipreţioase. Toate realizate cu multă imaginaţie, fie că erau piese de seară sau de zi. *Ceva nu era în ordine.* Dar ce anume o deranja?

Colierul cel nou pe care Erin montase copiile de aur ale unor monede romane mari. Erin îi spusese cu atîta uşurinţă la vremea respectivă:

– Fiecare bucată face vreo trei mii de dolari. Am realizat colierul pentru o prezentare de modă care o să aibă loc în aprilie. Nu-mi permit să-l păstrez, dar pînă atunci o să-l port de cîteva ori.

Unde era colierul?

Oare Erin şi-l pusese la gît cînd ieşise în oraş ultima oară? Colierul, inelul cu iniţială şi ceasul. Să fi fost împreună cu hainele pe care le-au găsit pe ea?

Darcy strînse bijuteriile personale ale lui Erin într-o valiză, împreună cu conţinutul seifului. O să dea la evaluat pietrele nemontate şi o să le vîndă ca să plătească cheltuielile de

întreținere a lui Billy la cămin. Închise pentru ultima oară ușa apartamentului 3B fără să mai privească în urmă.

Miercuri după-amiază, la ora patru, un detectiv de la secția șase, înarmat cu fotografia lui Erin, făcea turul berăriilor din zona Pieței Washington. Pînă acum, căutase în zadar. Mai mulți barmani o recunoscură imediat pe Erin.

– Trecea din cînd în cînd pe aici. Uneori venea cu cîte cineva, alteori își dădea întîlnire aici. Marțea trecută? Nu. N-am văzut-o deloc săptămîna trecută.

Cu fotografia lui Charles North nu avea succes.

– Pe ăsta nu l-am văzut niciodată.

În cele din urmă, la Eddie's Aurora de pe Strada 4 Vest, un barman îi răspunse foarte convins:

– Daaa, fata asta a fost aici marți. M-am dus în Florida miercuri dimineață. Abia m-am întors. De asta sînt așa de sigur în ce zi a fost. Am intrat în vorbă cu ea. I-am zis că mă duc în sfîrșit să stau nițel la soare. Iar ea cică e roșcovană și se cam prăjește mereu. Aștepta pe cineva și a tot stat pe aici vreo patruzeci de minute. Dar el n-a apărut. Ce fată drăguță. Pînă la urmă, și-a plătit consumația și a plecat.

Barmanul era sigur că asta se petrecuse marți; era sigur că Erin Kelley intrase în berărie la ora șapte; era sigur că așteptase degeaba. Îi descrise amănunțit cum era îmbrăcată, inclusiv un colier mai special care imita monezile romane.

– Colierul era de-a dreptul deosebit. Părea scump. I-am zis cînd umblă pe-afară să-l acopere cu gulerul de la haină.

De la telefonul public din bar, detectivul îi raportă lui Vince D'Ambrosio ce aflase. Vince o sună imediat pe Darcy, care îi confirmă că Erin avusese un colier cu monede de aur.

– Credeam că a fost găsit asupra ei, îi explică ea, apoi îi spuse lui Vince că lipseau și inelul cu inițială, și ceasul lui Erin.

– Cînd a fost găsită, purta cercei și ceas, îi preciză Vince și o întrebă dacă poate trece pe la ea.

– Sigur, îi răspunse Darcy. O să lucrez pînă tîrziu.

Vince sosi la ea la birou cu o copie a dosarului făcut de Erin despre anunțurile matrimoniale.

– Am verificat în amănunt toate documentele lui Erin. Am găsit o chitanță de la un seif particular din acelea la care ai acces douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Erin încheiase contractul pentru seif abia săptămîna trecută. Îi spusese directorului că e designer de bijuterii și că o neliniștește valoarea unora dintre pietrele pe care le ține în locuință.

Darcy îl ascultă cu atenție pe Vincent D'Ambrosio în timp ce îi povestea cum Erin așteptase marți seara pe cineva care nu mai apăruse.

– A plecat de la bar singură, pe la vreo opt fără un sfert. Înclinăm să credem că a fost vorba de o tîlhărie. Marți seara purta colierul, dar nu îl mai avea cînd a fost găsită. Despre inel nu știm nimic.

– Purta mereu inelul acela, îi spuse Darcy.

Vince dădu din cap.

– Poate că avea la ea săculețul cu diamante.

Se întreba dacă Darcy Scott îl auzea. Stătea la birou, puloverul galben pai de pe ea îi punea în evidență reflexele blonde din părul șaten, cu o privire pierdută în ochii aceia care astăzi erau mai mult verzi decît căprui. Nu-i făcea deloc plăcere să-i dea copia dosarului întocmit de Kelley în legătură cu anunțurile matrimoniale. Era sigur că avea de gînd să le scrie celor ale căror anunțuri erau încercuite.

Fără să-și dea seama, glasul îi deveni grav cînd îi spuse:

– Darcy, înțeleg că ești copleșită de supărare: ți-ai pierdut prietena, pe Erin. Dar te rog să nu-ți treacă prin cap ideea nebunească să răspunzi la anunțuri ca să-l găsești pe cel care-și zicea Charles North. O să facem tot ce ne stă în putință să-l găsim pe ucigașul lui Erin. Dar, chiar dacă Erin nu a fost una dintre victimele lui, există un criminal în serie care folosește aceste anunțuri ca să atragă fetele și n-am vrea ca tu să fii următoarea care are de-a face cu el.

Doug Fox nu făcu nici o mișcare din Scarsdale tot sfîrșitul de săptămînă. Își petrecu tot timpul cu Susan și copiii. Și primi răsplata pentru eforturile sale cînd Susan îi spuse că aranjase ca luni după-amiază să vină cineva să stea cu cel mic. Voia să facă

nişte cumpărături la New York şi îi propuse să se întîlnească în oraş, să ia cina împreună şi apoi să se întoarcă amîndoi acasă cu maşina.

Nu-i spusese că, înainte de cumpărături, avea o întîlnire la o agenţie de investigaţii.

Doug o dusese să ia cina la San Domenico şi se strădui să fie deosebit de drăguţ. Îi spuse chiar că uneori uita cît e de frumoasă.

Susan izbucnise în rîs.

Marţi, Doug ajunsese acasă la miezul nopţii.

– Ale naibii de şedinţe tîrzii, oftase el.

Miercuri dimineaţa se simţi oarecum în siguranţă, suficient ca să-i spună lui Susan că o să ia cina cu nişte clienţi şi că s-ar putea să rămînă peste noapte la Gateway. Răsuflă uşurat cînd văzu cît de înţelegătoare se arătă.

– Clientul e client, Doug. Ai grijă numai să nu te surmenezi.

Miercuri după-amiaza, cînd plecă de la birou, se duse direct la apartamentul din London Terrace. Avea întîlnire în SoHo la şapte şi jumătate cu o femeie divorţată, de treizeci şi doi de ani, agent imobiliar, ca să bea ceva împreună. Dar mai întîi voia să se schimbe în haine de stradă şi să dea un telefon.

Spera ca în seara asta să dea de Darcy Scott.

Miercuri după-amiază, Jay Stratton primi un telefon de la Merrill Ashton din Winston-Salem, Carolina de Nord. Ashton se gîndise îndelung şi serios la propunerea lui Stratton de a-i cumpăra lui Frances o bijuterie valoroasă pentru cea de-a patruzecea aniversare a căsătoriei lor.

– Dacă o să discut despre asta cu ea, o să încerce să mă convingă să renunţ, îi explică Ashton zîmbind. Chestia e că săptămîna viitoare am nişte treburi la New York. Aveţi ceva să-mi prezentaţi? Eu mă gîndeam la o brăţară cu diamante.

Jay îl asigură că avea cu siguranţă ce să-i prezinte.

– Tocmai am cumpărat nişte diamante deosebit de frumoase pe care începusem să le montez într-o brăţară. I-ar veni perfect soţiei dumneavoastră.

– Aş vrea şi o evaluare.

Dolj
566.627 CRAIOVA

– Sigur că da. Dacă vă place brățara, o puteți duce la un bijutier din Winston-Salem în care aveți încredere și, dacă nu e de acord cu valoarea, nu încheiem afacerea. Sînteți pregătit să cheltuiți patruzeci de mii de dolari? Cîte una pentru fiecare an de căsnicie?

Auzi ezitarea din glasul lui Ashton:

– Păi, m-ați luat un pic cam repede.

– O brățară cu adevărat excepțională, îl asigură Jay. Ceva ce Frances Junior îi va lăsa cu mîndrie moștenire propriei ei fiice.

Stabiliră să se întîlnească la un pahar lunea viitoare, pe patru martie.

Parcă lucrurile merg prea bine, se miră Stratton punînd telefonul portabil pe măsuță. Cecul de douăzeci de mii de dolari de la Bertolini pentru colier. I-ar trece cuiva prin cap să vină să-l caute? Asigurarea pentru săculețul cu diamante. O dată cu găsirea cadavrului lui Erin, nu mai era nici o îndoială că ar fi putut fi tîlhărită. O să-i dea pietrele prețioase lui Ashton, la un preț rezonabil, dar nu suspect de mic. Bijutierul din Winston-Salem nu va verifica dacă pietrele nu figurează cumva ca furate sau pierdute.

Stratton simți un fior de plăcere. Rîse, amintindu-și ce-i spusese unchiul său acum douăzeci de ani.

– Jay, te-am trimis la o școală de primă mînă. Ai destulă minte să iei note bune pe cont propriu, și totuși copiezi. Tu și cu răposatul taică-tu semănați ca două picături de apă.

Cînd îi spusese unchiului că îl convinsese pe decanul de la Brown să-l lase să se înmatriculeze din nou dacă se înrola doi ani în armată, unchiul său exclamă sarcastic:

– Fii atent. În armată nu prea e nimic de furat și s-ar putea să te pună să muncești.

Dar își dădu seama că nu avea chiar atîta de muncit. La douăzeci de ani începuse din nou studiile la Brown, ca boboc. Ai grijă să nu fii prins, îl avertizase tatăl lui pe cînd era în viață. Și dacă totuși ești prins, vezi tu cum rezolvi să n-ai cazier.

Era, firește, mai mare decît ceilalți studenți. Toți arătau ca niște puștani, chiar și cei pe care se vedea că erau bogați.

Cu o singură excepție.

Sună telefonul. Era Enid Armstrong. Enid Armstrong? A, desigur, văduva înlăcrimată.

Părea foarte agitată:

– Ştii, i-am povestit şi surorii mele cum spuneai că ar trebui să modific inelul şi ea mi-a zis: „Enid, dacă-ţi face plăcere, ce mai aştepţi? Ar cam fi cazul să te ocupi puţin de tine."

La ştirile de la ora şapte pe canalul 4, reporterul John Miller prezentă un reportaj despre Erin Kelley. Se aflase că din seiful ei lipseau diamante în valoare de un sfert de milion de dolari. Compania Lloyd's of London anunţase o recompensă de cincizeci de mii de dolari pentru recuperarea lor. Poliţia încă mai credea că fusese victima unui imitator, iar ucigaşul s-ar putea să nu fi ştiut că avea asupra ei nişte valori. Reportajul se termina cu anunţul că emisiunea *Crime adevărate* în care era prezentată moartea lui Nan Sheridan va fi reluată la ora opt.

Darcy luă telecomanda şi închise televizorul.

– N-a fost vorba de nici o tîlhărie, comentă ea cu glas tare. N-a fost vorba de nici un imitator. Orice s-ar spune, n-a fost decît o crimă în urma unui anunţ matrimonial.

Vince D'Ambrosio va afla fără îndoială identitatea unora dintre cei cu care se întîlnise Erin. Dar la prima întîlnire pe care Erin o stabilise cu cel care se dădea drept Charles North, acesta nu apăruse. Dacă tocmai intrase în bar cînd ea se pregătea să plece şi s-au întîlnit la uşă? Dacă a fost unul dintre cei cărora le-a trimis o fotografie? Dacă i-a spus: „Erin Kelley, m-am blocat cu maşina în aglomeraţie. Aici e prea multă lume. Hai să mergem în altă parte."

E plauzibil, îşi spuse Darcy. Dacă e vorba de vreun criminal în serie şi el se face vinovat de moartea celorlalte, nu se va opri acum. Numai dacă ar şti la ce anunţuri a răspuns de fapt Erin pentru ea sau în numele amîndurora.

Era ora şapte, numai bine să răspundă la mesajele înregistrate pe robot. În următoarele patruzeci de minute vorbi cu trei persoane şi lăsă mesaje pentru celelalte patru. Stabilise o întîlnire să bea ceva cu Len Parker la McMullen joi, vineri cu David

Weld la rotiseria Smith and Wollensky şi un dejun cu Albert Booth la Victory Café, sîmbătă.

Dar cei care lăsaseră mesaje pe robotul lui Erin? Unii îşi dăduseră numărul de telefon, iar ea şi-l notase. Poate că ar trebui să-i sune, să le spună de Erin, dacă nu aflaseră deja, şi să încerce să stabilească o întîlnire cu ei. Dacă făcuseră cunoştinţă cu mai multe fete, trebuie să fi auzit pe careva vorbind despre o întîlnire care se dovedise a fi fatală.

Primii doi nu răspunseră. Următorul ridică imediat receptorul:

– Michael Nash.

– Michael, sînt Darcy Scott, o bună prietenă de-a lui Erin Kelley. Cred că ştii ce a păţit.

– Darcy Scott, repetă el şi în glasul lui plăcut apăru o undă de îngrijorare. Erin mi-a povestit de tine. Îmi pare aşa de rău. Am vorbit ieri cu un agent FBI şi l-am asigurat că aş vrea să-l ajut în măsura în care pot. Erin era o fată minunată.

Ochii lui Darcy se umplură de lacrimi.

– Da, era minunată.

El îi simţi ezitarea din glas.

– Ştiu că ţi-e foarte greu. Te-aş putea invita să luăm cina împreună într-una din serile astea? ţi-ar face bine să stai de vorbă cu cineva despre cele întîmplate.

– Mi-ar face plăcere.

– Atunci ne vedem mîine?

Darcy chibzui repede. La ora şase avea întîlnire cu Len.

– La ora opt e bine?

– E perfect. O să fac o rezervare la Le Cirque. Apropo. Cum o să te recunosc?

– Am părul şaten potrivit, înălţime un metru şaptezeci. O să mă îmbrac într-o rochie albastră de lînă, cu guler alb.

– Iar eu o să fiu tipul cel mai banal de acolo. Te aştept la bar.

Darcy închise telefonul simţindu-se ceva mai liniştită. Cel puţin am găsit ce să fac cu rochia de la Rodeo Drive, gîndi ea, şi îşi dădu seama că, fără să vrea, se gîndise să o sune pe Erin să-i spună şi ei.

Se ridică şi se masă uşor pe ceafă. O durere apăsătoare de cap îi aminti că nu mîncase nimic de la prînz. Se făcuse deja opt fără un sfert. Repede, un duş fierbinte, se hotărî ea. Pe urmă o să-mi încălzesc nişte supă şi o să mă uit la emisiune.

Supa, fierbinte şi apetisantă, se transformă într-o zeamă de roşii în care pluteau bucăţi de legume, în timp ce Darcy rămăsese cu ochii aţintiţi la ecranul televizorului. Imaginea fetei moarte, de nouăsprezece ani, cu un picior încălţat cu un adidas jumulit şi celălalt cu un escarpin de satin negru cu paiete, era cumplită. Aşa arăta oare şi Erin cînd a fost găsită? Cu mîinile împreunate pe piept, cu vîrfurile de la încălţămintea desperecheată în sus? Ce minte bolnavă care ar vedea imaginea asta şi-ar dori s-o imite? Emisiunea se încheia cu menţiunea că un criminal care a vrut să imite o crimă s-ar putea să fie vinovat de moartea lui Erin Kelley.

Cînd se termină, închise televizorul şi îşi cufundă faţa în palme. Poate că cei de la FBI aveau dreptate că e vorba de un imitator. Nu putea fi o simplă coincidenţă că la numai cîteva săptămîni după prezentarea emisiunii, Erin murise în acelaşi fel.

Dar de ce tocmai Erin? Şi pantoful pe care îl purta îi venea bine? Dacă da, de unde îi cunoştea criminalul măsura? Poate că am înnebunit, gîndi ea. Poate că ar trebui să mă retrag şi să las totul în seama celor care se pricep.

Sună telefonul. Era tentată să nu răspundă. Se simţea prea obosită să stea de vorbă cu cineva. Dar poate că voiau s-o anunţe ceva în legătură cu Billy. Cei de la cămin aveau numărul ei de telefon, s-o sune în caz de urgenţă. Ridică receptorul.

– Darcy Scott.

– Chiar ea? Ei, în sfîrşit. Am tot încercat să dau de tine. Sînt căsuţa 2721. Doug Fields.

IX
Joi
28 februarie

Joi dimineaţa, Nona completă cu asistenta ei de producţie, Liz Kroll, desfăşurătorul documentarului. Liz, o fată cu faţa prelungă şi trăsături ascuţite, discutase cu posibilii invitaţi, strîngîndu-şi cireada, cum spunea ea.

– E tare drăguţ că avem din toate categoriile, o asigură ea pe Nona. Două perechi care s-au căsătorit pînă la urmă. Soţii Cairone s-au îndrăgostit la prima vedere şi sînt destul de siropoşi să-i satisfacă pe cei cu gusturi romantice. Soţii Quinlan şi-au răspuns unul altuia la anunţ şi sînt foarte amuzanţi cînd povestesc cum li s-au intersectat scrisorile la poştă. Mai avem pe cineva care arată ca Abe Lincoln în tinereţe şi care ne mărturiseşte cît e de timid şi cum mai aleargă încă după fata perfectă. Mai e o fetişcană în al cărei anunţ a apărut din greşeală că ar fi o femeie divorţată şi bogată. A primit şapte sute de răspunsuri şi pînă acum s-a întîlnt cu cincizeci şi doi dintre cei interesaţi. Avem o tipă care a luat cina cu cel cu care s-a întîlnit. La sfîrşit, s-a luat la harţă cu ea, a şters-o de acolo şi a lăsat-o să se descurce cu nota de plată. Iar următorul tip efectiv a atacat-o cînd o conducea cu maşina spre casă. Acum tot îi dă tîrcoale în jurul casei. Într-o dimineaţă s-a trezit că i se uita pe fereastra de la dormitor. Dacă prietena ta Erin Kelley s-a văzut pînă la urmă cu cel cu care şi-a dat întîlnire în seara aia, o să avem o poveste a naibii de interesantă.

– Mai bine n-am fi avut-o deloc, spuse Nona încet şi îşi dădu seama că nu-i plăcuse niciodată de Liz.

Kroll păru să nu-şi dea seama.

– Agentul acela de la FBI, Vince D'Ambrosio, e tare drăguț. Am vorbit cu el ieri. O să prezinte în emisiune fotografiile fetelor acelora dispărute și o să avertizeze lumea că ele răspunseseră la anunțuri matrimoniale. Apoi o să întrebe dacă are cineva vreo informație, chestii din astea. Asta nu prea-mi place. N-am vrea să semene cu *Crime adevărate*, dar n-avem ce face, spuse ea și se ridică să plece. Încă un lucru. O știi pe Barnes aia din Lancaster a cărei fată, Claire, a dispărut acum doi ani? Mi-a venit o idee ieri. Ce-ar fi s-o aducem și pe ea în emisiune? Doar un pic. Am dat peste Hamilton și l-am întrebat și pe el. Mi-a zis că ar fi o idee grozavă, dar să te întreb și pe tine.

– Nimeni nu dă peste Austin Hamilton așa, pur și simplu.

Nona simți că se înfurie și-și iese din letargia apăsătoare care pusese stăpînire pe ea în ultimele zile. Nu și-o putea scoate din minte pe Erin nici o clipă. Chipul acela, mereu gata să surîdă, trupul acela grațios și zvelt. Asemenea celorlalte din clasa de vals unde se cunoscuseră. Nona era o dansatoare destul de bună, dar atît Erin, cît și Darcy erau excelente. Mai ales Erin. Toată lumea se oprea s-o privească atunci cînd valsa cu profesorul. Și m-am împrietenit cu ele și le-am spus de ideea asta grozavă pe care am avut-o cu documentarul despre anunțurile matrimoniale. Numai dacă Vince D'Ambrosio ar avea dreptate. El e de părere că Erin a fost victima întîmplătoare a unui asasin care a imitat o altă crimă. Doamne ajută să fi fost așa, se rugă Nona. Să fi fost așa.

Dar dacă Erin a murit pentru că a răspuns la anunțuri matrimoniale, atunci menirea acestei emisiuni este să ajute la salvarea altora.

– O s-o sun pe doamna Barnes la Lancaster, îi spuse ea lui Kroll, pe un ton care îi dădea de înțeles că poate să plece.

Darcy stătea pe pervazul ferestrei de la dormitorul pe care îl redecora pentru adolescenta care urma în curînd să vină acasă de la spital. Patul de cositor și alamă al lui Erin ar fi perfect. Încîntătoarea toaletă în stilul sfîrșitului de secol, de care făcuse rost în Old Tappan, săptămîna trecută, avea sertare adînci. E o piesă mică și nu va aglomera camera. Toaleta dublă aflată acum

în cameră – o mobilă obosită de mahon – arăta oribil. În dulap, o să monteze sus mai multe rafturi, care vor fi foarte utile pentru haine voluminoase, ca puloverele.

Îşi dădu seama că mama fetei, o femeie cu un chip plăcut, o studia neliniştit.

– Lisa a stat într-o cameră îngrozitoare la spital atît de mult timp, încît m-am gîndit că dacă îi aranjez camera s-ar putea s-o remonteze. A urmat un tratament îndelungat, dar e tare vioaie. Le-a spus doctorilor că o să se întoarcă la sala de dans peste vreo doi ani. De cînd era bebeluş, cum auzea muzica, începea să danseze.

Lisa fusese călcată de un comisionar care îşi conducea bicicleta cu viteză pe contrasens, într-o stradă cu sens unic. În izbitură, îi fracturase picioarele şi gleznele.

– Îi place dansul, spuse mama cu un zîmbet melancolic.

– Îi place muzica, îi place dansul, repetă Darcy şi zîmbi.

Îşi amintise de titlul posterului înrămat pe care Erin îl ţinea în dormitor. Spunea mereu că e primul lucru pe care îl vede dimineaţa şi o binedispune pentru toată ziua. Rezistă dorinţei instinctive de a-l păstra ca amintire.

– Am ceva ce se potriveşte perfect pe peretele acela, spuse ea şi simţi că parcă durerea permanentă care o apăsa se mai uşurează puţin.

Avu chiar senzaţia că Erin o aprobă.

Agenţia Harkness de pe Strada 45 Est era firma de investigaţii discrete pe care o angajase Susan Fox ca să-i verifice escapadele nocturne ale soţului ei, Douglas. Comisionul de o mie cinci sute de dolari i se păru o sumă mai mult simbolică. Exact atîta pusese deoparte într-un cont personal pentru aniversarea lui Doug din luna august. Zîmbi amar în timp ce semna cecul.

Miercuri o sună pe Carol Harkness.

– Soţul meu are diseară una dintre aşa-zisele şedinţe.

– O să-l punem pe Joe Pabst, unul dintre cei mai buni oameni ai noştri, să-l urmărească.

Joi, Pabst, un bărbat jovial, corpolent, îi raportă şefei lui:

– E teribil individul. Pleacă de la serviciu cu un taxi pînă la London Terrace. Are un apartament acolo; l-a subînchiriat de doi ani de la proprietar, un inginer numit Carter Fields. S-a înregistrat pe numele de Douglas Fields. Destul de bine lucrat. În felul ăsta, nimeni nu bănuieşte o subînchiriere ilegală şi nu va da peste el nimeni de la serviciu sau de acasă. Acelaşi nume. Adevărat noroc. În felul ăsta, nici pentru cătuşele cu monogramă nu trebuie să-şi facă probleme.

Pabst se văzu nevoit să clatine din cap cu admiraţie.

– Vecinii cred că e desenator. Administratorul mi-a spus că în apartament şi-a pus în ramă o mulţime de desene în peniţă semnate de el. Administratorului i-am îndrugat ceva despre o misiune guvernamentală. Şi i-am strecurat, ca de obicei, douăzeci de dolari să-şi ţină gura.

La douăzeci şi opt de ani, Carol Harkness arăta ca una dintre directoarele prezentate în reclamele AT&T. Costumul negru, bine croit, pe care îl purta era luminat doar de o broşă de aur prinsă la rever. Părul blond-cenuşiu îi ajungea pînă la umeri. Ochii ei căprui-deschis aveau o expresie rece, impersonală. Fiică a unui detectiv din New York, avea în sînge pasiunea faţă de munca de poliţist.

– Şi a rămas acolo sau a ieşit în oraş? îl întrebă ea.

– A ieşit în oraş. Pe la şapte. Să fi văzut cum se schimbase. Se pieptănase în aşa fel încît părul să-i pară ondulat natural. Pulover pe gît. Blugi, jachetă de piele. Să nu mă înţelegi greşit: nu arăta a papiţoi. Ci în genul unui boem cu bani. S-a întîlnit cu o fătucă într-un bar din SoHo. Drăguţă. Cam la vreo treizeci de ani. Stilată. Am stat la o masă lîngă ei. Au băut vreo două pahare, după care ea a zis că trebuie să plece.

– Se grăbea să scape de el? îl întrerupse Harkness.

– Nicidecum. Îl sorbea din ochi. E un tip prezentabil şi ştie să se facă plăcut. Şi-au dat întîlnire vineri seara. Se duc să danseze la o discotecă din oraş.

Cu fruntea încreţită de concentrare, Vince D'Ambrosio studia procesul-verbal al autopsiei lui Erin Kelley. Se constatase că mîncase cu aproximativ o oră înainte de a muri. Cadavrul nu

prezenta nici o urmă de descompunere, iar hainele îi erau pătrunse de umezeală. Inițial, aceste lucruri fuseseră puse pe seama înghețului și a frigului din ziua cînd o găsiseră. Autopsia dovedise că avea organele interne parțial înmuiate. Medicul legist ajunsese la concluzia că fusese congelată imediat după ce murise.

Congelată? De ce? Să fi fost prea periculos pentru criminal să scape de cadavru imediat? Unde o ținuse? Murise marți seara? Sau o ținuse în captivitate undeva și murise joi ?

Avusese de gînd să depună săculețul cu diamante în seif? Din toate relatările reieșea că Erin Kelley era o fată cu capul pe umeri. Cu siguranță, nu părea genul care i-ar mărturisi unui străin că are în geantă niște bijuterii ce valorează o avere.

Sau ar fi făcut așa ceva?

Verificaseră identitatea celor care publicaseră unele dintre anunțurile la care se bănuia că răspunsese Erin. Pînă acum, toți, la fel ca avocatul acela, North, explicaseră fără putință de tăgadă unde fuseseră marți seara. Unii dintre ei își ridicau corespondența de la ziarele sau revistele în care își publicaseră anunțurile. Trei dintre adresele pentru răspuns ale altora se dovediseră a fi doar căsuțe poștale. Probabil erau însurați și nu voiau să riște ca nevestele lor să le deschidă corespondența.

Era aproape cinci cînd Vince primi un telefon de la Darcy Scott.

– Am vrut toată ziua să stau de vorbă cu tine, dar am fost plecată de la birou cu treburi, îi explică ea.

Mai bine pentru ea, gîndi Vince. Îi plăcea Darcy Scott. După ce găsiseră cadavrul lui Kelley, o întrebase pe Nona Roberts despre familia lui Scott și aflase cu uimire că era fiica unor superstaruri. Dar fata asta nu avea nimic hollywoodian în ea. Sinceră. Deschisă. Uimitor că nu pusese încă ochii pe ea nimeni. O întrebă ce mai face.

– Bine, îi răspunse Darcy.

Vince încerca să analizeze ce se ascunde în glasul ei. Prima oară cînd o întîlnise în biroul Nonei, tonul ei scăzut, încordat, dovedea că e foarte îngrijorată. La morgă, pînă cînd cedase nervos, vorbise cu glasul monoton al unei persoane aflate în stare de șoc. Acum, părea puțin repezită. Hotărîtă. Vince își dădu seama că Darcy Scott era în continuare convinsă că Erin murise din cauza faptului că răspunsese la anunțuri matrimoniale.

Tocmai voia să aducă vorba despre asta, cînd ea îl întrebă:

– Vince, mă tot frămîntă ceva. Pantoful ăla cu toc înalt pe care-l avea Erin în picior i se potrivea? Adică era măsura ei?

– Era de aceeaşi măsură cu botina, şapte şi jumătate îngust.

– În cazul ăsta, cum de a ştiut cel care i l-a pus în picior ce număr poartă exact?

Fată isteaţă, gîndi Vince. Îşi cumpăni cuvintele:

– Domnişoară Scott, tocmai asta încercăm să aflăm. Încercăm să dăm de pantof pornind de la cel care l-a fabricat, ca să ştim unde a fost pus în vînzare. Nu e o încălţăminte ieftină. De fapt, perechea costă probabil mai multe sute de dolari. Asta restrînge în mod considerabil numărul de magazine din zona New Yorkului în care ar fi putut fi vîndut. Îţi promit că te ţinem la curent, spuse el şi adăugă după o ezitare: Sper că ai renunţat la ideea de a da curs vreunui anunţ matrimonial la care Erin a răspuns în numele tău.

– Adevărul e, îi răspunse Darcy, că peste o oră am prima întîlnire.

Len Parker, la şase. Se întîlneau la McMullen. Un local la modă, îşi spuse Darcy. Şi, fără îndoială, un loc favorit pentru snobii din New York. Fusese acolo de cîteva ori şi îi plăcuse patronul, Jim McMullen. Avea de gînd să bea doar un pahar de vin cu Parker. El îi explicase că se întîlneşte cu nişte prieteni la Clubul Atletic să joace baschet.

Îi spusese lui Michael Nash că o să fie îmbrăcată într-o rochie albastră de lînă, cu guler alb. Acum, că şi-o luase pe ea, se simţea prea bine îmbrăcată. Erin o tachina mereu pentru hainele cu care o copleşea mama ei.

– Cînd apari îmbrăcată cu ele, ne simţim cu toţii ca şi cum ne-am face cumpărăturile la solduri.

Nu-i adevărat, îşi spuse Darcy în timp ce-şi aplica un alt strat de fard de pleoape, cenuşiu-închis. Erin arăta totdeauna grozav, chiar şi în timpul facultăţii, cînd avea puţini bani de haine.

Se hotărî să-şi pună broşa de argint cu azurite pe care i-o dăruise Erin de ziua ei.

– Ciudată, dar simpatică, aşa comentase Erin.

Broşa avea forma unui portativ. Notele muzicale erau din azurite, exact în tonul bleumarin al rochiei. Îşi mai pusese o brăţară şi cercei de argint şi cizme drepte din piele de căprioară.

Darcy se studie cu atenţie în oglindă din cap pînă în picioare. Cînd fusese în California, mama o convinsese să meargă la coaforul ei personal. Îi scurtase părul cu cîţiva centimetri, apoi îi accentuase şuviţele blonde. Trebuia să recunoască: îi plăceau rezultatele. Ridică din umeri. Perfect, cred că arăt destul de bine ca Len Parker să n-o ia la sănătoasa cum mă vede.

Parker era înalt, uscăţiv, dar nu dizgraţios. Profesor universitar, după cum îi spusese el, se mutase de curînd la New York din Wichita, Kansas, şi nu prea avea multe cunoştinţe pe aici. În timp ce bea un pahar de vin, îi mărturisi că un prieten îi sugerase să publice un anunţ matrimonial.

– Sînt chiar foarte scumpe, nici n-ai crede. Ieşi mult mai cîştigat să răspunzi la anunţurile altora. Dar mă bucur că mi-ai răspuns.

Avea ochii spălăciţi, dar mari şi expresivi. O privi pe Darcy:

– Zău, eşti foarte frumoasă.

– Mulţumesc.

Ce anume o făcea să se simtă stînjenită? Era cu adevărat profesor sau era ca individul ăla cu care se întîlnise înainte de a merge în California? Pretinsese că e directorul unei firme de publicitate, dar habar n-avea de agenţiile pe care i le menţionase ea.

Parker se agita şi se balansa pe scaunul de la bar. Vorbea încet şi, cu zgomotul conversaţiilor din jur, Darcy trebuia să se aplece spre el ca să-l audă.

– Foarte frumoasă, insistă el. Ştii, nu toate fetele cu care m-am întîlnit sînt frumoase. Dacă citeşti scrisorile lor, crezi că sînt Miss Univers. Şi cînd le vezi? Olive Oyl.

Făcu semn să i se mai aducă un pahar de vin.

– Tu mai vrei?

– Mi-ajunge, mulţumesc, îi răspunse ea, alegînd-şi cu grijă cuvintele. Mai mult ca sigur că nu arătau toate chiar aşa de rău. Sînt convinsă că ai cunoscut şi nişte fete cu adevărat drăguţe.

El dădu din cap categoric.

– Nu ca tine. În nici un caz.

Minutele se scurgeau foarte greu. Darcy află că Parker nu reușea să-și găsească o locuință. Prețurile, aoleo. Unele fete cred c-ar trebui să le oferi o cină simandicoasă în oraș. Să fim serioși. Cine-și permite așa ceva?

În sfîrșit, Darcy reuși să pomenească de numele lui Erin.

– Știu. Prietena mea și cu mine am cunoscut niște oameni ciudați prin intermediul acestor anunțuri. O chema Erin Kelley. N-ai cunoscut-o cumva?

– Erin Kelley? repetă Parker și înghiți convulsiv. Nu cumva fata ucisă săptămîna trecută? Nu, n-am cunoscut-o niciodată. Și era prietena ta? Zău că-mi pare rău. Ce chestie groaznică. L-au prins pe criminal?

Nu voia să stea de vorbă cu el despre moartea lui Erin. Chiar dacă Erin se întîlnise vreodată cu acest bărbat, în nici un caz nu o mai făcuse și a doua oară. Se uită la ceas.

– Trebuie să fug. Vezi să nu întîrzii la meciul de baschet.

– Ei, nu-i nimic. Renunț la meci. Stai să luăm și cina împreună. Cei de aici fac hamburgeri buni. Scumpi, dar buni.

– Chiar nu pot. Am o întîlnire.

Parker se încruntă.

– Atunci pe mîine seară? Știu că nu arăt cine știe ce și că umblă vorba că profesorii nu cîștigă prea mult, dar chiar mi-ar plăcea să mă mai văd cu tine.

Darcy își puse haina pe ea.

– Chiar nu pot. Mulțumesc foarte mult.

Parker se ridică și lovi cu pumnul în tejgheaua de la bar.

– Ei bine, n-ai decît să plătești tu băutura. Ai impresia că nu sînt de nasul tău? Tu nu ești de nasul meu.

Simți o ușurare cînd îl văzu ieșind din restaurant. Cînd veni cu nota de plată, barmanul îi spuse:

– Domnișoară, nu vă mai bateți capul cu bărbatul ăla. V-a îndrugat textul cu profesorul universitar? Face parte din personalul de întreținere de la Universitatea din New York. Prin anunțurile alea pe care le publică face rost de-o groază de mese și băutură pe gratis. Să știți c-ați scăpat ieftin.

Darcy pufni în rîs:

– Și eu cred la fel.

Deodată îi veni o idee. Bagă mîna în geantă și scoase fotografia lui Erin:

– Nu a fost cumva pe aici cu fata asta?

Barmanul, care arăta ca un actor, studie fotografia cu atenție, apoi dădu din cap:

– Cum să nu. Cam acum două săptămîni. Fata era grozavă. Numai că a plecat și l-a lăsat în plata Domnului.

Spre surpinderea ei, la ora șase, Nona primi un telefon de la Vince D'Ambrosio. Îi făcea plăcere să-l audă.

– Se vede că nici tu nu ai un program fix, îi spuse el. Aș vrea să stau de vorbă cu tine despre emisune. Ești liberă să luăm cina împreună peste vreo oră?

Ea acceptă invitația.

– Bine, fă o rezervare la un restaurant din cartierul tău, unde se poate mînca o friptură bună.

Zîmbind, închise telefonul. Era clar că D'Ambrosio era genul de bărbat care mănîncă numai friptură și cartofi prăjiți. Cu toate astea, putea face pariu pe orice că stătea bine cu colesterolul. Își dădu seama că era inexplicabil de bucuroasă că o să poarte astăzi rochia Donna Karan. Nuanța aceea vișinie îi venea foarte bine, iar centura aurie cu mîinile împreunate îi punea în evidență talia subțire. Deodată o copleși tristețea. Erin îi făcuse centura de Crăciun.

Scuturîndu-și capul ca și cum ar fi vrut să nege realitatea morții lui Erin, se ridică și începu să se plimbe în jurul biroului, rotindu-și umerii. Își petrecuse ziua întreagă lucrînd la documentar și acum avea senzația că o dor toți mușchii. La ora trei, Gary Finch, prezentatorul de la Hudson Cable, revăzuse documentarul împreună cu ea. La sfîrșit, Finch, un om foarte exigent, zîmbi și spuse:

– O să fie grozav.

– Încuviințarea lui Sir Hubert e într-adevăr o laudă.

Nona se întinse și se gîndi dacă nu ar fi cazul să o sune din nou pe Emma Barnes, în Lancaster. Încercase deja de trei sau patru ori. Trebuia să recunoască, într-adevăr, că Liz avusese o idee destul de bună ca Barnes să apară în emisiune și să vorbească despre dispariția fetei ei, care răspunsese la anunțuri

matrimoniale. Liz era isteață și plină de imaginație. Dar a încercat să mă lucreze cînd a vorbit cu Hamilton despre Barnes, își spuse Nona. Ar vrea postul meu. N-are decît să încerce.

Se mai întinse o ultimă dată, energic, se așeză apoi la birou și formă numărul de telefon din Lancaster. Și nici de data asta la familia Barnes nu răspunse nimeni.

Vince sosi la șapte fix. Purta un costum gri, elegant, și o cravată maro cu bej. E clar că nu o femeie îi alege cravatele, gîndi Nona, amintindu-și cît caz făcea Matt să-și asorteze cravata cu o anume cămașă sau costum.

Restaurantul era pe Broadway, la cîteva intersecții de locuința Nonei.

– Hai să lăsăm discuțiile serioase pentru desert, îi propuse Vince.

Cît mîncau salatele, își prezentară pe scurt viețile.

– Dacă ai da un anunț matrimonial, ce ai spune despre tine, o întrebă el.

Nona se gîndi o clipă, apoi îi răspunse:

– Femeie albă, divorțată, patruzeci și unu de ani, producător la un post de televiziune.

Gustînd din paharul cu whisky, o îndemnă:

– Spune mai departe.

– M-am născut și am copilărit în Manhattan. Cred că oricine trăiește în altă parte e bolnav psihic.

El izbucni în rîs. Nona observă că, atunci cînd rîdea, în colțurile ochilor îi apăreau niște riduri fine. Luă o înghițitură de vin și comentă:

– Vinul ăsta roșu e grozav. Sper că bei și tu un pahar cînd vine friptura.

– O să beau, dar termină-ți anunțul, te rog.

– Studii la Barnard. După cum vezi, nici măcar pentru studii nu am părăsit Manhattanul. Am fost un an în străinătate și îmi place să călătoresc, cu condiția să nu fiu plecată mai mult de trei săptămîni.

– Anunțul tău începe să fie scump.

– Atunci o să-l închei. Curată, dar nu foarte ordonată. Mi-ai văzut biroul. N-o prea am pe asta cu florile. Gătesc bine, dar nu

pot să sufăr mîncarea care se face greu. Îmi place jazzul. A, da, şi încă un lucru: dansez bine.

– Aşa te-ai şi împrietenit cu Erin Kelley şi cu Darcy Scott, la un curs de dans, comentă D'Ambrosio şi, văzînd cum privirea Nonei se întunecă de durere, adăugă imediat: Anunţul meu e ceva mai scurt. Sînt bugetar. Divorţat. Bărbat alb, patruzeci şi trei de ani, agent FBI, copilăria petrecută în Waldwick, New Jersey, absolvent al Universităţii din New York. Nu sînt în stare să dansez fără să mă împiedic în propriile mele picioare. Îmi place să călătoresc oriunde, atîta timp cît nu e vorba de Vietnam. Mi-au ajuns cei trei ani petrecuţi acolo. Şi, în sfîrşit, dar nu în ultimul rînd, firește, am un copil de cincisprezece ani, Hank, care e un băiat de milioane.

După cum îi promisese ea, friptura era minunantă. La cafea, discutară despre emisiune.

– Facem înregistrarea peste două săptămîni, spuse Nona. Aş vrea ca tu să fii ultimul, astfel încît oamenii să rămînă cu un avertisment serios asupra potenţialului pericol la care se expun răspunzînd la aceste anunţuri. O să prezinţi fotografiile fetelor dispărute, nu?

– Da. Există şansa ca vreun telespectator să aibă informaţii despre una dintre ele.

Cînd plecară de la restaurant, se lăsase un frig pătrunzător. Aerul rece de iarnă îi tăie Nonei respiraţia. Vince o luă de braţ să traverseze strada şi nu îi mai dădu drumul pînă ajunseră acasă la ea.

Acceptă invitaţia ei de a urca să bea un pahar. Nona îşi aminti bucuroasă că menajera ei, Lola, trecuse pe acolo. Casa arăta bine, prin urmare.

Era un apartament cu şapte camere, într-o clădire construită înainte de război. Observă că D'Ambrosio ridică din sprîncene cînd intră în holul mare, văzu tavanul înalt, ferestrele mari care dădeau spre Central Park West, tablourile din sufragerie, mobila iacobină.

– Foarte frumos, comentă el.

– L-am primit exact aşa cum e de la părinţii mei, cînd s-au mutat în Florida. Sînt singurul lor copil şi, în felul ăsta, cînd vin la New York, tata se simte confortabil. Nu poate să sufere

hotelurile, îi explică ea şi se îndreptă spre bar: Cu ce să te servesc?

Turnă cîte un pahar de Sambuca şi spuse după o ezitare:

– E abia nouă şi un sfert. Te superi dacă dau repede un telefon?

Îşi luă geanta. În timp ce căuta numărul de telefon al familiei Barnes, îi explică de ce îi sună.

De data asta, cineva ridică imediat receptorul. Nona îngheţă cînd îşi dădu seama că sunetul pe care îl auzea de la celălalt capăt al firului era ţipătul unei femei. O voce de bărbat o salută preocupat şi îi spuse repede şi agitat:

– Oricine sînteţi, vă rog să închideţi imediat telefonul. Trebuie să sun urgent la poliţie. Am fost plecaţi toată ziua şi tocmai ne-am uitat să vedem ce poştă am primit. A sosit un pachet pe numele soţiei mele.

Ţipetele erau acum în crescendo. Nona îi făcu semn lui Vince să ridice telefonul portabil de pe masa de lîngă el.

– Fata noastră, continuă glasul acela preocupat. A dispărut acum doi ani. În pachet se află unul dintre pantofii lui Claire şi un pantof de satin cu toc, îi explică vocea, apoi începu să strige: Cine a trimis pachetul? De ce l-a trimis? Asta să însemne că Claire e moartă?

Portarul o ajută pe Darcy să coboare din taxi. Intră în Le Cirque şi simţi că începe să se calmeze. Nici nu-şi dăduse seama cîtă energie consumase în timpul întîlnirii cu Len Parker. Îi stăruia încă în minte faptul că se văzuse cu Erin. De ce nu recunoscuse? Erin plecase şi-l lăsase în plata Domnului. Cu siguranţă că nu-şi mai dăduse întîlnire cu el după aceea. Oare pur şi simplu se ferea de un interogatoriu din care ar fi reieşit că a minţit cînd s-a dat drept profesor?

De fiecare dată cînd mama şi tatăl ei se aflau la New York, lua cina cu ei la Le Cirque. Era un restaurant minunat. Darcy se trezi întrebîndu-se de ce nu venea aici mai des. *Cum or fi reuşit doi oameni atît de frumoşi să facă un copil atît de nesărat?* Şi

cum se putuse ca o frază ca asta să-i rămînă veşnic întipărită în minte?

Barul se afla la stînga. Mic şi cochet, nu era un loc unde să-ţi pierzi vremea, ci unul în care puteai aştepta un invitat sau eliberarea unei mese. Lîngă bar stătea o pereche tînără, discutînd aprins. În capăt, un bărbat singur. *Tipul cel mai banal pe care o să-l vezi acolo.*

Michael Nash nu fusese prea amabil cu sine însuşi. Păr blond închis, un chip de o frumuseţe deloc convenţională datorită pometilor destul de pronunţaţi, un trup înalt, îngrijit, costum bleumarin cu dungi discrete, cravată argintiu cu albastru. Cînd îşi ridică privirea şi o recunoscu încîntat, Darcy observă culoarea neobişnuită a ochilor lui Michael Nash: o nuanţă între safir şi adîncul mării.

– Darcy Scott.

Era mai degrabă o afirmaţie decît o întrebare. Îi făcu semn şefului de sală şi o luă pe Darcy de braţ.

Primiră o masă în centru, de unde puteau vedea direct intrarea. Michael Nash era probabil un client obişnuit şi apreciat al restaurantului.

– Ceva de băut? Un vin?

– Un vin alb, te rog. Şi un pahar cu apă.

Comandă un Chardonnay şi o sticlă de apă Pellegrino, pe urmă se întoarse spre ea şi-i zîmbi.

– Acum, că am aranjat pentru o vreme cele necesare, după cum spune un prieten de-al meu, dă-mi voie să-ţi spun că mă bucur să te cunosc, Darcy.

În următoarea jumătate de oră îşi dădu seama că el evita în mod intenţionat o discuţie despre Erin. Abia după ce Darcy începu să bea vin şi să ciugulească dintr-o chiflă, spuse:

– Misiune îndeplinită. Cred că în sfîrşit ai început să te relaxezi.

Darcy îl privi uimită:

– Cum adică?

– Adică te-am urmărit. Am observat cum ai intrat în grabă. Toate gesturile tale exprimau o mare tensiune. Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic. Zău că aş prefera să vorbim de Erin.

– Şi eu. Dar, Darcy... spuse el şi se opri. Uite ce e, nu mă pot abţine să-mi fac meseria de zi cu zi. Sînt psihoterapeut, îi explică el, zîmbindu-i ca şi cum i-ar fi cerut scuze.

Simţi într-adevăr că începe în sfîrşit să se relaxeze.

– Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ai perfectă dreptate. Eram foarte tensionată cînd am ajuns, recunoscu ea şi îi povesti de Len Parker.

Cu capul uşor aplecat, o ascultă atent.

– Sigur că o să-l reclami pe bărbatul ăsta la poliţie.

– Da, mai exact la FBI.

– Lui Vincent D'Ambrosio? Cum îţi spuneam cînd m-ai sunat, a venit la mine la cabinet marţi. Din păcate, nu i-am putut povesti decît foarte puţine. M-am întîlnit cu Erin acum mai multe săptămîni şi am băut un pahar împreună. M-am gîndit imediat că o fată ca ea nu are nevoie să răspundă la anunţuri matrimoniale. I-am spus asta şi mi-a zis de emisiunea pe care o pregăteşte prietena ei. A pomenit şi de tine. Spunea că cea mai bună prietenă a ei răspunde la anunţuri, împreună cu ea.

Darcy încuviinţă din cap şi făcu eforturi să nu izbucnească în lacrimi.

– De obicei, nu dezvălui faptul că fac asta pentru cartea la care lucrez, dar lui Erin i-am spus. Ne-am povestit unul altuia întîmplări despre cei pe care i-am cunoscut. Am încercat să-mi amintesc ce mi-a spus, dar nu a pomenit nici un nume, iar toate poveştile erau amuzante. Firește, nu mi-a dat de înţeles că ar fi îngrijorată din pricina cuiva.

– Dar erau persoane de calitate îndoielnică, după cum zicea ea uneori.

Nash rîse:

– Mi-a zis şi mie. Am întrebat-o dacă am putea lua cina împreună în curînd, iar ea a fost de acord. Eu încercam să-mi închei cartea, iar ea să termine un colier după un model special pe care îl crease. I-am spus că o s-o mai sun. Cînd am încercat, nu răspundea nimeni. Din cîte mi-a explicat Vincent D'Ambrosio, era deja prea tîrziu.

– Asta era în seara cînd s-a întîlnit cu cineva care se prezentase drept Charles North. Încă mai cred că, deşi respectivul nu a apărut la întîlnire, moartea ei are legătură cu un anunţ matrimonial la care a răspuns.

– Atunci de ce răspunzi şi tu acum la anunţuri matrimoniale?

– Ca să dau de bărbatul ăla.

Păru îngrijorat, dar nu comentă. Studiară meniul şi aleseră amîndoi calcan. În timp ce mîncau, Nash încerca să-i abată gîndurile de la moartea lui Erin. Îi povesti despre el.

– Tatăl meu şi-a realizat banii din mase plastice. Efectiv întrupa primul vers din *Absolventul*. Apoi şi-a cumpărat o vilă puţin cam înzorzonată în Bridgewater. Era un om de treabă şi drăguţ, dar mă tot întreb de ce aveam nevoie noi trei de douăzeci şi două de camere. Îmi amintesc cît de fericit era să le prezinte cunoscuţilor, îi povesti el, apoi îi pomeni de divorţ. M-am însurat la o săptămînă după ce am terminat facultatea. Am făcut amîndoi o mare greşeală. Nu aveam probleme financiare, dar medicina, mai ales cînd e vorba de studiul permanent pe care îl cere psihanaliza, e o cale lungă şi dificilă. Nu aveam timp unul pentru celălalt. După patru ani, s-a săturat. Sheryl trăieşte acum la Chicago şi are trei copii.

Era rîndul lui Darcy. Evită cu multă grijă să dea numele celebrilor ei părinţi, sărind repede la momentul cînd a părăsit agenţia de publicitate şi s-a apucat să decoreze locuinţe pentru cei cu venituri mijlocii.

– Cineva mi-a spus odată că sînt noua versiune a firmei Sanford şi Fiul şi cred că avea dreptate. Dar îmi place, adăugă ea cu gîndul la camera fetei de şaisprezece ani care îşi revenea după accident.

Chiar dacă observase zonele goale din trecutul ei, Nash nu făcu nici un comentariu. Dar cînd sosiră salatele, un producător, prieten al părinţilor lui Darcy, se opri la masa lor:

– Darcy!

Un sărut fierbinte, o îmbrăţişare. I se prezentă lui Michael Nash:

– Harry Curtis.

Apoi se întoarse din nou spre Darcy.

– Te faci tot mai frumoasă. Am auzit că părinţii tăi sînt în turneu în Australia. Cum le merge?

– Abia au ajuns.

– Transmite-le complimente din partea mea.

Încă o îmbrăţişare şi Curtis se duse la masa lui.

Nash nu părea curios. Aşa e cu psihoterapeuţii ăştia, gîndi Darcy. Aşteaptă mereu să le spui tu. Nu-i oferi nici o explicaţie pentru ce spusese Curtis.

Era o cină plăcută. Nash îi mărturisi că are două pasiuni: călăria şi tenisul.

– Ele mă mai ţin în Bridgewater.

La cafea, el aduse iar vorba despre moartea lui Erin:

– Darcy, de obicei nu prea dau sfaturi oamenilor, cu atît mai puţin pe gratis, dar ar fi bine să renunţi la ideea de a răspunde la anunţurile alea. Tipul acela de la FBI mi s-a părut absolut competent şi, din cîte mă pricep la oameni, n-o să aibă linişte pînă cînd cel care a omorît-o pe Erin n-o să dea socoteală pentru fapta lui.

– Mi-a spus-o şi mie în mod insistent, îi răspunse ea şi reuşi să zîmbească. Ultima dată cînd am vorbit cu Erin zicea că a cunoscut un tip drăguţ şi, poate nu ştii, dar respectivul n-a mai sunat-o. Fac pariu pe ce vrei că era vorba de tine.

O conduse pînă acasă cu un taxi, îi spuse şoferului să aştepte şi o conduse pînă la poartă. Bătea un vînt subţirel. Rămase lîngă ea să o ferească de bătaia vîntului, cît răsuci cheia în broască..

– Pot să te mai sun?

– Mi-ar face plăcere.

O clipă avu impresia că avea de gînd să o sărute pe obraz, dar o strînse doar de mînă şi se întoarse la taxiul care îl aştepta.

Împinsă de vînt, poarta se închidea încet. Cînd în sfîrşit se închise, şi broasca se încuie automat, auzi zgomot de paşi. Se întoarse. Prin geam, văzu silueta unui bărbat care alerga pe scări în sus. Dacă ar fi ajuns cu o clipă mai devreme, ar fi fost acum în hol lîngă ea. În timp ce se uita la el şi avea gura prea uscată ca să poată striga, Len Parker începu să dea cu pumnii în poartă, apoi se întoarse şi o rupse la fugă pe stradă în jos.

X

Vineri

1 martie

Greta Sheridan nu se hotărîse încă dacă să se scoale sau să încerce să mai doarmă o oră. Un vînt puternic de martie făcea geamurile să zornăie şi îşi aminti cum Chris tot insista să-şi schimbe ferestrele.

Draperiile filtrau lumina soarelui de dimineaţă. Îi plăcea ca în cameră să fie răcoare cînd doarme. Avea o cuvertură şi pături călduroase, iar baldachinul albastru cu alb o făcea să se simtă protejată.

O visase pe Nan. Peste numai două săptămîni, pe treisprezece martie, îi comemora moartea. Cu o zi înainte, împlinise nouăsprezece ani. Anul acesta ar fi făcut treizeci şi patru de ani.

Nu a fost să fie.

Neliniştită, Greta ieşi de sub pături, îşi puse pe ea halatul de catifea şi se sculă. Se încălţă cu papucii, ieşi în hol şi coborî la parter pe scara în spirală. Îşi dădea seama de ce era îngrijorat Chris. O casă mare în care se cam ştia că locuieşte singură.

– Nici nu ştii cît de uşor îi e unui profesionist să dezactiveze sistemul de alarmă, o avertizase el de atîtea ori.

– Dar iubesc casa asta.

Atîtea amintiri o legau de fiecare cameră.

Într-un fel, Greta avea sentimentul că, părăsind casa, ar părăsi şi aceste amintiri. Şi, îşi spuse ea zîmbind fără să vrea, dacă într-o bună zi Chris şi-ar întemeia şi el un cămin şi mi-ar dărui nişte nepoţi, ar fi un loc minunat unde să vină din cînd în cînd.

Ziarul *The Times* îi fusese lăsat la uşă. Pînă se făcea cafeaua, Greta începu să citească. În paginile din interior găsi un articol scurt despre fata care fusese găsită moartă la New York, săptămîna trecută. Imitator. Ce idee cumplită. Cum de există pe lumea asta doi oameni atît de groaznici, unul care a stors viaţa din trupul lui Nan şi altul care a omorît-o pe Erin Kelley? Oare Erin Kelley ar mai fi acum în viaţă dacă nu ar fi fost prezentată emisiunea aia?

Şi ce voia să-şi amintească atunci cînd insistase să vadă emisiunea? Nan, Nan, îşi spuse ea. Mi-ai zis un lucru de care ar fi trebuit să-mi dau seama că e important.

Nan, vorbind despre şcoală, despre cursuri, despre prietene şi prieteni. Nan aşteptînd cu nerăbdare să facă vara practică în Franţa. Nan căreia îi plăcea să danseze. „Aş fi dansat toată noaptea." Cîntecul ăsta parcă ar fi fost scris pentru ea.

Şi Erin Kelley fusese găsită încălţată cu un pantof cu toc. Pantof cu toc? Oare ce ascundeau cuvintele astea? Nervoasă, Greta deschise ziarul la pagina de cuvinte încrucişate.

Sună telefonul. Era Gregory Layton. Îl cunoscuse deunăzi, la dineul de la club. Avea pînă în şaizeci şi cinci de ani, era judecător federal şi locuia în Kent, la vreo şase kilometri de casa ei.

– Un văduv drăguţ, îi şoptise Priscilla Claybum.

Era într-adevăr drăguţ şi o invita diseară la cină. Greta acceptă şi puse receptorul în furcă, recunoscînd în sinea ei că abia aştepta să vină seara.

La nouă fix, apăru Dorothy.

– Sper că nu trebuie să vă duceţi pe undeva în dimineaţa asta, doamnă Sheridan. E un vînt de-ţi trece prin oase.

Îi aduse poşta, inclusiv un pachet voluminos pe care îl ţinea sub braţ. Puse totul pe masă şi se încruntă.

– E curios. Adică n-are adresa celui care l-a trimis. Sper că nu-i o bombă sau mai ştiu eu ce.

– Probabil că tot cine ştie ce prostie. S-o ia naiba de emisiune.

Cînd începu să desfacă sfoara cu care era legat pachetul, Greta intră în panică.

– Chiar că arată curios. Ia să-l sun pe Glenn Moore.

Şeful poliţiei, Glenn Moore, abia sosise la sediu.

– Nu atingeţi pachetul, doamnă Sheridan, îi spuse el scurt. Venim imediat.

Apoi sună la poliţia statului. Îi promiseră că vor trimite de urgenţă la ea acasă un detector portabil.

La ora zece, un ofiţer de la secţia de pirotehnie expuse pachetul la raze X, mînuindu-l cu deosebită precauţie.

Din camera în care îi spuseseră să se retragă împreună cu Dorothy, Greta îl auzi pe ofiţer izbucnind în rîs, uşurat. Cu Dorothy după ea, intră în fugă în bucătărie.

– N-o să avem ce arunca în aer doamnă, o asigură el. Înăuntru nu-s decît două încălţări desperecheate.

Greta observă expresia uimită de pe chipul lui Moore. Simţi că păleşte cînd desfăcură pachetul pentru a scoate la iveală o cutie cu un pantof de seară desenat pe capac. Scoaseră capacul. Înăuntru, înveliţi cu grijă în foiţă, se aflau un pantof cu toc înalt împodobit cu paiete şi un adidas jumulit.

– Vai, Nan! Nan! strigă Greta şi nu îl mai simţi pe Moore care o prinse cînd leşină.

La trei, vineri dimineaţa, Darcy fu trezită dintr-un somn agitat de sunetul insistent al telefonului. Întinzîndu-se după receptor, aruncă o privire pe afişajul ceasului-radio. Spuse un „alo" repede, aproape pe nerăsuflate.

– Darcy, şopti o voce.

Glasul i se părea cunoscut, dar nu-şi dădea seama de unde.

– Cine e?

Şoapta se transformă în strigăt:

– Să nu-mi mai trînteşti niciodată uşa în nas! M-ai auzit? M-ai auzit?

Len Parker. Trînti receptorul şi se cuibări la loc în pat. Peste o clipă, telefonul începu să sune din nou. Nu-l mai ridică. Îl lăsă să sune. Cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece ţîrîituri. Ştia

că ar trebui să pună receptorul lîngă furcă, dar nu îndrăznea să-l atingă, știind că Parker se află la celălalt capăt al firului.

În cele din urmă, țîrîitul se opri. Se repezi și smulse telefonul din priză, alergă în sufragerie și activă robotul, apoi se întoarse repede în pat, trîntind ușa de la dormitor în urma ei.

Oare așa îi făcuse și lui Erin? O urmărise după ce îl părăsise la restaurant? Poate o urmărise pînă la barul unde urma să se întîlnească cu acel Charles North? Poate o trăsese într-o mașină?

Dimineața o să-l sune pe Vince D'Ambrosio.

Cîteva ore bune nu reuși să adoarmă la loc. În cele din urmă căzu într-un somn agitat cu vise confuze.

La șapte și jumătate, se trezi cu un sentiment de teamă, apoi își aminti motivul. Un duș lung și fierbinte îi ușură oarecum tensiunea. Se îmbrăcă în blugi, un pulover pe gît, cizmele ei preferate.

Robotul nu îi indica decît că a fost sunată de mai multe ori de cineva care a închis mereu telefonul.

Suc de fructe și cafea la masa de lîngă fereastră. Privea grădina fără viață. La ora opt sună telefonul. De n-ar fi Len Parker. Răspunse cu un „alo" precaut.

– Darcy, sper că nu te-am sunat prea devreme. Am vrut doar să-ți spun ce plăcere mi-a făcut să te cunosc aseară.

Răsuflă ușurată.

– Vai, Michael, nici nu-ți dai seama ce plăcere mi-a făcut întîlnirea cu tine.

– S-a întîmplat ceva? Ce-i cu tine?

Glasul lui îngrijorat avu darul s-o liniștească. Îi povesti de Len Parker, de întîmplarea de pe scări, de telefon.

– Îmi reproșez că nu te-am dus pînă sus.

– Te rog, nu vorbi așa.

– Darcy, sună-l pe agentul acela de la FBI și reclamă-l pe Parker ăsta. Și te-aș putea implora să nu mai răspunzi la anunțurile alea?

– Mi-e teamă că nu. Dar o să-l sun îndată pe Vince D'Ambrosio.

După ce închise telefonul, simți că își revenise în mod neașteptat.

Îl sună pe Vince de la birou. Bev rămase lîngă ea și o urmări uimită cît stătu de vorbă cu un alt agent. Vince era plecat la Lancaster. Agentul preluă informația.

– Sîntem în relații de colaborare cu departamentul de poliție. Așa că o să dăm imediat de individul ăla. Vă mulțumim, domnișoară.

Nona o sună și îi explică de ce plecase Vince la Lancaster.

– Darce, e atît de înfricoșător. Una e ca o persoană să urmărească emisiunea *Crime adevărate* și să fie suficient de perversă să imite cele văzute, și alta e să facă lucrurile astea de multă vreme. Claire Barnes a dispărut acum doi ani. Semăna așa de mult cu Erin. Era pe cale să aibă primul ei mare succes într-un muzical pe Broadway. Iar Erin era pe cale să aibă primul ei mare succes la Bertolini.

Primul ei mare succes la Bertolini. Cuvintele îi stăruiau în minte lui Darcy în timp ce dădu și primi telefoane, parcurse ziarele din Connecticut și New Jersey pentru anunțurile imobiliare și schimburile de locuințe, făcu o scurtă vizită la apartamentul de închiriat pe care îl mobila și se opri în cele din urmă să ia un sandviș și o cafea la un bufet.

Deodată înțelese ce o frămînta. *Primul ei mare succes la Bertolini*. Erin îi spusese că urma să primească douăzeci de mii de dolari pentru realizarea unui model de colier și pentru executarea acestuia. Cum evenimentele se precipitaseră, uitase de mesajul ciudat de pe robotul lui Erin. O să sune imediat ce-o să ajungă la serviciu, ca să primească o confirmare.

Îi răspunse la telefon chiar Aldo Marco. Cine era, o rudă care făcea investigații?

– Sînt executorul bunurilor lui Erin Kelley, îi explică ea și simți cît de apăsătoare erau aceste cuvinte.

Plata i se făcuse deja impresarului domnișoarei Kelley, Jay Stratton. E vreo problemă?

– Nu, sigur că nu.

Deci Stratton pretindea că acționează ca impresar al lui Erin.

Stratton nu era acasă. Mesajul pe care i-l lăsă era foarte direct. Îl roagă să o sune imediat în legătură cu cecul lui Erin.

Jay Stratton sună cu puțin înainte de ora cinci.

– Îmi cer scuze. Desigur, ar fi trebuit să te caut mai repede. Dar am fost plecat. Cum să eliberez cecul? o întrebă el, apoi îi povesti lui Darcy că, tot timpul cît fusese plecat din oraș, nu se gîndise decît la Erin. Ce fată frumoasă și talentată. Sînt absolut convins că cineva care știa de bijuteria aia a omorît-o și apoi a înscenat totul să pară o crimă comisă de un imitator.

Tu erai singurul care știa de bijuterie. Făcea eforturi să-l urmărească pe Stratton, să-i răspundă cu amabilitate la comentariile lui pline de compasiune. Urma să plece iar din oraș pentru cîteva zile. Acceptă să se întîlnească cu el luni seara.

Minute în șir după ce îi spusese la revedere, Darcy continuă să privească drept înainte, cufundată în gînduri, apoi zise cu glas tare:

– Pînă la urmă, cum bine ziceai și tu, domnule Stratton, cei doi prieteni apropiați ai lui Erin ar trebui să se cunoască mai bine.

Oftă. N-ar fi rău să mai lucreze puțin înainte de-a se îmbrăca să meargă la întîlnirea cu căsuța 1527.

Vince plecă la Lancaster cu prima cursă de avion, vineri dimineață. Îl îndemnase pe tatăl lui Claire Barnes să nu spună decît rudelor apropiate despre pachetul cu pantofi. Dar cînd coborî din avion, văzu pe aeroport că ziarul local prezenta deja povestea, cu titluri de-o șchioapă pe prima pagină. Sună acasă la Barnes și află de la menajeră că doamna Barnes fusese dusă de urgență la spital, seara trecută.

Lawrence Barnes era genul de director corpolent care, își spuse Vince, în alte condiții ar fi știut să se impună. Stătea la capul patului, împreună cu o tînără, și se uita îngrijorat la soția

lui care era puternic sedată. După ce Vince le arătă legitimaţia, ieşiră cu el pe coridor.

Barnes i-o prezentă pe tînără ca fiind cealaltă fată a lui, Karen.

– Un reporter se afla întîmplător în camera de gardă cînd am venit aici, îi explică Barnes pe un ton neutru. A auzit-o pe Emma strigînd că a primit un pachet şi că Claire e moartă.

– Unde sînt pantofii acum?

– Acasă.

Karen Barnes îl conduse cu maşina acasă, să ia pantofii. Juristă la o firmă în Pittsburgh, nu împărtăşise niciodată speranţa părinţilor că într-o bună zi Claire o să apară.

– Era imposibil. Dacă era în viaţă, nu ar fi renunţat la ocazia de a juca în spectacolul lui Tommy Tune.

Casa familiei Barnes, o clădire în stil colonial, era situată într-un cartier somptuos. Se întinde pe cel puţin un acru, îşi spuse Vince. Pe stradă se afla o echipă de televiziune. Karen trecu repede de reporter intrînd pe alee şi se duse în spatele casei. Un poliţist îl împiedică pe reporter să o oprească.

Sufrageria era plină de fotografii de familie înrămate, multe dintre ele înfăţişîndu-le pe Karen şi Claire de-a lungul copilăriei. Karen luă una dintre ele de pe pian.

– Poza asta i-am făcut-o lui Claire în ultima seară cînd am văzut-o. Am fost împreună în Central Park, doar cu cîteva săptămîni înainte să dispară.

Subţirică. Drăguţă. Blondă. La vreo douăzeci şi cinci de ani. Zîmbet vesel. „Ştii să le alegi, nemernicule", gîndi Vince cu amărăciune.

– Pot s-o iau cu mine? O să fac o copie şi o să vă dau înapoi originalul.

Pachetul era pe masa din hol. Hîrtie de ambalaj obişnuită, o etichetă pentru adresă, din acelea care se găsesc de cumpărat oriunde, adresa scrisă cu litere de tipar. Ştampila poştei din oraşul New York. Pe cutie nu era nici un semn, în afară de desenul realizat cu grijă pe capac, care reprezenta un pantof cu tocul înalt.

Înăuntru, încălțăminte desperecheată. O sanda Bruno Magli și un pantof de seară auriu, decupat la vîrf, cu toc înalt și subțire. Amîndouă de aceeași măsură: șase îngust.

– Sînteți sigură că sandaua asta e a ei?

– Da, am și eu o pereche la fel. Le-am cumpărat împreună, în acea ultimă seară pe care am petrecut-o cu ea la New York.

– De cîtă vreme răspundea sora dumneavoastră la anunțuri matrimoniale?

– De vreo șase luni. Poliția i-a verificat pe toți cei cărora le-a răspuns la anunțuri, cel puțin pe cei pe care i-au putut găsi.

– Dar ea a publicat vreun anunț?

– Din cîte știu eu, nu.

– Unde locuia la New York?

– Pe Strada 63 Vest. Avea un apartament într-un bloc elegant. Tata a continuat să plătească chiria încă un an după ce a dispărut, pe urmă a renunțat.

– Unde i-ați pus lucrurile?

– Mobila nu merita s-o aducem de acolo. Hainele, cărțile și mai știu eu ce lucruri sînt toate sus, în camera ei.

– Aș vrea să le văd.

Pe un raft din dulap se afla o cutie de carton.

– Eu le-am strîns acolo, îi spuse Karen. Carnețelul cu adrese, agenda, pixuri, niște scrisori, chestii de genul ăsta. Cînd i-am anunțat dispariția, poliția din New York s-a uitat prin toate documentele ei personale.

Vince dădu cutia jos de pe raft și o deschise. O agendă veche de doi ani se afla deasupra. O frunzări. Din ianuarie pînă în august, umpluse paginile cu întîlniri. Claire Barnes nu mai fusese văzută de pe patru august.

– E destul de greu, pentru că Claire avea felul ei de a scrie prescurtat, îi spuse Karen Barnes cu glasul tremurat. Vedeți, unde scrie „Jim", înseamnă sala lui Jim Haworth, unde lua lecții de dans. Uitați aici: cinci august, „Tommy". Adică repetiții pentru spectacolul lui Tommy Tune, Grand Hotel. Abia fusese angajată.

Vince dădu paginile înapoi. Pe cincisprezece iulie, la ora cinci, văzu numele de „Charley".

Charley!

Pe un ton indiferent îi atrase atenţia asupra însemnării respective.

– Nu ştiţi cine e persoana asta?

– Nu. Deşi a pomenit o dată de un oarecare Charley cu care a ieşit în oraş să danseze. Cred că poliţia nu a reuşit să dea de el, spuse Karen Barnes şi păli. Pantoful ăla. E o încălţăminte pe care ţi-o pui cînd dansezi.

– Exact. Domnişoară Barnes, numele ăsta să rămînă între noi, vă rog. Apropo, cîtă vreme a locuit sora dumneavoastră în apartamentul acela?

– Cam un an. Înainte de asta, avusese un alt apartament.

– Unde?

– Pe strada Christopher. La numărul 101.

La cinci fără un sfert, Darcy îi dădu lui Bev ultimele facturi care trebuiau achitate şi, dintr-o pornire neaşteptată, o sună pe mama adolescentei care se refăcea după accident. Fata urma să vină acasă la sfîrşitul săptămînii viitoare. Zugravul pe care îl angajase Darcy, un jovial agent de pază împotriva contrabandiştilor, se apucase deja de treabă.

– Pînă miercuri, camera o să fie gata, o asigură Darcy pe mama fetei.

Slavă Domnului că mi-a trecut prin cap să iau cu mine nişte haine azi-dimineaţă, îşi spuse ea în timp ce-şi schimba puloverul şi blugii cu o bluză de mătase neagră cu mîneci lungi şi decolteu oval, o fustă de mătase italiană lungă de o palmă sub genunchi, în nuanţe de verde şi auriu, o eşarfă în ton. Colier de aur, o brăţară îngustă de aur, cercei de aur, toate făcute de Erin. Într-un fel, i se părea că-şi pune platoşa făcută de Erin, ca să meargă la luptă.

Îşi desfăcu părul din clemă şi şi-l pieptănă liber în jurul feţei.

Bev se întoarse cînd tocmai terminase să-şi fardeze pleoapele.

– Arăţi minunat, Darcy, îi spuse Bev şi continuă după o ezitare. Adică mereu am avut impresia că parcă ai încerca să-ţi pui în umbră felul în care arăţi, iar acum, adică, o, Doamne. Cred că nu mă exprim prea bine. Îmi pare rău.

– Şi Erin zicea la fel, o linişti Darcy. Mă îndemna tot timpul să mă machiez mai mult sau să port una din ţoalele alea elegante pe care mi le trimitea mama.

Bev purta o fustă şi un pulover cu care Darcy o văzuse îmbrăcată de atîtea ori.

– Apropo, cum îţi vin hainele lui Erin?

– Perfect. Sînt aşa de bucuroasă că mi le-ai dat. Taxa de şcoală a crescut iar şi zău că aveam de gînd, ca Scarlett O'Hara, să-mi fac o rochie din perdele.

Darcy rîse:

– Asta a rămas scena mea preferată din *Pe aripile vîntului*. Uite ce e, te-am rugat să eviţi să te îmbraci cu lucrurile lui Erin cînd vii la serviciu, dar ea ar fi prima care ţi-ar ura să le porţi sănătoasă. Aşa că poartă-le cînd vrei.

– Chiar?

Darcy îşi luă de lîngă mult purtata ei haină de piele mantoul de caşmir.

– Chiar aşa.

Avea întîlnire cu căsuţa numărul 1527, David Weld, la rotiseria restaurantului Smith şi Wollensky, la cinci şi jumătate. Îi spusese că o să stea pe ultimul scaun de la bar sau „în picioare, lîngă acel scaun". Brunet. Ochi căprui. Cam un metru optzeci şi doi. Îmbrăcat în costum de culoare închisă.

Îl recunoscu uşor.

Un bărbat plăcut, îşi spuse Darcy peste un sfert de oră, în timp ce stăteau faţă în faţă la una dintre mesele joase. Se născuse şi copilărise în Boston. Lucra la reţeaua de magazine Holden. În ultimii doi ani se tot mutase de colo pînă colo pe măsură ce reţeaua se extindea.

Din cîte aprecia ea, trebuia să aibă vreo treizeci şi cinci de ani. Se întrebă care o fi motivul că burlacii de vîrsta asta dau năvală să publice anunţuri matrimoniale.

Îi fu uşor să orienteze discuţia. Se dusese în nord-vestul ţării. Tatăl şi bunicul lui fuseseră directori la Holden. Iar el lucrase acolo din copilărie. După orele de şcoală. Sîmbetele. În vacanţele de vară.

– Niciodată nu mi-a trecut prin cap să fac altceva, îi mărturisi el. Familia noastră s-a ocupat totdeauna de comerţul cu amănuntul.

Nu se întîlnise niciodată cu Erin. Aflase din ziare de moartea ei.

– Asta te face să te simţi ciudat cînd dai un anunţ. Adică eu nu vreau decît să cunosc oameni drăguţi, spuse el şi făcu o pauză. Şi tu eşti drăguţă.

– Mulţumesc.

– Aş fi foarte încîntat să iau cina cu tine, dacă ai mai putea sta.

O privi plin de speranţă, dar îi adresase rugămintea într-un mod demn. Ăsta nu pare să aibă probleme psihice, îşi spuse Darcy.

– Zău că nu pot. Dar sînt sigură că ai întîlnit şi fete drăguţe prin anunţurile astea, nu?

– Două chiar foarte drăguţe, îi răspunse el zîmbind. Una dintre ele, dacă-ţi vine să crezi, tocmai a început să lucreze la reţeaua Holden în Paramus, New Jersey. Lucrează la achiziţii. Cam asta făceam şi eu înainte de a intra în administraţie.

– Da? Şi ce lucrai?

– Achiziţionam pantofi pentru magazinele noastre din New England.

Vineri după-amiază, la ora trei, Vince se întoarse la biroul lui din Federal Plaza. Moore, şeful poliţiei din Darien, îi lăsase un mesaj să-l sune urgent. Vince află de la el despre pachetul primit de familia Sheridan.

– Eşti sigur că fac pereche cu încălţămintea pe care o purta Nan Sheridan?

– Le-am comparat. Avem acum ambele perechi.

– Presa a aflat?

– Încă nu. Încercăm să păstrăm tăcerea, dar nu avem nici o garanţie. Ne-am înţeles cu Chris Sheridan. Asta a fost prima lui grijă.

– Şi a mea, îi răspunse Vince repede. Ceea ce ştim este că ucigaşul a început acum cincisprezece ani, dacă nu chiar mai devreme. Trebuie să aibă un motiv să trimită încălţămintea aia tocmai acum. Vreau să stau de vorbă cu unul dintre psihiatrii noştri, ca să-i cer părerea. Dar dacă vreunul dintre cei anchetaţi în legătură cu moartea lui Nan Sheridan a avut vreo relaţie şi cu Claire Barnes, sîntem pe calea cea bună.

– Dar Erin Kelley? N-o incluzi şi pe ea?

– Mă tot gîndesc. Moartea ei ar putea avea legătură cu bijuteriile dispărute, iar făptaşul să fi făcut ca fărădelegea lui să semene cu una comisă de un imitator.

Vince stabili să ia pantofii a doua zi şi închise telefonul. Asistentul lui, Ernie Cizek, un agent tînăr din Colorado, îi povesti de telefonul primit de la Darcy în legătură cu Len Parker.

– Individul ăsta e tare dubios, spuse Cizek. Face parte din personalul de întreţinere la Universitatea din New York. Mare specialist în instalaţii electrice. Repară orice. Burlac. E înnebunit după bani. Dar ce zici că familia lui e doldora? Iar Parker are un venit frumuşel. Un mandatar îi depune o alocaţie în bancă. Acum cîţiva ani, a scos o sumă mare. Mandatarul crede că şi-a cumpărat o casă. Dar se pare că trăieşte din salariul său de îngrijitor într-un apartament dintr-un bloc amărît de pe Bulevardul 9. Are o maşină station veche, dar n-are garaj. Şi-o parchează pe stradă.

– Antecedente?

– Acelaşi lucru de care se plîngea şi Scott. Se ţinea după fete pînă acasă. Se lega de ele. Le bubuia pe la uşi. Tot dă anunţuri prin ziare. Şi toate fetele îi dau papucii. Pînă acum n-a atacat pe nimeni. A avut interdicţii, dar nu şi condamnări.

– Adă-l aici.

– Am vorbit eu cu zărghitul ăsta. Susţine că n-a făcut nimic rău.

– Sigur că n-a făcut nimic rău. Tot aşa cum cei care se uită pe gaura cheii nu-şi pun în practică fanteziile. Dar noi ştim mai bine care-i treaba, nu?

Doug primi cu bucurie vestea că soţia lui, Susan, avea de gînd să meargă cu copiii în vizită la Guilford, Connecticut, la sfîrşit de săptămînă. Doug stabilise să meargă în oraş să danseze cu femeia aceea divorţată, agentul imobiliar, şi se întreba dacă n-ar fi cazul să renunţe la întîlnire. Săptămîna asta întîrziase seara de două ori şi, chiar dacă avusese impresia că lui Susan îi făcuse plăcere să ia cina cu el la New York, în comportarea ei era ceva suspect.

Dacă Susan se duce în vizită la tatăl ei şi stă acolo pînă duminică, îi acordă două seri libere. Nu se oferi să meargă cu ea. Ar fi fost un gest inutil. Tatăl lui Susan nu-l plăcuse niciodată, îl lua mereu peste picior că trebuie să fie o persoană foarte importantă dacă stă atît de des la serviciu pînă seara tîrziu.

– Ciudat, Doug, că, deşi munceşti din greu, a trebuit să împrumuţi bani de la mine să-ţi cumperi casa. Ce-ar fi să ne aruncăm ochii pe bugetul tău, să văd unde-i problema?

Sigur că şi-ar arunca ochii pe bugetul lui.

– Distracţie plăcută, draga mea, îi ură Doug lui Susan vineri dimineaţă, înainte de plecare. Şi complimente tatălui tău.

În după-amiaza aceea, cînd cel mic dormea, Susan sună la agenţia de investigaţii, să vadă ce aflaseră. Îşi notă cu calm informaţiile pe care i le dădură. Întîlnirea cu o femeie la un bar din SoHo. Cum stabiliseră să meargă să danseze. Apartamentul din London Terrace pe numele de Douglas Fields.

– Carter Fields e fostul lui coleg, îi explică ea detectivului. Ştiu ce le poate pielea la amîndoi. Nu vă mai obosiţi să-l urmăriţi. Nu mai vreau să ştiu nimic de el.

Tatăl ei locuia tot timpul anului în casa lor din perioada dinaintea Revoluţiei, care fusese reşedinţa de vară a familiei.

După mai multe atacuri de cord, rămăsese cu o paloare permanentă care o îngrijora nespus pe Susan. Dar nici ţinuta, nici glasul lui nu îi trădau fragilitatea. După cină, Beth şi Donny se duseră să-şi vadă prietenii din vecini. Susan îi culcă pe Trish şi pe cel mic, apoi prepară cîte o ceşcuţă de cafea şi le duse în bibliotecă.

Simţea că tatăl ei o urmăreşte în timp ce-i pregătea ceşcuţa cu îndulcitor şi coajă de lămîie.

– Şi cînd o să aflu motivul acestei vizite neaşteptate, dar, de altfel, nespus de plăcute?

Susan zîmbi:

– Chiar acum. Am de gînd să divorţez de Doug.

Tatăl o aşteptă să continue.

Promite-mi să nu mă apostrofezi cu „ţi-am spus eu", îl rugă Susan în gînd, apoi continuă:

– Am pus o agenţie de investigaţii să-l urmărească. A subînchiriat un apartament la New York pe numele de Douglas Fields. S-a dat drept desenator liber-profesionist. Din cîte ştii, Doug desenează destul de bine. Se întîlneşte cu tot felul de femei. Şi, între timp, îmi îndrugă că munceşte mult, că are tot felul de şedinţe pînă-n miez de noapte. Donny şi-a dat seama de minciunile astea ale lui. E supărat şi îl disprețuieşte. Ar fi mai bine pentru el să nu mai aştepte nimic de la tatăl lui, decît să spere în zadar că lucrurile or să se schimbe.

– N-ai vrea să te muţi aici, Susan? E loc destul.

Îi răspunse cu un zîmbet recunoscător:

– Ţi-ai lua cîmpii într-o săptămînă. Casa din Scarsdale e prea mare. Doug a insistat s-o cumpărăm ca să-i facem praf pe cei de la club. Atunci nu ne puteam permite s-o cumpărăm şi încep să-mi dau seama de ce nu ne-am putea-o permite nici acum. O s-o vînd, o să cumpăr o casă mai modestă, la anul o să-l duc pe ăla mic la o creşă, e în oraş una foarte bună. Şi pe urmă o să-mi găsesc de lucru.

– N-o să-ţi fie uşor.

– Oricum, o să fie mult mai bine decît acum.

– Susan, tot încerc să nu-ţi repet că „ţi-am spus eu", dar uite că o fac. Individul ăla e un fustangiu înnăscut şi are un caracter urît. Îţi aminteşti cînd ai împlinit optsprezece ani? Îţi aduci

aminte că în seara aia era aşa de beat cînd te-a adus acasă că l-am dat afară? În dimineaţa următoare aveam toate geamurile de la maşină sparte.

– Dar nu poţi fi sigur că Doug a făcut-o.

– Haide, Susan. Dacă ai de gînd să priveşti realitatea în faţă, atunci fă-o pînă la capăt. Şi ia spune-mi ceva: nu tu l-ai acoperit cînd a fost anchetat în legătură cu moartea fetei aleia?

– Nan Sheridan?

– Sigur că da, Nan Sheridan.

– Doug nu e în stare...

– Susan, la ce oră a venit să te ia în dimineaţa cînd a murit fata?

– La şapte. Voiam să ne întoarcem la Brown să vedem un meci de hochei.

– Susan, înainte să moară, bunica mi-a mărturisit adevărul. Plîngeai deoarece credeai că Doug iar n-o să apară. A venit la noi la nouă. Cel puţin dă-mi satisfacţia şi spune-mi adevărul acum.

Se auzi uşa din faţă. Apărură Donny şi Beth. Donny părea relaxat şi fericit. Începea să semene leit cu Doug pe cînd era de vîrsta lui. Iar ea se îndrăgostise de Doug din anul al doilea de liceu.

Susan simţi o durere apăsătoare. N-o să mă lecuiesc niciodată de el pe deplin, recunoscu în sinea ei. Doug se rugase de ea: „Susan, am rămas în pană cu maşina.Vor să mă acuze pe mine. Trebuie să găsească un vinovat. Te rog, spune că am fost aici la şapte."

Donny veni să o sărute. Se întinse şi îl mîngîie pe cap, pe urmă se întoarse spre tatăl ei:

– Haide, tată. Ştii cît de zăpăcită era bunica. Nu prea mai ştia pe ce lume e.

XI
Sîmbătă
2 martie

Sîmbătă noaptea, ajunse la locul acela la 2,30. Simţise o nevoie copleşitoare să se ducă acolo. Numai acolo Charley putea fi el însuşi. Nu se mai ascundea în spatele celeilalte persoane. Să poată dansa în ritm cu Astaire, zîmbindu-i fantomei din braţele lui, fredonîndu-i la ureche. Singurătatea acestui loc, draperiile trase, ca vreun indiscret să nu-şi poată arunca privirile înăuntru, zăvorît de lumea din afară, singur şi dezlănţuit, fără să-l tulbure vreun necunoscut care să-l vadă sau audă, liber să-şi depene amintirile dulci.

Nan. Claire. Janine. Marie. Sheila. Leslie. Annette. Tina. Erin. Toate zîmbindu-i, aşa de bucuroase să fie cu el, nemaiapucînd vreodată să-l părăsească, să-l ia peste picior, să se uite la el cu dispreţ. Şi ce satisfacţie grozavă avea cînd înţelegeau în cele din urmă despre ce-i vorba. Regreta că nu îi dăduse ocazia lui Nan să înţeleagă ce se petrece, ca să se roage de el s-o lase în viaţă. Leslie şi Annette îl imploraseră să nu le omoare. Marie şi Tina plînseseră.

Cîteodată, fetele reveneau la el una cîte una. Alteori, toate deodată. *Schimbaţi partenerii şi dansaţi cu mine.*

De acum, primele două pachete trebuie să fi ajuns la destinaţie. Ah, dacă ar putea fi musca aceea din poveste să vadă cum deschid pachetele, cum mirarea lor se transformă în groază.

Imitator.

N-or să mai spună aşa. Şi acum, următoarea să fie Janine sau Marie? Janine. Douăzeci septembrie, acum doi ani. O să trimită de data asta cutia ei.

Coborî la subsol. Îl amuza atît de mult să vadă cutiile de pantofi. Îşi puse mănuşile de plastic pe care le purta totdeauna cînd umbla cu obiectele care aparţinuseră fetelor şi luă cutia din dreptul bileţelului pe care scria „Janine". O să i-o trimită familiei ei, la White Plains.

Privirea i se opri pe ultimul bileţel. „Erin." Începu să chicotească. De ce să nu trimită acum cutia ei? În cazul ăsta chiar că ar face praf teoria privind imitatorul. Îi spusese că tatăl ei se afla la un cămin. O să trimită pachetul la adresa ei din New York.

Dar dacă nimănui din bloc n-o să-i treacă prin cap să-l ducă la poliţie? Ce păcat ar fi să se aştearnă praful pe el în vreun depozit!

Ce-ar fi să trimită încălţămintea la morgă? În definitiv, asta a fost ultima ei adresă din New York. Ce caraghios ar fi.

Mai întîi, să şteargă încălţămintea şi cutiile cu atenţie, ca să fie sigur că nu a rămas nici o amprentă pe ele. Să scoată actele de identitate. Le lua portofelele din geantă, pe urmă le îngropa genţile.

Să învelească încălţămintea într-un ambalaj nou. Să închidă cutiile. Îşi admiră desenele de pe capac. Erau tot mai reuşite. Cel de pe cutia lui Erin părea chiar realizat de un profesionist.

Coală mare de ambalaj, bandă adezivă. Etichetă pentru adresă. Toate ar fi putut fi cumpărate oriunde în Statele Unite.

Scrise mai întîi adresa pe pachetul Janinei.

Acum era rîndul lui Erin. O să ia adresa morgii din cartea de telefon a oraşului New York.

Charley se încruntă. Dar dacă s-o găsi vreun nătîng care să nu-l deschidă, ci să i-l dea pur şi simplu înapoi poştaşului: „Nu lucrează nimeni aici cu numele ăsta". Fără adresa expeditorului, pachetul o să ajungă la biroul de colete rătăcite.

Mai era o posibilitate. Oare ar greşi dacă ar face aşa? Nu. Chiar că nu. Chicoti din nou. Aşa o să-i determine să facă iar tot felul de presupuneri!

Începu să scrie cu litere de tipar numele persoanei căreia se hotărîse să-i trimită botina şi pantoful elegant al lui Erin.

DARCY SCOTT...

Sîmbătă, Darcy se întîlni cu căsuţa 1143, Albert Booth, să ia o masă frugală la Victory Café. După cum aprecie, avea vreo patruzeci de ani. Din discuţia telefonică reuşise să afle că, în anunţul său, pretinsese că e expert în calculatoare, că îi plăcea să citească, să schieze, să joace golf, să danseze vals, să viziteze muzee şi să asculte muzică. Mai spusese că are simţul umorului.

Cel puţin asta e adevărat, îşi spuse Darcy după ce Booth o întrebă „dacă nu se simte cam strîmtorată că are întîlnire cu o căsuţă poştală". Cît despre restul, după prima ceaşcă de cafea, se îndoia de tot ce spusese, în afară de faptul că era expert în calculatoare. Cu mutra lui fleşcăită nu arăta deloc a schior, jucător de golf, dansator de vals, dar nici măcar a pieton.

Conversaţia lui se rezuma la trecutul, prezentul şi viitorul calculatoarelor.

– Acum patruzeci de ani era nevoie de un echipament cît două camere ca să facă treaba pe care o face astăzi calculatorul pe care îl ai pe birou.

– Mi-am cumpărat pînă la urmă unul, anul trecut.

O privi şocat.

În timp ce mîncau ouă Benedict, îi spuse pe îndelete cît era de dezgustat de felul în care unii studenţi isteţi manipulau evidenţele şcolare, pătrunzînd în sistemele de calculatoare.

– Ar trebui să-i bage la închisoare vreo cinci ani. Şi să le dea şi o amendă usturătoare.

Darcy era convinsă că profanarea vreunui sanctuar sau a chivotului din templu nu ar fi fost pentru el o problemă aşa de serioasă.

Cît îşi beau ultima ceaşcă de cafea, îşi încheie teoria potrivit căreia războaiele viitoare vor fi cîştigate sau pierdute de experţii care vor reuşi să înfrîngă calculatoarele duşmanilor.

– Să modifice toate informaţiile, mă înţelegi? Crezi că ai două mii de focoase nucleare în Colorado. Cineva modifică cifra la două sute. Ai militari mobilizaţi. Schimbi datele. Unde e Divizia a Cincea? A Şaptea? Nu mai ştii. Corect?

– Corect.

Deodată Booth zîmbi.

– Ştii aşa de bine să-i asculţi pe ceilalţi, Darcy. Prea puţine fete ştiu să asculte ca tine.

Era introducerea de care avea nevoie.

– Tocmai am început să răspund la anunţuri matrimoniale. Cu siguranţă că ai cunoscut tot felul de femei. Cam cum sînt în general?

– Cele mai multe sînt destul de plicticoase, îi răspunse Albert şi se aplecă spre ea peste masă. Auzi, vrei să ştii cu cine am ieşit în oraş chiar acum două săptămîni?

– Cu cine?

– Cu fata aia care a fost omorîtă, Erin Kelley.

Darcy îşi dorea să rămînă calmă.

– Şi cum era?

– Drăguţă. Plăcută. Era îngrijorată de ceva.

Mîna lui Darcy se crispă pe ceaşca de cafea.

– Nu ţi-a zis de ce era îngrijorată?

– Sigur că mi-a zis. Mi-a spus că a terminat un colier care reprezenta prima ei lucrare importantă şi imediat ce primea banii pe el avea de gînd să-şi caute alt apartament.

– Avea vreun motiv anume?

– Zicea că administratorul se tot dădea la ea şi găsea tot felul de pretexte să-i intre în casă. Să vadă dacă nu s-a spart o ţeavă, dacă nu s-a stricat caloriferul, chestii din astea. Spunea că i se pare inofensiv, dar că e cam neplăcut să intre în dormitor şi să dea de el acolo. Am impresia că i se întîmplase asta chiar cu o zi înainte de a ne fi întîlnit.

– Nu crezi că ar trebui să le spui şi celor de la poliţie?

– În nici un caz. Lucrez la IBM. Cei de la firmă nu vor ca angajaţii lor să apară prin ziare, în afară de cazul cînd e vorba de nunta sau înmormîntarea lor. Dacă le spun la poliţie, or să înceapă să mă verifice. Aşa-i? Dar mă întreb: nu crezi că ar trebui să le trimit o anonimă despre asta?

Toate resursele FBI erau antrenate în căutarea magazinului unde fuseseră cumpăraţi pantoful de seară cu toc trimis familiei Clairei Bames şi cel găsit în piciorul lui Erin Kelley. În cazul lui

Nan Sheridan, acum cincisprezece ani, poliția găsise locul de unde provenea pantoful: un magazin de pe Autostrada 1 din Connecticut. Nimeni nu-și mai amintea cine îi cumpărase.

Pantofii lui Claire Barnes erau scumpi, marca Charles Jourdan, și se vindeau în magazinele de lux din toată țara. Mai exact, numărul total al perechilor era de două mii. Imposibil de aflat proveniența perechii aceleia. Pantofii lui Erin Kelley erau Salvatore Ferragamo, un model de serie.

Agenții de la departamentul de poliție a New Yorkului începură să ia la rînd magazinele obișnuite de pantofi, cele cu încălțăminte de lux și solduri.

Îl aduseră pe Len Parker pentru interogatoriu. Cum intră, începu să se văicărească, povestind cît de grosolană fusese Darcy cu el.

– Am vrut doar să-mi cer scuze. Știu c-am fost prost crescut. Poate că avea cu adevărat o întîlnire la cină. Am urmărit-o și am văzut că nu mințea. Am așteptat-o afară în frig cît a mîncat în restaurantul ăla elegant.

– Ai stat în fața restaurantului?

– Da.

– Și după aia?

– S-a urcat imediat într-un taxi cu un tip. Am luat și eu un taxi. A coborît în capătul străzii. Tipul a condus-o pînă la poartă și pe urmă a plecat. Am fugit pe scări în sus. După ce că am îndurat atîtea ca să ajung să-mi cer iertare, ea mi-a trîntit poarta în nas.

– Dar cu Erin Kelley tot așa te-ai purtat? Ai urmărit-o și pe ea?

– De ce să fac așa ceva? M-a lăsat cu ochii în soare. Poate că a fost din vina mea. Eram prost dispus cînd m-am întîlnit cu ea. I-am zis că toate femeile sînt niște ființe nemernice și interesate.

– De asta n-ai recunoscut față de Darcy Scott că te-ai întîlnit cu ea? Cînd te-a întrebat, ai spus că n-ai cunoscut-o.

– Pentru că știam că aș ajunge aici.

– Locuiești pe Bulevardul 9, Strada 48?

– Da.

– Mandatarul tău de la bancă crede că ai o altă locuinţă. Ai scos din bancă o sumă mare de bani acum cinci sau şase ani.

– Banii mei îi chetuiesc cum poftesc.

– Ţi-ai cumpărat o altă casă?

– N-aveţi decît să dovediţi asta.

Sîmbătă după-amiază, după ce termină cu Len Parker, Vince D'Ambrosio merse în Strada Christopher 101 şi sună la poartă. Apăru Gus Boxer morocănos. Purta un maieu cu mînecă lungă. Îşi prinsese pantalonii diformi cu nişte bretele jumulite. Nu-l impresionă legitimaţia de FBI.

– Am ieşit din tură. Cam ce vreţi de la mine?

– Vreau să vorbesc cu tine, Gus. Stăm de vorbă la tine sau la sediul nostru? Şi lasă mutra asta indignată. Am dosarul tău la mine pe birou, domnule Hoffman.

Boxer îi aruncă o privire nervoasă.

– Poftim înăuntru. Şi nu mai vorbiţi aşa, în gura mare.

– Nu mi-am dat seama că aş fi ridicat glasul.

Boxer îl conduse în locuinţa lui de la parter. Cum se aşteptase Vince, judecînd după felul în care se îmbrăca omul acesta, casa lui îi exprima pe deplin personalitatea. Tapiţerie ponosită şi pătată. Zdrenţele unui covor cîndva bej. O masă şubredă plină de reviste pornografice.

Vince le răsfoi.

– Ai o colecţie, nu glumă.

– Da' ce, e interzis?

Vince trînti la loc revistele:

– Ascultă, Hoffman, nu te-am prins niciodată cu nimic, dar numele tău apare pe calculator într-un mod cam agasant. Acum zece ani erai administratorul unei case la subsolul căreia a fost găsit cadavrul unei fete de douăzeci de ani.

– Şi ce treabă am avut eu cu asta?

– Fata făcuse o plîngere la administraţie că te-a găsit la ea în casă, scotocindu-i prin dulap.

– Căutam o ţeavă spartă. Ţeava trecea chiar prin peretele din spatele dulapului.

– Şi lui Erin Kelley i-ai îndrugat aceeaşi poveste, acum două săptămîni, nu?

– Cine a zis asta?

– I-a zis cuiva că are de gînd să se mute cît de repede pentru că a dat peste tine în dormitor.

– Păi...

– Păi căutai o țeavă spartă, știu. Acum hai să vorbim de Claire Barnes. De cîte ori ai intrat peste ea cînd locuia acolo?

– Niciodată.

După ce plecă de la Boxer, Vince se duse direct la birou. Ajunse la timp ca să răspundă la telefon. Era Hank. Putea să întîrzie pînă pe la opt? Aveau meci de baschet la școală și o parte din gașcă se ducea la pizza după aia.

Un băiat grozav, își spuse Vince în timp ce-i răspundea lui Hank că e în ordine. Datorită lui nu-i părea rău de toți acei ani cînd încercase să pună pe roate căsnicia lui cu Alice. Ei bine, cel puțin acum era fericită. Soția răsfățată a unui individ cu portofelul burdușit. Iar el? Mi-ar plăcea să cunosc pe cineva, recunoscu Vince în sinea lui, apoi îi apăru deodată în minte chipul Nonei Roberts.

Asistentul lui, Ernie, îi spuse că dăduseră de o pistă. Un detectiv de la secția de poliție din Midtown North pusese mîna pe Petey Potters, vagabondul care locuia pe chei cînd fusese găsit cadavrul lui Erin Kelley. Urma să-l aducă pe Petey la secție pentru anchetă. Vince se întoarse și porni în fugă spre lift.

Petey avea probleme cu ochii. Vedea dublu. Așa i se întîmpla uneori, cînd bea cîte două sticle de poșircă. Asta însemna că, în loc să vadă trei polițiști, el vedea cîte trei perechi de polițiști gemeni. Nici unul nu părea prea prietenos.

Petey se gîndi la fata moartă. Cît de rece era cînd îi luase colierul.

Ce tot zicea polițistul?

– Petey, pe gîtul lui Erin Kelley s-au găsit amprente. O să le comparăm cu ale tale.

Ca prin ceață, Petey își aminti de un prieten de-al lui care înjunghiase pe cineva. Se afla la închisoare deja de cinci ani. În schimb, cel înjunghiat scăpase doar cu o zgîrietură. Petey nu avusese niciodată probleme cu poliția. Niciodată.

N-ar face rău nici unei muște.

Le spusese asta. Dar știa că nu l-au crezut.

– Uite ce e, începu el într-o răbufnire de sinceritate. Am găsit-o pe fata aia. N-aveam nici o lețcaie, nici măcar de o cafeluță, le explică el și ochii i se umplură de lacrimi cînd își

aminti cît de sete îi fusese. M-am prins imediat că chestia aia de la gît e de aur. Era un lanț lung cu o groază de bănuți de aur. Mi-am zis că, dacă nu-l iau eu, o s-o facă primul care apare după mine. Ar fi făcut-o și unul dintre polițiștii despre care știu eu ce știu, adăugă el și apoi îi păru rău.

– Și ce-ai făcut cu colierul, Petey?

– L-am vîndut cu douășcinci de bătrîne lu' ăla de lucrează pe Bulevardul 7, pe la Central Park South.

– Bert Șmenarul, interveni unul dintre polițiști. O să-l aducem și pe el aici.

– Cînd ai găsit cadavrul, Petey? îl întrebă Vince.

– Cînd m-am trezit, dimineața, mai tîrzior. Petey se uită chiorîș și își dădu seama că începuse să i se limpezească privirea. Dar devreme de tot, pe cînd era încă beznă, am auzit că o mașină intră pe chei, vine spre culcușul meu și că deodată se oprește. Mi-am zis că o fi vreunul cu droguri, așa că n-am făcut nici o mișcare. Zău c-așa a fost.

– Și după ce ți-ai dat seama că pleacă? îl întrebă unul dintre detectivi. Nici măcar n-ai aruncat o privire pe afară?

– Păi, cînd mi-am dat seama că chiar pleacă...

– Și ai văzut mașina, Petey?

Îl credeau. Știa asta. Numai dacă ar fi putut să le mai spună vreun amănunt ca să-și dea seama că vrea să colaboreze cu ei. Petey făcu eforturi să-și limpezească pentru o clipă mintea de aburii alcoolului. Se tot gîndea la zilele petrecute la intersecția dintre șosea și Strada 56, cu sticla de apă și buretele. Avusese ocazia să vadă atît de bine cum arată mașinile din spate.

Revăzu în minte luminile de poziție ale mașinii care dispărea de pe chei. Oglinda retrovizoare avea ceva.

– Era un station, șuieră el triumfător. Mă jur pe mormîntul lu' Vrăbiuța că era un station.

Simți apoi că îl apucă iar amețeala și își impuse să nu mai trăncănească. Vrăbiuța era probabil bine, sănătoasă.

Darcy și Nona hotărâseră să ia cina împreună sîmbătă seara. O sunaseră și alți prieteni să o invite în oraș, dar Darcy nu se simțea încă în stare să se întîlnească cu nimeni.

Stabiliseră să se întîlnească la Restaurantul Jimmy Neary pe Strada 57 Est. Darcy sosi prima. Jimmy le reținuse masa din colțul stîng al sălii.

– Ce nenorocire, spuse el după ce o salută pe Darcy. Erin era una dintre cele mai frumoase fete care au trecut vreodată pragul acestui local. Dumnezeu s-o odihnească, mai spuse el și o strînse pe Darcy de mînă. Erai foarte bună prietenă cu ea. Să nu crezi cumva că nu știam. Uneori, cînd venea să îmbuce repede ceva, stăteam o clipă de vorbă cu ea. I-am zis să aibă grijă cînd răspunde la anunțurile alea tîmpite.

Darcy zîmbi:

– Mă surprinde că ți-a zis de ele, Jimmy. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu ești de acord.

– Zău că nu eram de acord. Luna trecută, a băgat mîna în buzunarul de la jachetă să scoată o batistă și a scăpat pe jos un anunț decupat dintr-o revistă. I-a căzut pe jos și, cînd m-am aplecat să-l ridic, mi-am aruncat ochii pe el. I-am zis: „Erin Kelley, sper că nu te ocupi cu prostii de astea?"

– De asta mi-e teamă și mie, îi spuse Darcy. Erin era un designer de bijuterii minunat, dar nu prea își ținea în mod riguros evidența. Cei de la FBI încearcă să dea de toți cei cu care s-a întîlnit Erin sau cărora le-a scris, dar sînt convinsă că lista nu e completă, îi explică Darcy și hotărî să nu-i spună că răspundea și ea la anunțuri. Nu-ți amintești ce scria în anunțul ăla?

Neary își încreți fruntea gînditor.

– Nu, dar m-am uitat bine la el, așa că o să-mi aduc eu aminte. Ceva despre cîntat..., ei, o să-mi aduc eu aminte. Uite că a venit Nona cu cineva.

Vince o conduse pe Nona pînă la masă.

– Nu stau decît un minut, îi spuse el lui Darcy. Nu vreau să vă deranjez la cină, dar am încercat să dau de tine, am sunat-o pe Nona și am aflat de la ea că ești aici.

– Nu-i nimic. Și mi-ar face plăcere să rămîi, îi răspunse Darcy și observă că ochii Nonei aveau o strălucire pe care nu o mai văzuse niciodată. Ai primit mesajul meu că Erin i-a spus unuia dintre cei cu care s-a întîlnit că iar l-a găsit pe administrator la ea în casă?

– M-am întîlnit astăzi cu Boxer, spuse Vince, apoi ridică o sprînceană. Iar?

– Erin mi-a spus că i s-a mai întîmplat şi anul trecut, dar insista că individul e inofensiv. Se pare că acum cîteva săptămîni îşi schimbase părerea.

– Îl ţinem şi pe el sub urmărire. Aş vrea să-mi zici de tipul de aseară.

– E un tip drăguţ...

Liz veni să le ia comenzile. Îi aruncă lui Darcy un zîmbet scurt, plin de compasiune. Ne-a servit mereu atît de bine, recunoscu Darcy în sinea ei. Îi explicase lui Erin că şi ea e roşcovană, fiindcă şi-a petrecut copilăria în Irlanda.

Darcy şi Nona comandară Dubonnet. Vince, o bere.

Darcy şi Nona se hotărîră să ia o gustare. Nona îl întrebă direct pe Vince:

– Nu e cazul să mănînci şi tu din cînd în cînd, ca oamenii?

Comandă friptură de vită şi varză.

Vince aduse din nou vorba despre întîlnirea pe care o avusese Darcy seara trecută.

– Vreau să ştiu de toţi cei cu care te vezi. Te-ai întîlnit deja cu două persoane care au recunoscut că o ştiau pe Erin. Te rog, lasă-mă pe mine să hotărăsc cine este şi cine nu este important.

Ea îi povesti de David Weld.

– E director la Boston, la reţeaua Holden. Cred că a tot făcut naveta la New York în ultimii ani, pe măsură ce deschideau noi magazine.

Avea impresia că îi ghiceşte gîndurile lui Vince D'Ambrosio. *A făcut naveta la New York în ultimii doi ani*. Darcy adăugă:

– Singurul lucru care m-a frapat este că achiziţiona încălţăminte.

– Achiziţiona încălţăminte? Cum ziceai că-l cheamă? o întrebă Vince şi îşi notă în carnet: David Weld, căsuţa 1527. N-avea grijă, o să-l verificăm. Darcy, ţi-a spus Nona despre încălţămintea trimisă părinţilor unei fete din Lancaster?

– Da.

Ezită, privi în jur şi observă că cei de la masa alăturată erau absorbiţi de conversaţie.

– Facem tot posibilul să păstrăm tăcerea asupra faptului că ieri a mai fost primit un pachet cu încălţăminte desperecheată.

Perechea celor cu care a fost găsită Nan Sheridan, acum cinci-sprezece ani.

Mîna lui Darcy se crispă pe masă.

– Atunci, în cazul morţii lui Erin, s-ar putea să nu fie vorba de un imitator.

– Încă nu ştim. Facem cercetări să aflăm dacă vreo persoană care o cunoştea pe Claire Barnes o cunoştea şi pe Nan Sheridan.

– Şi Erin? întrebă Nona.

– Asta ne-ar duce la concluzia că avem de-a face cu un ucigaş în serie care a reuşit ani la rînd să-şi ascundă crimele, spuse Vince şi îşi lăsă jos furculiţa. Dar trebuie să vă spun deschis că majoritatea celor care se ocupă cu asemenea anunţuri se dovedesc a fi complet diferiţi de felul în care se prezintă. Toate fetele pe care calculatorul ni le-a dat ca posibile victime ale ucigaşului în serie sînt de vîrsta ta, au inteligenţa ta. Cu alte cuvinte, criminalul nostru se poate întîlni cu cincizeci de fete pînă cînd una îi îndeplineşte condiţiile. Ştiu că nu te pot convinge să nu mai răspunzi la anunţurile astea. Şi, sincer să fiu, ai descoperit nişte lucruri interesante pe care merită să le investigăm. Numai că tu nu eşti învăţată să lucrezi sub acoperire. Eşti o fată foarte drăguţă şi vulnerabilă, care nu se poate apăra dacă ajunge dintr-o dată la ananghie.

– Dar n-am de gînd să ajung la ananghie.

Vince bău repede o cafea şi plecă. Se scuză explicîndu-le că băiatul lui, Hank, venea cu trenul de la Long Island şi trebuia să ajungă acasă înainte de sosirea lui.

Nona îl urmări cu privirea în timp ce el se opri să achite nota de plată.

– Ai observat ce cravate poartă? întrebă ea. Azi are una albastră la un un sacou maro de tweed.

– Şi ce-i cu asta? Sînt sigură că n-o iei drept un cusur.

– Nu, mă amuză. Sînt convinsă că Vince D'Ambrosio e aşa de hotărît să afle cine le-a omorît pe fetele alea, că şi-a scos din minte orice alt lucru neimportant. Întîmplarea a făcut să sun la familia Barnes, în Lancaster, imediat după ce au deschis pachetul cu pantofi şi, te rog să mă crezi, mi s-a rupt inima. Azi l-am sunat pe fratele lui Nan Sheridan să-l invit în emisiune. Era la fel de copleşit de durere. Ah, Darcy, te rog din suflet, fii atentă.

XII
Duminică
3 martie

Duminică dimineaţă, la ora nouă, o sună Michael Nash.

– M-am tot gîndit la tine, chiar eram îngrijorat din pricina ta. Ce mai faci?

Dormise destul de bine.

– Binişor.

– Ce-ai zice de o plimbare la Bridgewater, New Jersey, şi de o cină diseară devreme? o întrebă el şi adăugă fără să aştepte răspunsul: Dacă încă nu te-ai uitat pe geam, îţi spun eu. E o zi minunată. Chiar se simte că a venit primăvara. Menajera mea găteşte foarte bine şi trebuie să urmeze o terapie contra frustrării dacă nu aduc din cînd în cînd, la sfîrşit de săptămînă, cîte un vizitator.

Într-un fel, se temuse de ziua asta. Dacă nu avea nici un program duminica, se întîlnea de multe ori cu Erin să ia prînzul împreună şi să-şi petreacă după-amiaza la Centrul Lincoln sau la un muzeu.

– Mi-ar face plăcere.

Stabiliră să treacă să o ia cu maşina pe la unsprezece şi jumătate.

– Şi nu te dichisi prea tare. De fapt, dacă îţi place să călăreşti, pune-ţi o pereche de blugi. Am doi cai de excepţie.

– Îmi place tare mult să călăresc.

Avea un Mercedes cu două locuri.

– Foarte elegant, spuse Darcy.

Nash era îmbrăcat cu o bluză sport pe gît, blugi, o jachetă înspicată. Cînd luase cina cu el, i se păruse că avea ochi foarte blînzi. Astăzi erau tot blînzi, dar mai avea ceva în privire. Cine ştie, îşi spuse ea, poate că e doar privirea pe care o are un bărbat cînd îl interesează o femeie. Darcy îşi dădu seama că ideea îi făcea plăcere.

Călătoria era plăcută. Pe măsură ce înaintau pe Autostrada 287, suburbiile dispăreau. Casele pe care le vedeau de pe drum deveneau tot mai răzleţe. Nash îi povestea cu afecţiune despre părinţii lui.

– Ca să parafrazez reclama aceea veche: „Tata şi-a realizat banii după metodele învechite, i-a muncit". Cînd m-am născut, tocmai începuse să-i meargă din plin. Timp de zece ani, ne-am tot mutat în fiecare an, în cîte o casă tot mai mare, pînă a cumpărat casa asta, cînd aveam unsprezece ani. Cum îţi spuneam, eu am gusturi ceva mai simple, dar Doamne, ce mîndru era cînd ne-am mutat acolo. A trecut-o pe mama în braţe peste prag.

Într-un fel, îi venea uşor să-i vorbească lui Michael Nash despre faimoşii ei părinţi şi vila lor din Bel-Air.

– Nu m-am simţit niciodată în largul meu acolo, ca şi cum prinţesa, fata cuplului regal, ar fi trăit într-o colibă, iar eu aş fi fost o impostoare care i-a luat locul.

Cum or fi reuşit doi oameni aşa de frumoşi să facă un copil atît de nesărat?

Erin era singura care ştia de asta. Acum, Darcy se trezi că îi povesteşte lui Michael Nash. Cînd termină, adăugă:

– Hei, azi e duminică. Nu eşti la serviciu, doctore. Ai grijă, prin felul tău de a fi, ştii atît de bine să asculţi oamenii.

El îi aruncă o privire.

– Şi cînd te-ai făcut mare, nu te-ai uitat niciodată în oglindă să-ţi dai seama ce revoltătoare era acea observaţie?

– Ar fi trebuit s-o fac?

– Eu aşa aş zice.

Conduse mai departe, ieşi de pe autostradă, străbătu un orăşel pitoresc, apoi intră pe un drum de ţară.

– De aici începe proprietatea.

Trecu un minut pînă ajunseră la poartă.

– Doamne, cîți acri ai?

– Patru sute.

Cînd luaseră cina la Le Cirque îi spusese că avea o casă prea înzorzonată. Darcy recunoscu în sinea ei că așa e, dar recunoscu și faptul că era o vilă impunătoare și mare. Copacii și arbuștii erau încă desfrunziți, dar de o parte și de alta a aleii din fața casei se aflau o mulțime de plante perene.

– Dacă o să te simți bine acum, o să merite osteneala să mai vii aici luna viitoare pentru natură, comentă Nash.

Doamna Hughes, menajera, preparase un prînz ușor. Sandvișuri mari din pîine fără coajă cu pui, șuncă și brînză, după aceea prăjituri, cafea. O privi aprobator pe Darcy și cu severitate pe Michael.

– Sper să fie destul, domnișoară. Domnul doctor a spus că nu trebuie să întrec măsura acum, pentru că mîncați devreme de cină.

– E perfect, îi răspunse Darcy cu toată convingerea.

Mîncară în sufrageria pentru micul dejun, de lîngă bucătărie. Apoi, Michael o conduse într-un mic tur al casei.

– O decorație interioară perfectă, spuse el. Nu crezi? Obiecte de artă vechi care costă o avere. Bănuiesc că jumătate din ele sînt falsuri. Într-o bună zi, o să schimb totul, dar deocamdată nu merită. Cînd nu am oaspeți, stau în bibliotecă. Uite aici.

– Ce cameră confortabilă, comentă Darcy încîntată. Caldă. Plină de viață. Cu o priveliște minunată. Bine luminată. Așa încerc eu să fac să arate casele pe care le remobilez.

– Nu prea mi-ai spus mare lucru despre munca ta. Aș vrea să-mi povestești, dar ce-ai zice să ieșim acum să călărim puțin? John a pregătit caii.

Darcy călărea de cînd avea trei ani. Era una dintre preocupările pe care nu le împărtășea cu Erin.

– Îi era frică de cai, îi explică Darcy lui Michael în timp ce încăleca pe o iapă neagră ca smoala.

– Atunci astăzi nu vei avea nici o amintire legată de călărit. E bine.

Aerul proaspăt şi curat parcă îi ştergea din amintire mirosul florilor funerare. Străbătură proprietatea lui Michael, lăsară caii la trap cînd intrară în oraş şi se alăturară altor călăreţi pe care i-i prezentă ca fiind veciniii lui.

La şase luară cina într-o sufragerie mică. Se făcuse răcoare. Focul ardea, vinul alb era în frapieră, o carafă cu vin roşu pe bufet. John Hughes, îmbrăcat acum în uniformă, le servi o mîncare minunat preparată. Cocteil de creveţi. Medalioane de viţel. Sparanghel subţire. Cartofi prăjiţi. Salată verde cu caşcaval picant. Dulceaţă. Cafea filtru.

Darcy oftă în timp ce îşi bea cafeaua.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Dacă aş fi rămas singură acasă toată ziua, mi-ar fi fost destul de greu.

– Dacă aş fi fost singur aici toată ziua, m-aş cam fi plictisit.

Nu putu să nu audă comentariul doamnei Hughes către soţul ei:

– Uite o fată drăguţă. Sper ca domnul doctor s-o mai aducă pe aici.

XIII
Luni
4 martie

Luni după-amiază, Jay Stratton se întîlni cu Merrill Ashton la barul Stejarul de la Plaza. Ashton se arătă imediat încîntat de brățara cu diamante într-o minunată montură victoriană.

– Lui Frances o să-i placă nespus, comentă el entuziasmat. Sînt foarte bucuros că m-ați convins să i-o comand.

– Știam că o să fiți mulțumit. Soția dumneavoastră e o femeie foarte frumoasă. Brățara asta o să-i stea nespus de bine. Cum vă spuneam, vreau să o evaluați cînd vă duceți acasă. Dacă bijutierul vă spune că valorează cu un cent mai puțin de patruzeci de mii de dolari, renunțăm la afacere. Numai că el vă va spune că ați făcut o afacere de zile mari. De fapt, eu sper că de Crăciunul viitor o să vă gîndiți să-i cumpărați o altă bijuterie lui Frances. Poate un colier cu diamante? Cercei cu diamante? O să vedem.

– Deci de asta sînteți de acord să pierdeți acum? chicoti Ashton și își scoase carnetul de cecuri. Bună afacere.

Jay trăia emoția riscului. Orice bijutier cumsecade îi va spune lui Ashton că și cu cincizeci de mii brățara ar fi tot un chilipir. Mîine avea întîlnire să ia masa de prînz cu Enid Armstrong. Abia aștepta să pună mîna pe inelul ei.

Mulțumesc, Erin, spuse el în gînd, în timp ce primea cecul.

Ashton îl invită să mănînce repede ceva înainte de a pleca la aeroport. Lua cursa de 9.30 ca să se întoarcă acasă, la Winston-Salem. Stratton refuză, explicîndu-i că la șapte urma să se vadă cu un client. Nu mai adăugă și faptul că Darcy Scott nu prea era genul de client pe care și-l dorea. Avea în buzunar un

cec de şaptesprezece mii cinci sute de dolari plus cei douăzeci de mii de la Bertolini, la care se adăuga şi comisionul lui.

Despărţire entuziastă:

– Transmiteţi-i complimentele mele lui Frances. Parcă văd cît de fericită o să fie cînd o să primească darul.

Stratton nu-l observă pe bărbatul care se ridică în tăcere de la masa de alături şi ieşi după Ashton pe hol.

– Aş putea sta de vorbă cu dumneavoastră, domnule?

Ashton luă cartea de vizită pe care i-o întinse. *Nigel Bruce, Lloyd's of London*.

– Nu înţeleg, bîigui Ashton.

– Vă rog, aş vrea să nu mă observe domnul Stratton dacă iese tocmai acum. Vă deranjează dacă intrăm în magazinul de bijuterii de alături? O să ne întîlnim cu unul dintre experţii noştri. Am vrea să aruncăm o privire la bijuteria pe care tocmai aţi cumpărat-o, îi spuse detectivul şi îl privi cu milă pe Ashton, care avea o expresie îngrozită. E doar un control de rutină.

– Rutină! Vreţi să spuneţi că brăţara pe care tocmai am cumpărat-o e furată?

– Nu vreau să spun nimic, domnule.

– Pe dracu', nu vrei. Dacă e ceva în neregulă cu brăţara asta, vreau să aflu chiar acum. Cecul ăla nu e confirmat. Pot să opresc plata chiar mîine dimineaţă.

Reporterul de investigaţii de la *New York Post* îşi făcuse treaba bine. Nu se ştie cum, reuşise să afle că acasă la Nan Sheridan sosise un pachet cu încălţămintea care făcea pereche cu cea găsită în picioarele cadavrului. Fotografia lui Nan Sheridan; fotografia lui Erin; fotografia lui Claire Barnes. Unele lîngă altele pe prima pagină. UN CRIMINAL ÎN SERIE PRINTRE NOI.

Darcy citi ziarul în taxi, în timp ce se îndrepta spre Plaza.

– Am ajuns, domnişoară.

– Cum? A, da. Mulţumesc.

Era bucuroasă că în ziua aceea avea întîlnire după întîlnire. Şi, din nou, îşi adusese haine de schimb la serviciu. De data asta, se schimbase într-un costum roşu de lînă, Rodeo Drive. Cînd coborî din taxi, îşi aminti că tot aşa era îmbrăcată cînd vorbise ultima oară cu Erin. Dacă aş mai fi văzut-o o singură dată, gîndi ea.

Era şapte fără zece, puţin cam devreme pentru întîlnirea cu Jay Stratton. Darcy se hotărî să intre în Salonul de Stejar. Fred, şeful de sală, îi era vechi prieten. Încă din copilărie, cînd venea cu părinţii la New York, stăteau întotdeauna la Plaza.

Nu-şi putea scoate din cap vorbele lui Michael Nash, de ieri. Oare ieri voise să spună că în ea mocnea încă resentimentul unui copil faţă de o remarcă neglijentă, chiar crudă, care nu mai era valabilă în prezent? Îşi dădu seama că abia aştepta să se întîlnească din nou cu Nash. E ca şi cum i-aş cere o consultaţie pe gratis, dar mi-ar plăcea să-l întreb despre asta, îşi spuse ea în timp ce Fred porni radios să o întîmpine.

La şapte fix, se duse alături, la bar. Jay Stratton era la o masă în colţ. Se mai întîlnise cu el o singură dată, atunci, acasă la Erin. Prima ei impresie fusese deosebit de nefavorabilă. Se arătase supărat că dispăruse colierul de la Bertolini, apoi, după ce îl găsiseră, devenise neliniştit că dispăruse săculeţul cu diamante. Fusese cu mult mai preocupat de dispariţia colierului decît de dispariţia lui Erin. În seara asta, parcă era alt om. Se străduia din răsputeri să se facă plăcut. Într-un fel, era convinsă că prima oară îl văzusese pe adevăratul Jay Stratton.

Îl întrebă unde o cunoscuse pe Erin.

– Să nu rîzi de mine. Mi-a răspuns la un anunţ matrimonial. Întîmplător, o cunoşteam şi am sunat-o. O coincidenţă din asta ciudată. Bertolini m-a rugat să-i remontez bijuteriile alea şi, cînd am citit scrisoarea lui Erin, mi-am amintit cu ce bijuterie frumoasă a cîştigat premiul N.W. Ayer. Şi aşa ne-am cunoscut. Între noi erau doar relaţii de afaceri, chiar dacă m-a rugat s-o însoţesc la un dineu de binefacere. Primise biletele de la un client. Am dansat toată noaptea.

De ce simţise nevoia să adauge „doar relaţii de afaceri"? se întrebă Darcy. Şi pentru Erin fuseseră doar relaţii de afaceri? Cu

numai şase luni în urmă, Erin îi spusese aproape cu jind: „Ştii, Darce, mă aflu într-un moment cînd mi-ar plăcea tare mult să cunosc un tip drăguţ de care să mă îndrăgostesc lulea".

Acest Jay Stratton de astăzi, care stătea de cealaltă parte a mesei, atent, drăguţ, în stare să aprecieze talentul lui Erin, ar fi putut fi persoana nimerită.

– La ce anunţ ţi-a răspuns?

Stratton ridică din umeri:

– Sincer să fiu, dau aşa de multe că le şi uit, îi răspunse el şi zîmbi. Pari şocată, Darcy. O să-ţi explic ce i-am explicat şi lui Erin. Într-o bună zi o să mă însor cu o femeie foarte bogată. Încă n-am cunoscut-o, dar fii convinsă că aşa se va întîmpla. Prin anunţurile astea cunosc multe femei. Nu e foarte greu să le iei cu binişorul pe femeile mai în vîrstă şi să le convingi să-şi aline singurătatea oferindu-şi cîte o bijuterie deosebit de frumoasă sau schimbîndu-şi montura la inele, coliere ori brăţări. Ele sînt fericite. Eu sînt fericit.

– De ce îmi spui toate astea? îl întrebă Darcy. Sper că n-ai de gînd să mă duci aşa uşor. Să nu crezi că am vrut să mă întîlnesc cu tine în seara asta din alte motive. Pentru mine, e vorba doar de o relaţie de afaceri.

Stratton dădu din cap.

– Doamne fereşte, nu sînt chiar aşa de impertinent. Am vrut doar să înţelegi ce i-am spus lui Erin după ce mi-a explicat de ce răspunde la anunţuri. Documentarul e făcut de prietena voastră, nu?

– Da.

– Ceea ce vreau să-ţi spun, şi probabil nu reuşesc prea bine, e că între Erin şi mine n-a fost nici o idilă. Şi aş mai vrea să-mi cer scuze insistent pentru comportarea mea de data trecută. Bertolini e unul dintre clienţii mei importanţi. Nu mai lucrasem niciodată cu Erin. N-o ştiam suficient de bine ca să fiu absolut sigur că n-o să fie luată de vreun val şi o să uite de termenul de predare a bijuteriei. Crede-mă, m-am simţit foarte prost cînd mi-am dat seama ce impresie trebuie să-ţi fi făcut: tu erai copleşită de îngrijorare din cauza dispariţiei prietenei tale, iar eu vorbeam de termenele clienţilor.

Un discurs minunat, își spuse Darcy. Ar fi trebuit să-l avertizez că mi-am petrecut o bună parte a vieții alături de doi dintre cei mai mari actori din această țară. Se întreba dacă n-ar fi cazul să-l aplaude. Dar îi spuse:

– Cecul pentru colier e la tine?

– Da. Nu știam cum să procedez. Crezi că „în beneficiul lui Erin Kelley" ar fi potrivit?

Beneficiul lui Erin Kelley. Toți acei ani în care Erin se lipsise de bunăvoie de lucrurile pe care majoritatea prietenilor lor le considerau esențiale. Era mîndră că își putea ține tatăl într-un cămin privat. Iar acum, se aflase în pragul unui mare succes. Cu un nod în gît, Darcy spuse:

– Da, așa e bine.

Se uită la cec. Șaptesprezece mii cinci sute de dolari eliberați în beneficiul lui Erin Kelley prin Banca Chase Manhattan și semnătura lui Jay Charles Stratton.

XIV
Marți
5 martie

Marți dimineața, cînd D'Ambrosio intră la Galeriile Sheridan, privi repede în jur, înainte de a fi condus sus, în biroul lui Chris Sheridan. Mobilierul îi amintea de sufrageria Nonei Roberts. Ciudat. Unul dintre lucrurile la care se gîndise mereu era să urmeze cursuri de inițiere în artă și mobilier vechi. Programul FBI pentru furturi de obiecte de artă nu făcuse decît să-i stîrnească interesul pentru asta.

Dar pînă atunci, își spunea Vince în timp ce mergea pe coridor, în urma unei secretare, trăiesc cu greșelile Alicei. La divorț, obosise să tot spere din partea ei într-o despărțire corectă. „Ia ce vrei dacă e așa de important pentru tine," îi propusese el.

Iar ea îl ascultase.

Sheridan vorbea la telefon. Îi zîmbi și îi făcu semn să stea jos. Fără să lase impresia că e atent, Vince urmări conversația. Vorbea despre o colecție foarte disputată.

Sheridan spunea:

– Spuneți-i lordului Kilman că i se poate promite atît, dar nu vor reuși să-și onoreze angajamentul. Ar fi mai bine ca licitația să înceapă cu o sumă rezonabilă. Piața nu mai e așa de activă ca acum cîțiva ani, dar poate aștepta încă doi sau cinci ani? Altfel, cred că, dacă studiază cu atenție estimările noastre, o să înțeleagă că multe dintre obiectele pe care le-a achiziționat destul de recent îi vor aduce totuși un profit frumos.

Sigur pe sine. Priceput. De o amabilitate firească. Așa i se păruse Chris Sheridan lui Vince, săptămîna trecută, cînd se dusese la Darien. Atunci, Sheridan purta o bluză sport și o cana-

diană. Astăzi era îmbrăcat într-un costum gri-închis, cămaşă albă, cravată roşu cu gri, arăta a director din cap pînă în picioare.

Chris închise telefonul şi se întinse peste birou să dea mîna cu Vince. Acesta se scuză că îşi anunţase vizita cu atît de puţină vreme în urmă şi trecu direct la subiect:

– Cînd v-am văzut săptămîna trecută, eram destul de convins că moartea lui Erin Kelley a fost provocată de un imitator care a văzut emisiunea *Crime adevărate* despre sora dumneavoastră. Nu mai sînt aşa de sigur, spuse el, apoi îi povesti de Claire Barnes şi de pachetul pe care îl primise familia ei.

Chris îl ascultă cu atenţie.

– Încă una.

I se păru că toată durerea nespusă provocată de moartea surorii lui se ascundea în acele două cuvinte.

– V-aş putea ajuta cu ceva? întrebă Chris.

– Nu ştiu, îi răspunse Vince. Cel care a omorît-o pe sora dumneavoastră trebuie să o fi cunoscut. Faptul că pantoful i se potrivea nu e o coincidenţă. Există trei posibilităţi. Acelaşi criminal a continuat să omoare femei tinere de-a lungul anilor. Sau criminalul a încetat să mai omoare pentru o vreme şi a reînceput acum cîţiva ani. A treia posibilitate este ca asasinul lui Nan să-i fi inspirat modul de a acţiona unei alte persoane care s-a hotărît să preia metoda. Ultima variantă e cea mai puţin probabilă.

– În acest caz, veţi încerca să faceţi o legătură între o persoană pe care o ştia Nan şi cineva cunoscut de aceste femei?

– Exact. Deşi, în cazul lui Erin Kelley, din cauza diamantelor dispărute, mai există posibilitatea ca făptaşul să fie altul. De asta avem de gînd să urmăm ambele piste. Motivul pentru care mă aflu aici este că încerc să aflu persoana care a avut vreo legătură cu Nan, Erin Kelley şi Claire Barnes.

– Cineva care o cunoştea pe sora mea acum cincisprezece ani şi care le-a cunoscut pe cele două fete în urma unor anunţuri?

– Exact. Darcy Scott era cea mai bună prietenă a lui Erin Kelley. Răspundeau amîndouă la anunţuri numai pentru că o prietenă de-a lor, producător de televiziune, realizează un documentar şi le-a rugat să participe la munca de cercetare pentru pregătirea emisiunii. Darcy a fost plecată din oraş o lună. I-a dat lui Erin o scrisoare, în genul celor pe care le trimitea ea, şi nişte fotografii. Ştim că Erin a răspuns la unele anunţuri în numele

amîndurora. Darcy speră că cel care a omorît-o pe Erin va lua legătura cu ea.

Chris se încruntă:

– Adică sînteţi de acord ca o altă fată să se expună ca posibilă victimă?

Vince îşi ridică mîna, ca şi cum ar fi vrut să alunge bănuiala lui Chris.

– N-o cunoaşteţi pe Darcy Scott. Eu nu sînt deloc de acord. Dar ea aşa a hotărît să facă. Trebuie să recunosc însă că s-a şi întîlnit cu nişte personaje foarte interesante şi ne-a oferit cîteva informaţii care ne-ar putea fi de folos.

– Dar eu tot cred că nu e o idee foarte fericită, spuse Chris sec.

– Asta-i şi părerea mea. Şi acum, că am căzut de acord, iată cum mă gîndesc că ne-aţi putea fi de ajutor. Cu cît îl prindem mai repede pe individul ăsta, cu atît mai puţine şanse are Darcy Scott sau vreo altă tînără să păţească ceva. O să mergem la Brown să luăm o listă cu studenţii înmatriculaţi la facultate cînd sora dumneavoastră era acolo. O să confruntăm aceste nume cu toţi cei despre care ştim că s-au întîlnit cu Erin sau pe care i-a cunoscut Darcy. Şi cred că ar fi o idee bună ca, pe lîngă anuarul şcolii, de care o să facem noi rost, să găsiţi toate fotografiile, toate albumele sau orice altceva cu prietenii şi cunoştinţele surorii dumneavoastră. Trebuie să înţelegeţi că nu toţi cei care răspund la anunţuri îşi folosesc numele adevărat. Vreau ca Darcy Scott să se uite pe fotografiile lui Nan, să vadă dacă nu cumva descoperă pe cineva cu care s-a întîlnit între timp.

– Sigur că avem o mulţime de fotografii cu Nan, spuse Chris. Acum zece ani, după moartea tatei, am reuşit s-o conving pe mama să le împacheteze pe cele mai multe dintre ele şi să le ducă în pod. Camera lui Nan, după cum a recunoscut şi mama, semăna tot mai mult cu un altar.

– Bine aţi făcut, comentă Vince. Probabil că v-aţi folosit toată puterea de convingere.

Chris zîmbi:

– I-am explicat că e una dintre cele mai mari camere din casă şi că o să fie numai bună cîndva pentru un nepot care ar veni în vizită. Problema e, după cum îmi tot spune mama, că încă nu m-am decis să fac pasul ăsta, continuă el, şi zîmbetul îi dispăru. Nu pot merge în Connecticut decît la sfîrşitul săptămînii. O să le aduc pe toate duminică.

Vince se ridică.

– Vă rămîn recunoscător. Ştiu cît de greu i-a fost mamei dumneavoastră, dar dacă o să aflăm cine se face vinovat de moartea lui Nan, vă rog să mă credeţi, asta o s-o liniştească foarte mult.

Cînd se întoarse să plece, auzi sunetul pagerului.

– Aş putea să dau un telefon la birou?

Sheridan îi întinse telefonul şi văzu cum D'Ambrosio se încruntă în timp ce ţine receptorul în mînă:

– Şi Darcy ce face?

Chris Sheridan se înfioră. N-o cunoştea, dar i se făcu deodată o teamă inexplicabilă pentru ea. Nu povestise nimănui că, atunci cînd Nan plecase să alerge în dimineaţa de după petrecerea de ziua ei, o auzise ieşind din casă. Pe jumătate adormit, încercase să se scoale. Instinctul îl îndemnase să meargă după ea. Dar renunţase şi se culcase la loc.

Vince puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Chris:

– N-aţi putea face rost de fotografii imediat? A sunat poliţia din White Plains. Tatăl Janinei Wetzl, una dintre fetele dispărute, a primit un pachet asemănător cu cel trimis mamei dumneavoastră şi familiei Barnes. În pachet era pantoful ei şi un altul de satin alb, cu toc înalt, îi explică el şi bătu cu palma în masă. Şi în timp ce unul dintre poliţişti primea vestea asta la telefon, a sunat Darcy Scott. Tocmai deschisese un pachet venit cu poşta de dimineaţă. A primit pantofii ce sînt perechea celor cu care era încălţat cadavrul lui Erin Kelley.

Chris îşi dădu seama că expresia de supărare şi neputinţă de pe chipul lui D'Ambrosio reflecta şi propriile lui sentimente.

– De ce dracu' face asta? izbucni Chris. Ca să demonstreze că fetele sînt moarte? Ca să-şi bată joc? Ce-o fi în capul lui?

– Cînd o să aflu, o să-mi dau seama cine e, şopti Vince. Şi acum, vă supăraţi dacă mai dau un telefon? Trebuie s-o sun pe Darcy Scott.

Cum văzu pachetul, Darcy înţelese despre ce-i vorba. Poştaşul sosise tocmai cînd se pregătea să plece la serviciu. Îi dăduse pachetul, scrisorile, presa şi un teanc de reclame. Mai tîrziu,

Darcy își dădu seama că poștașul o privise contrariat că nu-i răspunsese la salut.

Ca un robot, urcase încordată scările și pusese pachetul pe masa de lîngă fereastră. Rămase în mod intenționat cu mănușile pe mîini, deznodă șnurul și sfîșie banda adezivă de pe margini, ca să deschidă pachetul.

Pantoful desenat pe capac. Dă la o parte capacul. Desface foița de ambalaj. Încremenește cu ochii pe botina lui Erin și pe un pantof de seară roz cu argintiu, așezați unul lîngă altul.

Pantoful de seară e așa de frumos. Ar fi mers atît de bine cu rochia în care a fost înmormîntată Erin.

Nu mai avu nevoie să caute numărul de telefon al lui Vince D'Ambrosio, și-l aminti fără nici un efort. Nu era la birou, dar îi promiseră că or să dea de el.

– Îl puteți aștepta?

– Da.

O sună peste cîteva minute și într-o jumătate de oră era la ea.

– E o încercare cam grea pentru tine.

– Am atins tocul pantofului cu mănușa, îi mărturisi ea. Am vrut doar să știu dacă e măsura lui Erin. Și chiar este.

Vince o privi cu milă:

– Poate că astăzi ar trebui s-o iei mai ușurel cu munca.

Darcy dădu din cap:

– Ar fi cel mai rău lucru, îi spuse ea și încercă să zîmbească. Am un proiect foarte important, după care, ia ghici. Am o întîlnire diseară.

Cînd Vince plecă cu pachetul, Darcy se duse direct la hotelul de pe Strada 23 Vest. Mic, cu treizeci de camere de oaspeți în total, deteriorat, nezugrăvit, avea totuși mari posibilități. Proprietarii, doi soți de vreo treizeci și cinci de ani, îi explicară că, după reparațiile esențiale, le vor mai rămîne foarte puțini bani pentru mobilier. Se arătară încîntați de propunerea ei să-l decoreze în stilul unui han englezesc de țară.

– Pot face rost de o mulțime de canapele, scaune tapițate, lămpi și mese la mîna a doua, dar într-o stare bună, le spuse ea.

Am putea face hotelul ăsta să arate chiar încîntător. Uitaţi-vă la Algonquin. Cel mai intim bar din Manhattan şi căutaţi cu lumînarea că n-o să găsiţi un scaun care să nu fie jerpelit.

Se plimbă cu ei prin clădire, notîndu-şi dimensiunile şi formele camerelor şi cam ce mobilă s-ar potrivi. Ziua trecu repede. Avusese de gînd să meargă acasă să se schimbe pentru întîlnire, dar renunţă. Cînd Doug Fields sună să-i confirme întîlnirea, îi spuse că se îmbrăcase lejer.

– Pantalonii şi puloverul au devenit un fel de uniformă pentru mine.

Se întîlneau la şase, la barul cu rotiserie de pe Strada 23. Darcy ajunse la timp. Doug Fields însă întîrzie un sfert de oră. Se repezi la bar nervos şi-şi deşertă sacul cu scuze:

– Pe cuvînt că n-am mai văzut niciodată strada asta aşa de aglomerată. Aşa de multe maşini bară la bară c-ai fi putut jura că e linia de montaj de la fabrica din Detroit. Scuză-mă, Darcy, nu-mi stă în fire să fac oamenii să mă aştepte.

– Nu-i nimic, îi răspunse ea.

Arată bine, îşi spuse Darcy în sinea ei. Atrăgător. Oare de ce a considerat necesar să insiste că nu are obiceiul să facă oamenii să aştepte?

În timp ce beau cîte un pahar de vin, Darcy îl urmărea cu toată atenţia. Era amuzant, sigur pe sine, volubil. Foarte plăcut. Copilărise în Virginia, urmase universitatea tot acolo, dar fusese dat afară de la Drept.

– N-aş fi ieşit un avocat bun. Nu prea ştiu să sar la beregată.

Să sară la beregată. Darcy se gîndi la urmele de pe gîtul lui Erin.

– M-am mutat la şcoala de arte. I-am explicat tatei că, în loc să frunzăresc cărţile, mai bine fac caricaturile profesorilor. A fost o hotărîre bună. Îmi place să fac ilustraţii, şi le fac bine.

– E o vorbă veche: „Dacă vrei să fii fericit un an, cîştigă la loterie. Dacă vrei să fii fericit toată viaţa, fă ceea ce-ţi place."

Darcy spera să pară relaxată. Era genul de bărbat cu care lui Erin i-ar fi făcut plăcere să se întîlnească, genul în care ar fi avut încredere după o întîlnire sau două. Artist? Desenator? Oare chiar toţi erau suspecţi?

Şi veni şi clipa întrebării inevitabile:

– De ce are nevoie o fată aşa de drăguţă ca tine să răspundă la anunţuri matrimoniale?

De data asta întrebarea era uşor de întors.

– De ce are nevoie un tip aşa de drăguţ şi de plin de succes ca tine să dea anunţuri?

– E simplu, răspunse el prompt. Am fost însurat timp de opt ani, iar acum nu mai sînt. Nici prin cap nu-mi trece să devin bărbat serios. Faci cunoştinţă cu o fată acasă la un prieten, ieşi cu ea în oraş de cîteva ori şi deodată, uite aşa, toată lumea aşteaptă vestea cea mare despre căsătorie. Dar eu, în felul ăsta, fac cunoştinţă cu multe femei drăguţe. Hai să dăm cărţile pe faţă, să vedem dacă se potriveşte. Ia zi, cîte întîlniri ai avut săptămîna asta în urma unor anunţuri?

– Tu eşti primul.

– Atunci săptămîna trecută?

Luni îi vegheam sicriul lui Erin, îşi aminti Darcy. Marţi priveam cum sicriul e coborît în groapă. Miercuri eram acasă şi mă uitam la reconstituirea crimei lui Nan Sheridan. Joi se întîlnise cu Len Parker. Vineri, cu David Weld, bărbatul acela blînd şi mai degrabă timid, care se prezentase a fi directorul unui magazin şi pretinsese că n-o cunoscuse pe Erin. Sîmbătă, Albert Booth, un analist-programator fascinat de lumea calculatoarelor, care ştia că Erin era speriată de comportarea administratorului.

– Ei, hai recunoaşte că ai avut întîlniri săptămîna trecută, o îndemnă Doug. De miercuri, cînd te-am sunat, abia în seara asta ai fost liberă.

Surprinsă, Darcy îşi dădu seama că în ultima vreme i se întîmpla tot mai des ca persoana cu care stătea de vorbă să fie nevoită să repete ce o întrebase:

– Scuză-mă. Da, am ieşit de vreo două ori în oraş săptămîna trecută.

– Şi te-ai distrat?

Îşi aminti cum îi bătuse Len Parker în poartă:

– Într-un fel.

El izbucni în rîs:

– Ce mai răspuns. Am întîlnit şi femei care au reuşit în viaţă. Dar acum, că ţi-am povestit viaţa mea, nu mi-o povesteşti şi tu pe a ta?

Ea îi prezentă o versiune revizuită cu atenţie.

Doug ridică dintr-o sprînceană.

– Am senzaţia că ai cam omis multe, dar poate cînd o să mă cunoşti ceva mai bine, o să-mi spui tot.

Ea refuză un al doilea pahar de vin:

– Zău că trebuie să plec.

Nu insistă:

– De fapt, şi eu trebuie să plec. Cînd te mai văd, Darcy? Mîine seară? La cină?

– Sînt foarte ocupată, crede-mă.

– Joi?

– Lucrez la ceva care-mi ia foarte mult timp. Mă suni peste cîteva zile?

– Bine. Şi dacă o să mă tot refuzi, îţi promit că n-o să insist. Dar sper să n-o faci.

Chiar că e drăguţ, gîndi Darcy. Iar dacă nu e aşa, înseamnă că joacă teatru al naibii de bine.

Doug o urcă într-un taxi, apoi opri imediat o altă maşină pentru el. Cînd ajunse în locuinţa subînchiriată, îşi dădu repede jos puloverul şi pantalonii şi se îmbrăcă în costumul pe care îl purtase la birou. La opt fără un sfert se afla în trenul spre Scarsdale. La nouă fără un sfert îi citea o poveste lui Trish înainte de culcare, în timp ce Susan îi pregătea o friptură. Firește că-l înţelegea ce agasante erau şedinţele astea lungi.

– Lucrezi prea mult, Doug dragă, îi spuse ea calm cînd dăduse buzna în casă văitîndu-se că pierduse la o aruncătură de băţ trenul care ajungea mai devreme.

Jay Stratton rămase calm pe parcursul îndelungatelor ore de anchetă intensă. Singura lui explicaţie pentru diamantele din brăţara pe care i-o vînduse lui Merrill Ashton era că trebuie să se fi produs o mare eroare. Erin Kelley primise comanda să realizeze montura unor diamante valoroase. Stratton pretindea că, fără să-şi dea seama, înlocuise alte pietre valoroase cu unele dintre cele aflate în săculeţul cu diamante pe care i-l dăduse lui

Kelley. Asta nu însemna că celelalte nu erau la fel de valoroase. Ia uitați-vă la polițele de asigurare.

La percheziție, nu descoperiră acasă la el sau în seiful de la bancă nici un alt diamant dintre cele dispărute. Îi întocmiră un dosar ca suspect de a fi în posesia unor bunuri furate și îl eliberară pe cauțiune. Încît părăsi secția trufaș, împreună cu avocatul său.

Vince participase la interogatoriul desfășurat de polițiștii de la Secția 6. Știau cu toții că e vinovat, dar Vince avusese dreptate cînd spusese:

– Tocmai a plecat de aici unul dintre cei mai convingători escroci cu care am avut vreodată de-a face și, credeți-mă, am avut de-a face cu mulți.

Iar nebunia cea mare, gîndea Vince în timp ce ieșea din birou, e faptul că Darcy Scott a devenit martorul *lui* Stratton. Ea i-a deschis seiful și poate declara sub prestare de jurămînt că săculețul nu era acolo. Și, firește, marea întrebare e: ar avea obrazul Stratton să susțină că diamantele alea au dispărut dacă nu ar fi convins că Erin Kelley nu va mai apărea niciodată să ne spună ce s-a întîmplat cu ele?

Ajuns la biroul lui, Vince strigă:

– Vreau să aflu totul, *absolut totul* despre Jay Stratton. Jay Charles Stratton.

XV
Miercuri
6 martie

Chris Sheridan o studia cu admirație pe Darcy Scott. Era îmbrăcată într-o jachetă de piele, prinsă în talie cu o curea, pantaloni cafenii care dispăreau într-o pereche de cizme de piele cam purtate, dar elegante, iar la gît își înnodase o eșarfă de mătase care îi accentua scobitura de la baza gîtului. Părul moale, de culoare șatenă cu reflexe aurii, și-l lăsase liber în jurul feței. Ochii căprui, un brun cu irizări verzi, erau conturați de gene negre. Sprîncenele ca tăciunele îi scoteau în evidență tenul de porțelan. Se gîndi că are pînă în treizeci de ani.

Îmi aduce aminte de Nan, își spuse el șocat de propria sa constatare. Dar nu seamănă. Nan era genul tipic de frumusețe nordică, cu tenul ei alb-rozaliu, cu ochii albaștri, vioi, și părul de culoarea păpădiilor. Atunci care era asemănarea dintre ele? Grația cu care se mișca Darcy. Și Nan avea mersul ăsta, ca și cum muzica ar fi început să cînte și ea ar fi alunecat în pași de dans.

Darcy era conștientă că Chris Sheridan o studiază. Și ea îl studiase, la rîndul ei. Îi plăceau trăsăturile lui puternice, mica protuberanță de pe muchia nasului, probabil urma unei fracturi. Umerii lați și, în general, fizicul lui echilibrat, demonstrau pasiunea lui pentru atletism.

Acum cîțiva ani, atît mama, cît și tatăl ei făcuseră operație estetică.

– Ridicăm aici un pic, netezim dincoace un pic, îi spusese mama rîzînd. Nu te uita așa dezaprobator, dragă Darcy. Nu uita că felul în care arătăm ne menține cota la bursă.

Dar ce rost avea să-și amintească de asta acum? Nu cumva încerca să scape de urmările șocului pe care i-l provocase pachetul cu botina și pantoful lui Erin? Își păstrase cumpătul toată ziua de ieri, apoi se trezise azi, la patru dimineața, cu fața și perna pline de lacrimi. Își mușcă buzele cînd își aminti, dar nu se putu stăpîni și lacrimile îi umplură iar ochii.

– Scuzați-mă, spuse ea repede, încercînd să pară veselă. Ați fost drăguț că v-ați dus să luați fotografiile din Connecticut aseară. Vince D'Ambrosio mi-a zis că a trebuit pentru asta să vă schimbați programul.

– Oricum nu aveam nimic important de făcut, îi răspunse Chris, simțind că Darcy Scott ar fi vrut ca el să nu-i observe tulburarea. Sînt o groază de poze, spuse el cu indiferență. Le-am pus pe masa din sala de ședințe. Uitați-vă la ele. Dacă vreți să le luați pe toate acasă sau la birou, pot aranja să vi le aducă cineva. Dacă vreți numai o parte din ele, putem aranja și asta. Îi știu aproape pe toți din fotografii. Pe unii, firește, nu-i cunosc. Oricum, hai să aruncăm o privire peste ele.

Coborîră scările. Darcy observă că în cele cincisprezece minute cît stătuse în biroul lui Chris Sheridan, numărul celor care studiau obiectele ce urmau să fie scoase la licitație crescuse foarte mult. Îi plăceau licitațiile. Cînd se făcuse mai mare, mergea în mod regulat la licitații cu reprezentantul părinților ei. Tata și mama nu puteau veni niciodată. Dacă s-ar fi aflat că unul dintre ei e interesat de achiziționarea unui tablou sau a unui obiect de artă, prețul ar fi crescut fulgerător. Dar era stingherită cînd își auzea părinții depănînd povestea achiziției făcute.

Se îndrepta alături de Sheridan spre sălile din spate cînd zări un pupitru cilindric și se repezi la el.

– E un Roentgen autentic?

Chris mîngîie suprafața de mahon.

– Da, așa e. Te pricepi la mobilă veche. Și tu te ocupi cu asta?

Darcy își aminti de Roentgenul care se afla în biblioteca din casa de la Bel-Air. Mamei îi plăcea să povestească de Maria Antoaneta care trimisese pupitrul la Viena, în dar pentru mama

sa, împărăteasa. Așa scăpase să nu fie vîndut în timpul Revoluției franceze. Cu siguranță că și piesa asta fusese scoasă din Franța la vremea respectivă.

– Și tu te ocupi cu asta? repetă Chris întrebarea.

– Vai, scuză-mă, zise Darcy și zîmbi amintindu-și de hotelul pe care îl renova cu mobilier de mîna a doua. Da, cam așa ceva.

Chris ridică din sprîncene a mirare, dar nu îi ceru explicații.

– Pe aici.

Un hol larg ducea spre o sală cu o ușă dublă. Înăuntru, o masă georgiană de banchet, protejată de o husă. Pe masă se aflau vrafuri de albume, agende, fotografii, din care o parte înrămate, și o mulțime de diapozitive.

– Nu uita: toate au fost făcute acum cincisprezece ani, îi atrase atenția Sheridan.

– Știu, îi răspunse Darcy măsurînd din ochi teancurile. Cît de des folosești sala asta?

– Nu prea des.

– Atunci le-ai putea lăsa aici, iar eu o să trec cînd pot să mă uit la ele. Adevărul e că la serviciu am mereu cîte ceva de lucru. Iar locuința în care stau nu e prea mare și nici nu-mi prea petrec multă vreme pe acasă.

Chris știa că nu e cazul să intervină, dar nu se putu abține:

– Agentul D'Ambrosio spunea că răspunzi la anunțuri matrimoniale.

Văzu o umbră pe chipul lui Darcy Scott.

– Erin nu voia să răspundă la anunțuri, spuse Darcy. Eu am convins-o. Singurul lucru pe care-l pot face să-mi spăl greșeala asta este să contribui la aflarea criminalului. Aș putea trece pe aici din cînd în cînd? Promit să nu deranjez pe nimeni.

Chris înțelese ce voia să spună Vince D'Ambrosio cînd îl avertizase că Darcy Scott va proceda cum va crede ea de cuviință în privința anunțurilor.

– Nu deranjezi deloc. Una dintre secretare rămîne mereu pînă la opt. Iar femeile de serviciu pînă la zece seara. O să las vorbă să-ți dea drumul înăuntru. Dar, mai bine, hai să-ți dau o cheie.

Darcy zîmbi.

– Promit să nu dispar cu un Sèvres. Pot rămîne puțin acum? Am cîteva ore libere.

– Cum să nu. Şi nu uita: îi ştiu pe mulţi dintre cei care apar în fotografii. Întreabă-mă dacă vrei să afli vreun nume.

La trei şi jumătate, Sheridan se întoarse cu o servitoare care ţinea în mînă un ceainic.

– M-am gîndit că poate ţi-ar prinde bine o pauză. Şi aş sta şi eu cu tine, dacă-mi dai voie.

– Sigur că da, îi răspunse Darcy şi, dîndu-şi seama abia atunci că avea o uşoară durere de cap, îşi aminti că nu mîncase de prînz.

Luă o ceaşcă de ceai, turnă cîteva picături de lapte dintr-o delicată căniţă de Limoges şi încercă să nu pară prea hămesită cînd luă un fursec. Aşteptă să iasă servitoarea, apoi comentă:

– Îmi dau seama cît de greu ţi-a fost să strîngi toate astea. E destul de dureros să revii pe calea amintirilor.

– Mama a făcut aproape toată treaba. Mă uimeşte. Cînd a primit pachetul cu pantofi, a leşinat, dar acum nu se gîndeşte decît la felul în care ar putea ajuta la descoperirea criminalului lui Nan, ca să nu mai facă rău şi altcuiva.

– Şi tu?

– Nan era cu şase minute mai mare decît mine. Nu uita asta niciodată şi zicea că sînt „fratele ei mai mic". Ea era dezinvoltă, iar eu timid. Într-un fel, ne compensam. Am pierdut de mult orice speranţă că o să-l văd judecat pe cel care a omorît-o. Dar acum am început să sper din nou, îi explică el, apoi privi spre teancul de fotografii pe care Darcy le pusese deoparte. Ai găsit vreun cunoscut?

Darcy dădu din cap.

– Încă nu.

La cinci fără un sfert, Darcy bagă capul pe uşă în biroul lui Chris.

– E timpul să fug.

Chris sări de pe scaun.

– Uite cheia. Voiam să ţi-o dau cînd am trecut pe acolo.

Darcy o bagă în buzunar.

– Probabil o să mă întorc mîine dimineaţă devreme.

Chris nu se putu abţine:

– Te duci acum la vreuna din întîlnirile alea? Scuză-mă. N-am nici un drept să te întreb. Dar sînt îngrijorat pentru că e o treabă tare periculoasă.

Observă cu bucurie că de data asta Darcy nu se crispă. Îi răspunse doar:

– N-o să pățesc nimic.

Apoi plecă, făcîndu-i un semn scurt cu mîna.

Privi în urma ei, amintindu-și cum fusese odată la vînătoare. Ciuta venise să se adape la rîu. Simțind pericolul, își înălțase capul ascultînd cu atenție, gata să fugă. O clipă mai tîrziu, se prăbușea la pămînt. Nu se alătură chiuiturilor vesele prin care ceilalți lăudară isprava celui care ochise. Simțise o dorință instinctivă să avertizeze căprioara. Simțea și acum același impuls.

– Cum merge emisiunea? o întrebă Vince pe Nona, în timp ce încerca să-și găsească o poziție comodă pe canapeaua verde din biroul ei.

– Și bine, și rău, oftă Nona, trecîndu-și obosită mîna prin păr. Cel mai greu lucru este să găsesc un echilibru. Cînd mi-ai scris rugîndu-mă să includ și un fragment despre posibilul pericol pe care îl reprezintă anunțurile alea, habar n-aveam ce-o să-mi aducă săptămîna următoare. Tot mai cred că ideea mea inițială a fost bună. Vreau să fac o prezentare generală, apoi să închei cu un avertisment, îi explică ea și zîmbi. Mă bucur că m-ai sunat și m-ai invitat la un restaurant italienesc.

Fusese o zi grea. La patru și jumătate, Vince își pusese în ordine gîndurile. Ceruse o listă cu cei cu care se întîlniseră cele opt tinere dispărute și le spusese anchetatorilor să înceapă să strîngă anunțurile matrimoniale publicate cu trei luni înaintea acestor întîlniri de către ziarele și revistele din zona New Yorkului.

Satisfacția că ar fi putut descoperi o nouă pistă îl făcuse să-și dea seama că era mort de oboseală. Dar gîndul de a se întoarce acasă să caute ceva de mîncare în frigiderul în care cam bătea vîntul i se păruse deprimant. În schimb, aproape fără să bage de seamă ce face, ridicase receptorul și formase numărul Nonei.

Acum era ora şapte. Tocmai sosise la biroul ei, iar Nona era gata de plecare.

Sună telefonul. Nona îşi ridică exasperată ochii în tavan, luă receptorul şi îşi spuse numele. Vince văzu cum expresia de pe chip i se schimbă.

– Ai dreptate, Matt. Ai ghicit, mă găseşti aici tot timpul. Cu ce te pot ajuta? întrebă ea, apoi ascultă răspunsul. Matt, s-o spunem pe cea dreaptă: nu sînt în măsură să-ţi cumpăr partea. Nici azi. Nici mîine. Dacă-ţi aduci aminte, anul trecut, cînd am avut un cumpărător, credeai că nu-i de ajuns. Ca de obicei. Acum pot să aştept. Şi tu poţi să aştepţi. De ce naiba graba asta? Ce e, te tapează Janine de bani?

După ce închise telefonul, Nona pufni în rîs.

– Era bărbatul căruia i-am promis să-l iubesc, să-l respect şi să-l ocrotesc toată viaţa. Chestia e că el a uitat.

– Se mai întîmplă.

Se duseră la restaurantul Iubitorilor de Paste, pe Strada 58 Vest.

– Pe aici îmi fac veacul cînd sînt singură, îi spuse Nona. Stai numai să vezi ce paste au. Uiţi de toate.

Un pahar de vin roşu. Salată. Pîine caldă.

– E o legătură, izbucni Vince. Trebuie să fie o legătură între unul dintre bărbaţi şi toate fetele acelea.

– Credeam că te gîndeşti că, în afară de Nan Sheridan, legătura sînt anunţurile.

– Aşa e. Dar nu-ţi dai seama? Nu poate să aibă doar aşa, *întîmplător*, pantofi de mărime potrivită pentru fiecare dintre fete. Sigur, ar fi putut cumpăra pantofii după ce le-a omorît, dar pe cel pe care i l-a lăsat lui Nan Sheridan în picior îl avea la el cînd a atacat-o. Genul acesta de criminal acţionează de obicei după un anumit tipic.

– Deci te gîndeşti la cineva care s-a întîlnit cu fetele astea, care a reuşit să afle ce număr poartă la pantofi, fără ca vreuna să bănuiască ceva, şi le-a putut face apoi să dispară fără urmă.

– Chiar aşa.

Cînd mîncau languine cu sos de scoici, îi spuse de planul lui de a analiza anunţurile publicate în zona New Yorkului începînd cu trei luni înainte de dispariţia fiecărei fete, să vadă dacă nu apărea acelaşi anunţ în toate cazurile.

– Însă și asta ar putea fi o fundătură, recunoscu el. Din cîte știm, aceeași persoană publică vreo zece anunțuri diferite.

Comandară amîndoi cappuccino decofeinizat. Nona începu să-i povestească de documentar.

– Încă nu m-am hotărît asupra psihiatrului, spuse ea. Asta pentru că nu vreau să apelez la unul dintre cei care fac din munca lor un spectacol și peste care dai de fiecare dată cînd deschizi televizorul.

Vince îi spuse de Michael Nash.

– Un tip foarte echilibrat. Scrie o carte despre anunțurile matrimoniale. S-a întîlnit și cu Erin.

– Darcy mi-a zis de el. Să știi că-i o idee bună, domnule D'Ambrosio.

Vince o conduse pe Nona acasă cu un taxi și aștepță pînă o văzu că a intrat în clădire.

– Am senzația că sîntem amîndoi cam dărîmați, îi răspunsese el cînd ea îi propuse să urce să bea un pahar. Dar nici o grijă, data viitoare nu te mai refuz.

– S-a făcut, zîmbi Nona. Sînt obosită și, oricum, menajera n-a mai fost pe la mine de vinerea trecută. Și nu cred că ai vrea să afli ce dezordonată sînt.

Vince nu putu să nu-și aducă aminte că era de fapt în misiune. Dar asta nu-l împiedică să se gîndească cum ar fi s-o țină în brațe pe Nona Roberts.

Întors acasă, găsi un mesaj pe robot. Era de la Ernie, asistentul lui: „Nu-i urgent, dar m-am gîndit că te-ar interesa să afli, Vince. Avem lista cu studenții de la Brown din vremea cînd Nan Sheridan era acolo. Ghici cine era student reînmatriculat și frecventa unele dintre cursurile ei? Nimeni altul decît prietenul nostru, bijutierul Jay Stratton."

La cinci și jumătate, Darcy trebuia să se întîlnească cu Căsuța 4307, Cal Griffin, la barul de la Taverna pe Iarbă Verde. E trecut bine de treizeci de ani, remarcă imediat Darcy. Se apropia mai curînd de cincizeci. Un bărbat libidinos, care își

pieptăna părul dintr-o parte în alta a capului ca să-şi ascundă chelia, îmbrăcat cu haine scumpe şi demodate. Era din Milwakee, dar, îi explică el, venea în mod regulat la New York.

Îi făcu apoi cu ochiul. Să nu-l înţeleagă greşit, avea o căsnicie fericită, dar cînd venea pe aici cu treburi, era foarte plăcut să aibă cu cine schimba o vorbă. Îi mai făcu o dată cu ochiul. Fiindcă, te rog să mă crezi, ştiu să mă port cu o femeie. Ce spectacol n-ai văzut? Se pricepea să facă rost de bilete bune. Care e restaurantul tău preferat? Lutèce? Scump, dar face toţi banii.

Darcy reuşi să-l întrebe cînd mai fusese ultima oară la New York.

Cam de multişor. Luna trecută mersese să schieze la Vail cu soţia şi copiii, care erau mari, la vîrsta adolescenţei, dar ştii cum sînt adolescenţii. Aveau o casă acolo. Acum îşi construiau una mai mare. Banii nu contau. Oricum, copiii veniseră cu prietenii şi fusese ca la nebuni. Cu rock and roll şi chestii de genul ăsta. Poţi să-ţi ieşi din minţi, nu? În casă aveau o combină stereo mare.

Darcy comandă un Perrier. După ce bău jumătate de pahar, îşi aruncă ochii pe ceas.

– Şeful meu era tare supărat pe mine că am plecat, spuse ea. O să trebuiască să fug înapoi.

– Dă-l încolo, îi răspunse Griffin pe un ton categoric. O să petrecem împreună o seară minunată.

Stăteau pe o banchetă. O mînă libidinoasă o prinse de mijloc. Simţi un sărut lipicios pe ureche.

Darcy nu voia să facă o scenă.

– O, Doamne, spuse ea, arătînd cu degetul spre masa alăturată unde se afla un bărbat singur, cu spatele la ei. E soţul meu. Trebuie s-o şterg de aici.

Braţul care îi cuprinsese mijlocul dispăru imediat. Griffin părea foarte încurcat.

– Nu vreau scandal.

– O s-o şterg uşurel, şopti Darcy.

În taxi, pe drum spre casă, reuşi cu greu să se abţină din rîs. Ei bine, un lucru e sigur: nu e el.

Cînd răsuci cheia în broască, auzi telefonul sunînd. Era Doug Fields:

– Bună, Darcy. Nu știu de ce mă tot gîndesc la tine. Știu, ziceai că ai treabă în seara asta, dar mi-am schimbat programul și m-am gîndit să încerc. Ce zici de un hamburger la P. J. Clarke?

Darcy își dădu seama că uitase să-i spună lui Vince D'Ambrosio despre Doug Fields. Un tip drăguț. Atrăgător. Desenator. Genul care i-ar fi stîrnit interesul lui Erin.

– E o idee bună, îi răspunse ea. La ce oră?

Oare Doug mă crede chiar așa de proastă? se întreba Susan în timp ce stătea la masa din bucătărie cu Donny și îi verifica temele la geometrie. O sunase pedagogul în după-amiaza aceea. Aveau probleme acasă? Donny, care fusese mereu un elev bun, începuse să meargă greu la toate materiile. Părea distrat și abătut.

– Ei, asta e, spuse ea pe un ton vesel. Cum zicea profesorul meu de geometrie: „Vezi că poți, domnișoară Frawley, cînd îți pui capul la contribuție?"

Danny zîmbi și își strînse cărțile:

– Mamă..., apoi ezită.

– Donny, noi am vorbit mereu deschis. Ce e?

El privi în jur.

– Ăia mici s-au culcat, Beth s-a băgat sub duș și, cum îi e obiceiul, nu mai iese decît peste o jumătate de oră. Putem sta de vorbă, îl încurajă Susan.

– Iar tata e la una din ședințele alea, spuse Danny cu amărăciune.

Bănuiește, gîndi Susan. N-avea nici un rost să încerce să-l menajeze. Era poate cea mai bună ocazie să-i spună.

– Donny, tata nu e la ședință.

– Știai? întrebă el și o expresie de ușurare îi lumină fața.

– Da, știam. Dar tu cum ai aflat?

Îi răspunse lăsîndu-și capul în jos:

– Patrick Driscoll, unul dintre băieții din echipă, a fost la New York vineri seara, cînd noi ne-am dus la bunicul. Tata era la restaurant cu o femeie. Se țineau de mînă și se sărutau. Patrick

zice că era nasol. Mama lui voia să-ţi spună, dar tatăl lui n-a lăsat-o.

– Donny, am de gînd să divorţez de tatăl tău. N-o fac de bunăvoie, dar nu e bine pentru nici unul dintre noi s-o mai ducem aşa. Cel puţin n-o să mai stăm să-l tot aşteptăm să vină acasă şi să tot ascultăm minciunile pe care ni le îndrugă. Sper să mai treacă să-şi vadă copiii, dar nu pot garanta asta. Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău, spuse ea şi îşi dădu seama că începuse să plîngă.

Danny o bătu pe umăr.

– Mami, să ştii că nu te merită. Îţi promit că o să te ajut să ai grijă de ăia mici. Jur că o să fac o treabă mai bună decît el.

O fi semănînd Donny cu Doug la înfăţişare, gîndi Susan, dar, slavă Domnului, a moştenit suficient din genele mele ca să nu se poarte niciodată ca tatăl lui. Îl sărută pe obraz.

– Pînă una-alta, să rămînă între noi.

Susan se duse la culcare la unsprezece. Doug tot nu venise acasă. Dădu drumul la televizor şi urmări îngrozită ştirile de noapte în care prezentatorul anunţă noile amănunte despre tinerele dispărute şi despre cutiile cu pantofi desperecheaţi trimise familiilor.

Prezentatorul spunea: „Deşi cei de la FBI refuză să comenteze, surse din interiorul acestei instituţii afirmă că ultimii pantofi trimişi sînt cei care fac pereche cu încălţămintea găsită asupra cadavrului lui Erin Kelley. Dacă informaţia este adevărată, moartea acesteia are probabil legătură cu dispariţia altor două tinere, una din Lancaster, cealaltă din White Plains, care locuiseră în Manhattan, precum şi cu moartea încă neelucidată a lui Nan Sheridan.

Nan Sheridan. Erin Kelley.

– O, Doamne, murmură Susan, îşi strînse pumnii şi rămase cu ochii ţintă la televizor.

Pe ecran zări fotografiile lui Claire Barnes, Erin Kelley, Janine Wetzl şi Nan Sheridan.

Prezentatorul continuă: „Săptămîna viitoare se vor împlini cincisprezece ani de la dimineaţa răcoroasă de martie în care se pare că ar fi început acest lanţ al morţilor, cu strangularea lui Nan Sheridan în timp ce făcea jogging pe aleea de lîngă casă".

Susan simți că i se taie respirația. Acum cincisprezece ani mințise ca să-l ajute pe Doug cînd fusese anchetat în legătură cu moartea lui Nan. Dacă nu ar fi făcut-o, ar mai fi dispărut toate celelalte fete? Acum aproape două săptămîni, în seara cînd a fost anunțată moartea lui Erin Kelley, Doug a avut un coșmar. Strigase *Erin* prin somn.

„... FBI colaborează cu departamentul de poliție al New Yorkului ca să afle de unde au fost cumpărați pantofii. Dosarul lui Nan Sheridan a fost redeschis..."

Și dacă îl vor ancheta din nou pe Doug? Și dacă mă vor ancheta și pe mine, își spuse Susan. Oare era de datoria ei să anunțe poliția că mințise acum cincisprezece ani?

Donny. Beth. Trish. Conner. Cum vor crește mari știind că sînt copiii unui criminal în serie?

Îi luau un interviu comisarului de poliție din New York: „Credem că avem de-a face cu un criminal în serie foarte periculos".

Periculos.

– Ce să fac? murmura Susan și își aminti de cuvintele tatălui ei: „Caracter urît ..."

Acum doi ani, cînd îi făcuse observație în legătură cu relația pe care o avea cu fata aia angajată la ei, Doug se schimonosise de furie. Se înfioră cînd își aminti ce frică îi fusese atunci. Cînd știrile se terminară, Susan recunoscu pentru prima oară: „În seara aia am crezut că o s-o pățesc".

Să dansăm ? Să dansăm ? Să dansăm ? Să zburăm pe aripile strălucitoare ale muzicii?... O să mai fim vreodată uniți printr-o îmbrățișare? Să dansăm ? Să dansăm ? Să dansăm ?

Charley pufni în rîs la auzul melodiei exaltate. În pași de dans cu Yul Brynner, se răsucea și se rotea purtînd în brațe o Darcy imaginară. O să danseze pe muzica asta săptămîna viitoare! Pe urmă cu Astaire! Ce bucurie! Ce bucurie! Mai erau doar șapte zile: a cincisprezecea aniversare a lui Nan!

Cînd știi că ți se poate întîmpla așa ceva, să dansăm? Să dansăm? Să dansăm?

Muzica se opri. Luă telecomanda şi închise aparatul video. Dacă şi-ar petrece noaptea aici? Dar asta ar fi o prostie. Nu pentru asta venise.

Îşi aruncă privirea spre scările care duceau la subsol şi se încruntă. Trebuie să se ocupe de asta. Annette o luase la fugă pe scări în jos. Ţăcănitul frenetic al tocurilor pe parchetul de lemn îl fermecase. Dacă Darcy ar fi încercat să scape de el în acelaşi fel, n-ar fi vrut ca scîrţîitul lemnului să tulbure zgomotul făcut de pantofi în zborul lor spre niciunde.

Darcy. Ce greu îi fusese să stea la masă, faţă în faţă cu ea. Ar fi vrut să-i spună: „Vino cu mine" şi s-o aducă aici. Ca Fantoma de la Operă invitîndu-şi iubita într-o altă lume.

Cutiile de pantofi. Acum erau cinci. Marie şi Sheila, şi Leslie, şi Annette, şi Tina. Parcă ar fi vrut să le trimită pe toate înapoi dintr-o dată. Să termine cît mai repede. Şi apoi n-ar mai fi decît o cutie.

Săptămîna viitoare n-ar mai fi aici decît pachetul lui Darcy. Poate că pe acesta nu-l va mai trimite înapoi niciodată.

Deschise congelatorul, ridică uşa cea grea şi se uită în jos, în spaţiul gol. Aşteaptă o nouă mireasă de gheaţă, gîndi Charley. Pe asta n-o s-o mai dea înapoi.

XVI
Joi
7 martie

– Cît de bine o ştiai pe Nan Sheridan? se răsti Vince.

El şi un detectiv de la secţia de poliţie din Midtown North îi puneau pe rînd întrebări lui Jay Stratton. Dar acesta rămînea impasibil:

– Era studentă la Brown cînd învăţam şi eu acolo.

– Te-ai retras şi te-ai întors pe urmă la Brown cînd ea era în anul doi?

– Aşa e. Nu prea-mi ardea de studenţie în primul an. Unchiul, care era şi tutorele meu, s-a gîndit că mi-ar prinde bine să mă maturizez un pic. Aşa că m-am dus în armată doi ani.

– Repet: cît de bine o ştiai pe Nan Sheridan?

Chiar, cît de bine, se întrebă Stratton în sinea lui. Frumoasa Nan. Cînd dansai cu ea, parcă ţineai în braţe o nimfă.

Ochii lui D'Ambrosio se îngustară. Remarcase ceva pe chipul lui Stratton.

– Nu mi-ai răspuns.

Stratton ridică din umeri:

– N-am ce să răspund. Sigur că-mi aduc aminte de ea. Eram acolo cînd toţi studenţii vorbeau întruna de tragedie.

– Ai fost invitat la aniversarea ei?

– Nu, nu m-a invitat. Întîmplător, am avut mai multe cursuri comune cu Nan Sheridan. Punct.

– Să vorbim atunci de Erin Kelley. Te grăbeai foarte tare să anunţi compania de asigurări de dispariţia diamantelor.

– După cum poate confirma şi domnişoara Scott, prima mea reacţie după ce am vorbit cu ea a fost iritarea. N-o prea ştiam pe Erin. Ştiam doar cum lucrează. Cînd nu a respectat termenul de predare a colierului pentru Bertolini, îmi tot ziceam că pur şi simplu a pierdut şirul zilelor. În clipa în care am întîlnit-o pe Darcy Scott, mi-am dat seama ce prostie făceam. Îngrijorarea ei m-a făcut să văd situaţia clar.

– Şi se întîmplă des să încurci pietrele preţioase?

– Sigur că nu.

Vince încercă un alt atac.

– N-o prea ştiai pe Nan Sheridan, dar ştiai pe cineva care era îndrăgostit lulea de ea? În afară de tine, firește, adăugă el insinuant.

XVII
Vineri
8 martie

Vineri după-amiază, Darcy se duse la apartamentul din West Side unde remobila camera Lisei, adolescenta care se refăcea după accident. Adusese cu ea cîteva plante de pus pe pervaz, cîteva perne decorative, cîteva bibelouri de porţelan pe care le cumpărase la lichidarea unei case. Şi posterul pe care Erin îl iubise atît de mult.

Piesele cele mari de mobilier erau deja instalate; patul de cositor şi alamă, toaleta, noptiera, balansoarul. Carpeta indiană din sufrageria lui Erin mergea perfect în camera asta. Tapetul cu dungi roz anima încăperea printr-o senzaţie de mişcare. Aproape ca un carusel, gîndi Darcy. Perdelele care se puteau lega într-o parte cu un cordon şi cuvertura aveau aceleaşi dungi roz ca tapetul. Mai şterse o dată praful ca să pună în valoare albul strălucitor al tavanului.

Darcy aranjă cu grijă posterul. Reproducea o pictură de Egret, o lucrare a lui din tinereţe, mai puţin cunoscută: o tînără dansatoare făcînd o săritură prin aer, cu mîinile şi vîrfurile picioarelor întinse. O intitulase „Îi place muzica, îi place dansul".

În timp ce bătea cuiele în perete, se gîndea la orele de dans pe care le urmase împreună cu Erin:

– De ce să faci jogging prin ploaie cînd poţi depune tot atît de mult efort şi dansînd? întrebase Erin. E o vorbă: Ca să-ţi faci viaţa mai frumoasă, încearcă să dansezi.

Darcy se dădu doi paşi înapoi să vadă dacă posterul stătea drept. Stătea drept. Atunci ce o frămînta oare? *Anunţurile matri-*

moniale. Dar de ce acum? Ridicînd din umeri, închise lada cu scule.

Se duse direct la Galeriile Sheridan. Pînă acum, tot răscolitul prin fotografii se dovedise a fi inutil. Dăduse de fotografia lui Jay Stratton, dar Vince D'Ambrosio îi găsise deja numele pe lista cu studenţi. Ieri, Chris Sheridan o avertizase că ar avea probabil şanse mai mari să cîştige la loterie decît să dea de vreo figură cunoscută.

Îi era teamă că s-ar fi putut să regrete că o lăsase să folosească sala de conferinţe, dar nu era cazul.

– Pari dărîmată, îi spusese ieri, spre seară. Înţeleg că eşti aici de la opt dimineaţa.

– Am reuşit să-mi contramandez cîteva întîlniri. Ceea ce fac acum pare mai important.

Seara trecută venise rîndul căsuţei 3823, Owen Larkin, medic la un spital din New York. Era cam plin de sine.

– Problema cu doctorii fără obligaţii e că asistentele tot insistă să te invite la ele, să guşti o mîncare gătită în casă.

Era din Tulsa şi ura New Yorkul.

– Cum termin cu rezidenţa, am şi plecat spre Raiul meu. N-aveţi decît să rămîneţi voi în harababura asta.

Pomeni în treacăt de numele lui Erin. Îi spuse pe un ton confidenţial:

– Nu m-am întîlnit cu ea, dar unul dintre prietenii mei de la spital, care răspunde la anunţurile astea, s-a întîlnit cu ea. O singură dată. De atunci, îşi ţine pumnii strînşi ca ea să nu-şi fi notat numele lui în agendă. Asta-i mai trebuie: să fie anchetat în legătură cu o crimă.

– Cînd s-a întîlnit cu ea?

– La începutul lui februarie.

– Mă întreb dacă m-oi fi întîlnit şi eu cu el.

– N-aveai cum să te întîlneşti cu el decît tot în perioada aia. Se certase cu prietena lui, dar acum s-au împăcat.

– Cum îl cheamă?

– Brad Whalen. Dar ia ascultă, ce-i ăsta, interogatoriu? Hai să vorbim despre noi doi.

Brad Whalen. Încă un nume pe care Vince D'Ambrosio va trebui să-l verifice.

De la fereastra biroului, Chris văzu cum un taxi opreşte în faţa clădirii şi din el coboară Darcy. Îşi bagă mîinile în buzunar şi o urmări mai departe: a închis portiera şi se îndreaptă spre clădire. Cum bătea vîntul, îşi ridicase gulerul de la jachetă şi se aplecase uşor înainte, în timp ce traversa aleea din faţa clădirii.

Ieri fusese o zi grea. Avusese nişte clienţi japonezi importanţi care veniseră să vadă argintăria familiei von Wallens, urmînd să fie scoasă la licitaţie săptămîna viitoare. Îşi petrecuse aproape toată după-amiaza cu ei.

Doamna Vail, administratoarea galeriei, avusese grijă ca Darcy Scott să fie servită cu cafeaua de dimineaţă, un prînz uşor şi apoi un ceai.

– Biata fată o să-şi strice ochii, domnule Sheridan, se frămînta Vail.

La patru şi jumătate, Chris se dusese în sala de conferinţe. Îşi dăduse seama cît dreptate avusese cînd sugerase că nu avea prea mari şanse. Nu că şi-ar fi dorit asta. Dar chiar era foarte puţin probabil ca Darcy Scott să se fi întîlnit cu vreo persoană pe care o cunoscuse şi Nan, iar acum s-o recunoască într-o fotografie făcută în urmă cu cincisprezece ani.

Ieri, îl întrebase dacă Nan îl cunoscuse vreodată pe un anume Charles North.

Din cîte ştia el, nu. Cînd venise la Darrien, Vince D'Ambrosio îi întrebase acelaşi lucru pe el şi pe mama lui.

Chris se gîndi să meargă să stea de vorbă cu Darcy. Oare mai are impresia că abia aşteaptă să scape de ea?

Sună telefonul. O lăsă pe secretară să răspundă. O clipă mai tîrziu, îl anunţă pe interfon:

– E mama ta, Chris.

Greta intră direct în subiect:

– Chris, ştii povestea cu tipul numit Charles. Cum toate fotografiile sînt acolo, m-am gîndit să mă uit prin celelalte

lucruri ale lui Nan. N-are rost să aştept să faci tu asta într-o bună zi. I-am răsfoit scrisorile. E una din septembrie, înainte... înainte de a se prăpădi. Tocmai începuse semestrul de toamnă. Scria că a dansat cu un băiat pe care-l chema Charley şi care o tachina că poartă espadrile. Uite exact cum zice: „Poţi să-ţi închipui că un băiat din generaţia mea crede că fetele ar trebui să poarte pantofi cu toc cui?"

– Am terminat consultaţiile la ora trei şi m-am gîndit că ar fi mult mai uşor să trec pe aici să stau de vorbă cu dumneavoastră, decît să discutăm prin telefon, spuse Michael Nash şi se întoarse uşor, ca să-şi găsească o poziţie comodă pe canapeaua verde din biroul Nonei.

Nu se abţinu să nu încerce să facă o analiză psihologică a situaţiei: cum putea o femeie ca Nona, care părea atît de deşteaptă şi de dezgheţată, să-şi tortureze musafirii pe o asemenea mobilă.

– Domnule doctor, scuzaţi-mă, spuse Nona şi strînse dosarele de pe un scaun confortabil de lîngă masă. Staţi aici, vă rog.

Nash se mută bucuros.

– Chiar că ar fi cazul să scap de chestia aia, îşi ceru scuze Nona. Numai că nu ajung niciodată s-o fac. Apare mereu cîte ceva mai interesant de făcut decît să mă învîrt prin birou aranjînd mobila, îi explică ea cu un zîmbet vinovat. Dar vă rog din suflet să nu-i spuneţi asta lui Darcy.

El îi răspunse tot cu un zîmbet:

– În meseria mea am jurat să păstrez secretul. Acum, cu ce vă pot fi de folos?

Un bărbat foarte atrăgător, gîndi Nona. Pînă în patruzeci de ani. Dovedea o maturitate care se datora probabil faptului că era psihiatru. Darcy îi povestise de vizita pe care o făcuse acasă la el, în New Jersey. Nu te mărita pentru bani, cum ziceau mătuşile Nonei, dar e la fel de uşor să iubeşti un om bogat, ca şi un om sărac. Nu că Darcy ar fi avut nevoie să se mărite cu un bărbat cu

bani. Părinții ei cîștigau milioane încă înainte de a se fi născut ea. Dar Nona simțise mereu că Darcy e atît de singură, o fetiță rătăcită. Iar fără Erin, avea să fie și mai rău. Ar fi minunat să întîlnească acum bărbatul potrivit.

Își dădu seama că doctorul Michael Nash o privea cu o expresie amuzată.

– O să trec proba de telegenie? întrebă el.

– Categoric, îi răspunse ea scotocind după dosarul cu documentarul. Darcy v-a spus probabil de ce începuse, împreună cu Erin, să răspundă la anunțuri matrimoniale.

Nash încuviință din cap.

– Emisiunea e aproape gata, dar aș vrea ca un psihiatru să schițeze un profil al celor care răspund la anunțuri și să explice ce motivație au. Poate că așa, s-ar oferi cîteva soluții pentru comportamentul care ar trebui să constituie un semnal de alarmă de la bun început. Nu credeți?

– E foarte bine. Cred că agentul FBI se va concentra asupra problemelor ridicate de criminalul în serie.

Nona îl urmărea încordată.

– Da.

– Doamnă Roberts, Nona, dacă-mi dai voie, aș vrea să-ți vezi expresia pe care o ai acum pe chip. Tu și cu Darcy sînteți la fel. Nu vă mai torturați. Nu sînteți mai vinovate de moartea lui Erin Kelley decît mama care își scoate copilul la plimbare și-l vede strivit sub roțile unei mașini scăpate de sub control. Unele lucruri trebuie considerate a fi predestinate. Fiți îndurerate de soarta prietenei voastre. Faceți tot ce vă stă în putință să-i avertizați pe ceilalți că printre noi se află un nebun. Dar nu încercați să schimbați soarta.

Nona îi răspunse încercînd să-și controleze tremurul din glas:

– Aș vrea să pot auzi asta de vreo cinci ori pe zi. Dacă mie mi-e greu, pentru Darcy e de zece ori mai greu. Sper că i-ai spus și ei asta.

Un zîmbet lumină chipul lui Michael Nash.

– Menajera mea m-a sunat de trei ori săptămîna asta să-mi propună diferite meniuri, în speranța că o mai aduc pe Darcy

acolo. Duminică se duce la Wellesley, să-l vadă pe tatăl lui Erin, dar ia cina cu mine sîmbătă.

– Foarte bine! Şi acum, în legătură cu emisiunea. O înregistrăm miercurea viitoare. Şi o să fie transmisă joi seara.

– Nu prea-mi place să apar în chestii din astea. Prea mulţi dintre colegii mei se înghesuie să participe la mese rotunde televizate sau să fie martori în procese intentate unor criminali. Dar poate că în cazul ăsta aş fi de folos. Poţi conta pe mine.

– Grozav.

Se ridicară amîndoi. Cînd ieşiră din biroul ei, Nona îşi flutură mîna în semn de salut spre birourile de afară.

– Am înţeles că scrii o carte despre anunţurile matrimoniale. Dacă mai ai nevoie de material documentar, să ştii că aproape toţi cei de aici care n-au obligaţii s-au ocupat cu aşa ceva.

– Mulţumesc, dar am deja un dosar destul de voluminos. O să-mi predau cartea spre sfîrşitul lunii.

În timp ce Nash se îndrepta spre lift, Nona îi urmări statura înaltă şi zveltă. Reveni în birou, închise uşa şi o sună pe Darcy acasă.

Cînd răspunse robotul, spuse: „Ştiu că n-ai ajuns încă acasă, dar trebuie să-ţi spun că l-am cunoscut pe Michael Nash. E superb."

Doug simţea că i se declanşase sistemul interior de alarmă. Susan fusese caldă şi binevoitoare cînd o sunase în dimineaţa asta să-i explice că noaptea trecută, după ce a văzut că nu poate ajunge acasă, n-a mai vrut s-o trezească dîndu-i telefon.

– Ce drăguţ din partea ta, Doug. Chiar m-am culcat devreme, să ştii.

Semnalul de alarmă se declanşă abia după ce închise telefonul şi îşi dădu seama că nu-l întrebase dacă în seara asta se întoarce devreme. Pînă acum două săptămîni, îşi lua mereu tonul acela de martiră şi-i zicea: „Doug, dar oamenii ăia trebuie să înţeleagă că ai şi tu o familie. E nedrept să-ţi ceară să rămîi la şedinţă seară de seară."

Cînd se întîlniseră să ia cina la New York, părea destul de fericită. Poate ar trebui s-o sune din nou, să-i propună să se întîlnească şi în seara asta.

Sau poate ar trebui să se întoarcă acasă devreme, să se ocupe în mod ostentativ de copii. La sfîrşitul săptămînii trecute au fost plecaţi.

Dacă Susan s-ar supăra vreodată, dacă s-ar supăra cu adevărat, mai ales cum se tot vorbeşte de crimele alea care au o legătură cu anunţurile şi de interesul strîrnit din nou de cazul lui Nan...!

Doug avea biroul la etajul patruzeci şi patru de la World Trade Center. Privi în gol spre Statuia Libertăţii.

Era momentul să joace rolul unui soţ şi tată devotat.

Şi încă un lucru. Ar fi mai bine să nu folosească apartamentul pentru o vreme. Hainele lui. Schiţele lui. Anunţurile. Cînd o să aibă ocazia săptămîna viitoare, o să le aducă la vilă.

Poate ar fi mai bine să lase acolo şi station-ul.

Să fie oare posibil? Darcy clipi şi luă lupa. Fotografia de cinci pe şapte cu Nan Sheridan şi prietenii ei pe plajă. În spate, îngrijitorul. Îi părea cunoscut sau înnebunise?

Nici nu-l simţi pe Chris cînd intră. Cum îi auzi glasul, tresări:

– Nu vreau să te întrerup, Darcy.

Cînd îi observă reacţia, Chris îşi ceru imediat scuze:

– Am bătut la uşă. Probabil că nu m-ai auzit. Îmi pare rău.

Darcy se frecă la ochi.

– Dar nu era nevoie să baţi la uşă. Eu sînt intrusa aici. Cred că am început să tresar din orice.

Observă lupa din mîna ei.

– Crezi că ai dat de ceva?

– Nu sînt sigură. Tipul ăsta... îi spuse ea şi-i arătă cu degetul chipul din spatele grupului de fete, parcă l-aş mai fi văzut undeva. Nu-ţi aminteşti unde a fost făcută fotografia?

Chris se uită la ea cu atenţie.

– Pe Belle Island. E la cîteva mile de Darien. Una dintre cele mai bune prietene ale lui Nan are o casă de vacanţă acolo.

– Pot să iau fotografia?

– Sigur că da.

Îngrijorat, Chris o urmări pe Darcy cum îşi strecoară fotografia în geantă şi începe să le aranjeze în teancuri pe cele pe care le văzuse. Avea mişcări încete, aproape mecanice, ca şi cum ar fi fost teribil de obosită.

– Darcy, ai vreo întîlnire din alea diseară?

Ea încuviinţă din cap.

– Băutură, cină?

– Încerc să-i reţin doar la un pahar de vin. Iar în timpul ăsta cred că reuşesc să aflu dacă au cunoscut-o pe Erin sau dacă pare dubios cînd neagă că ar fi cunoscut-o.

– Sper că nu pleci cu ei cu maşina sau nu te duci la ei acasă?

– Doamne fereşte, nu.

– E bine. Pentru că nu prea pari să ai suficientă putere să te lupţi cu cineva care s-ar da la tine, spuse Chris şi continuă după o scurtă ezitare: Mă crezi sau nu, n-am venit aici să mă bag unde nu-mi fierbe oala. Am vrut doar să-ţi spun că mama a dat peste o scrisoare de la Nan, scrisă cu şase luni înainte de muri. În ea pomeneşte de un oarecare Charley care credea că fetele ar trebui să poarte pantofi cu toc cui.

Darcy ridică privirea spre el:

– I-ai spus lui Vince D'Ambrosio?

– Încă nu. Dar o să-i spun, desigur. Deşi mă întreb dacă n-ar fi o idee bună să stai de vorbă cu mama. A dat de scrisorile lui Nan cînd a strîns vraful ăsta de fotografii. Nimeni nu i-a spus să facă asta. Mă gîndesc că, dacă mama ştie ceva, şi-ar putea aminti mai repede dacă ar sta de vorbă cu o femeie care înţelege prin ce suferinţă a trecut ea în toţi aceşti ani.

Nan era cu şase minute mai mare decît mine. Îmi amintea mereu de asta. Ea era dezinvoltă. Eu eram timid.

Chris Sheridan şi mama lui se consolaseră probabil cu moartea lui Nan Sheridan, îşi spuse Darcy. Emisiunea *Crime adevărate*. Asasinarea lui Erin, pantofii trimişi înapoi, şi acum

eu. Au fost nevoiți să-și redeschidă vechile răni. La fel ca mine, nici ei nu vor avea liniște pînă nu se va sfîrși totul.

Tristețea de pe chipul lui Chris Sheridan îi punea în umbră aura de eleganță și încrederea directorială de sine, atît de evidente cu numai cîteva zile înainte.

– Mi-ar plăcea să mă întîlnesc cu mama ta, spuse Darcy. Locuiește la Darien, nu-i așa?

– Da. O să te duc eu cu mașina.

– Duminică, plec în zori la Wellesley să-l vizitez pe tatăl lui Erin. La întoarcere, spre seară, o să mă opresc la mama ta.

– O să-ți fie cam greu. Mîine n-ar fi mai bine?

Darcy își spuse că era ridicol să roșească la vîrsta ei:

– Mîine sînt ocupată.

Se ridică să plece. Se întîlnea cu Robert Kruse la Mickey Mantle la cinci și jumătate. În afară de el, nu mai sunase nimeni și nu mai avea alte întîlniri în urma unor anunțuri.

Săptămîna viitoare o să înceapă să răspundă la anunțurile pe care le încercuise Erin.

Len Parker fusese nervos la serviciu. Făcea parte din personalul de întreținere la Universitatea din New York și repara orice. Nu că ar fi învățat multe. O făcea din pasiune. Îi plăcea să simtă sîrmele în mînă, o broască și o cheie, o balama, vreun comutator. Ar fi trebuit să se ocupe doar de întreținerea curentă, dar, de multe ori, cînd vedea cîte ceva defect, făcea reparația fără să mai comenteze. Era singurul lucru care îl liniștea.

Dar astăzi, gîndurile nu-i dădeau pace. Se răstise la mandatarul lui că dăduse de înțeles că ar putea avea o casă pe undeva. Și ce-i cu asta? Cine să se sinchisească de asta?

Familia lui? Ce-or mai fi făcînd? Frații și surorile. Nici nu-l invitaseră vreodată în vizită. Erau bucuroși să se spele pe mîini de el.

Fata aia, Darcy. Poate că a fost mitocan cu ea, dar n-avea de unde să știe cum înghețase de frig așteptînd-o în fața restaurantului ăluia elegant, ca să-i ceară scuze.

Îi povestise despre asta domnului Doran, mandatarul. Iar domnul Doran îi zisese:

– Lenny, de ce nu înțelegi că ai destui bani să intri la Le Cirque sau oriunde în altă parte seară de seară, cîte zile mai ai de trăit.

Numai că domnul Doran era cel care nu înțelegea.

Lenny își amintea că mama lui striga la tata tot timpul:

– O să-ți ajungă copiii pe drumuri cu plasamentele tale aiuristice.

Iar Lenny se ghemuia în pat. Nici prin cap nu-i trecea cum ar fi să stea afară în frig.

Oare atunci începuse să iasă afară în pijama, ca să se obișnuiască din vreme cu momentul cînd va trebui să trăiască așa? Dar nimeni nu știa ce făcea el. Pînă cînd tatăl lui a reușit să facă toți banii ăia, el se obișnuise deja să stea în frig.

Nu-i făcea plăcere să-și amintească. Era așa de derutat. Uneori își imagina lucruri care nu se întîmplaseră niciodată.

Așa și cu Erin Kelley. Îi găsise adresa. Îi spusese că locuiește în Greenwich Village Și uite-o: Erin Kelley, Strada Christopher 101.

Într-o seară parcă o urmărise, nu?

Sau greșea?

Oare visase doar că ea s-a dus la barul acela, iar el a rămas afară? Ea s-a așezat pe scaun și a comandat ceva. Nu și-a dat seama ce. Să fi fost vin? Băutură răcoritoare? Ce mai contează? Nu reușea să se hotărască dacă să intre după ea.

Apoi ea ieșise. Tocmai se pregătea să se ridice și să stea de vorbă cu ea, cînd apăruse station-ul.

Nu-și mai amintea dacă zărise șoferul. Uneori visa o față.

Erin se urcase în mașină.

Se spunea că dispăruse în seara aia.

Lenny nu era sigur dacă totul nu fusese numai un vis. Și dacă le-ar fi spus asta polițiștilor, nu l-ar fi crezut nebun și nu l-ar fi dus iar în locul acela unde mai fusese închis?

XVIII
Sîmbătă
9 martie

Sîmbătă la prînz, agenţii FBI Vince D'Ambrosio şi Ernie Cizek se aflau într-un Crysler cenuşiu-închis, parcat vizavi de blocul de la numărul 101 de pe Strada Christopher.

– Uite-l, spuse Vince. La patru ace, în ziua lui liberă.

Gus Boxer ieşea din clădire. Purta o jachetă ponosită cu carouri roşii şi negre, pantaloni largi, maro-închis, de poliester, ghete înalte cu şireturi, o şapcă neagră cu un cozoroc care îi ascundea faţa.

– Asta înseamnă după tine la patru ace? exclamă Ernie. Parcă s-ar duce la bîlci.

– Da, dar nu l-ai văzut niciodată în izmene şi cu bretele. Hai să mergem, îl îndemnă Vince şi deschise portiera.

Verificaseră la administraţia clădirii. În fiecare săptămînă, Boxer era liber de sîmbătă de la prînz, pînă luni dimineaţa. Cît lipsea el, îl înlocuia José Rodriguez, care se ocupa de reclamaţii şi făcea reparaţiile mai mici.

După ce sunară, Rodriguez veni să le deschidă. Un bărbat solid la vreo treizeci şi cinci de ani, cu o fire directă. Vince se întrebă de ce administraţia nu-l ţinea pe el să lucreze acolo permanent. Îi prezentară legitimaţiile FBI.

– Mergem din apartament în apartament să-i întrebăm pe chiriaşi despre Erin Kelley. Unii dintre ei nu erau acasă cînd am fost aici data trecută.

Vince nu-i mai preciză că, de data asta, le va cere chiriaşilor să-i spună foarte clar ce cred despre Gus Boxer.

La etajul patru avu un noroc neașteptat. Cînd sunară, le răspunse o femeie de optzeci de ani, care, precaută, rămase în spatele ușii cu lanțul pus. Vince îi arătă legitimația. Rodriguez îi explică:

– Totul e-n ordine, domnișoară Durkin. Vor doar să vă pună cîteva întrebări. Eu o să stau aici, ca să mă puteți vedea.

– N-aud ce zici, strigă femeia.

– *Aș vrea să...*

Rodriguez îl prinse de braț pe D'Ambrosio:

– Aude mai bine decît noi doi la un loc, spuse el în șoaptă. Haideți, domnișoară Durkin, vă plăcea de Erin Kelley. Mai țineți minte cum vă întreba mereu dacă aveți nevoie de ceva de la magazin și cum vă lua cîteodată la biserică? Vreți să-l prindă pe făptaș, nu-i așa?

Ușa se deschise atît cît permitea lanțul.

– Ce vreți să știți? întrebă domnișoara Durkin aruncîndu-i o privire severă lui Vince. Și nu mai răcniți așa că mă doare capul.

Timp de cincisprezece minute cei doi agenți aflară părerea unei femei de optzeci de ani, născută și crescută la New York, despre felul cum ar trebui condus orașul.

– Am stat aici toată viața, le povesti domnișoara Durkin cu o voce seacă, bîțîindu-și buclele cărunte în timp ce vorbea. Nu ne ferecam niciodată în case. Ce nevoie aveam? Cine te-ar fi deranjat? Dar în ziua de azi, atîtea crime, și nimeni nu ia nici o măsură. E oribil. Ascultați-mă pe mine, ar trebui să-i ducă pe toți traficanții ăia de droguri pe o insulă pustie.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, domnișoară Durkin, spuse Vince obosit. Acum, în legătură cu Erin Kelley...

Bătrîna se întristă.

– Nu mai găsești o fată așa de drăguță ca ea. De-ar încăpea pe mîna mea vinovatul, oricine ar fi el. Acum cîțiva ani, stăteam așa, la fereastră, și mă uitam la blocul de vizavi. A fost omorîtă o femeie. Au venit pe la noi să ne pună întrebări, dar May, vecina de alături, și cu mine am zis că trebuie să nu scoatem o vorbă. Însă văzusem totul. Și știm cine e făptașul. Numai că femeia aia nu-și vedea de treabă, așa că a existat un motiv întemeiat.

– Aţi fost martoră la o crimă şi nu aţi spus poliţiei? o întrebă Emie nevenindu-i să creadă.

Ea strînse din buze:

– Dacă am zis aşa ceva, nu m-am exprimat prea bine. Adică am bănuielile mele, la fel ca şi May. Şi atît.

Bănuieli! A văzut cum s-a comis crima, gîndi Vince. Dar ştia că nimeni n-ar putea s-o aducă pe ea sau pe prietena ei May să depună mărturie. Oftînd în sinea lui, spuse:

– Domnişoară Durkin, obişnuiţi să staţi la fereastră. Sînt convins că aveţi un bun spirit de observaţie. Aţi văzut-o pe Erin Kelley plecînd cu cineva în după-amiaza aceea?

– Nu. A plecat singură.

– Avea sacoşe sau vreun pachet?

– N-avea decît poşeta pe umăr.

– Era mare?

– Erin avea mereu poşete mari. De multe ori ducea bijuterii şi nu voia să le pună în vreo geantă pe care să i-o poată smulge cineva din mînă.

– Deci se ştia că duce uneori bijuterii?

– Cred că da. Toată lumea ştia că e designer. O puteai vedea şi din stradă cum stă la masă şi lucrează.

– Avea multe întîlniri?

– Ei, avea întîlniri. Dar n-aş zice că multe. Sigur că se putea întîlni cu cîte cineva în oraş. Aşa fac tinerii din ziua de azi. Pe vremea mea, băiatul venea să te ia de acasă, altfel, nici nu ieşeai pe uşă. Era mai bine pe atunci.

– Cred că aveţi dreptate, spuse Vince stînd în continuare în hol. Domnişoară Durkin, n-am putea intra o clipă? N-aş vrea să mă audă toată lumea.

– Nu sînteţi murdari pe picioare?

– Nu, doamnă.

– Eu o să aştept aici, domnişoară Durkin, o asigură Rodriguez.

Apartamentul era împărţit asemenea celui în care locuise Erin Kelley. Strălucea de o curăţenie pedantă. Mobilă tapiţată cu păr de cal şi protejată cu huse, veioze pe picior, cu abajururi complicate de mătase, măsuţe lustruite, tablouri cu fotografii de familie înfăţişînd bărbaţi cu perciuni şi femei cu privirea severă. Vince îşi aminti de sufrageria bunicii din Jackson Heights.

Nu-i invită să stea jos.

– Domnişoară Durkin, ce părere aveţi de Gus Boxer?

Un pufăit dispreţuitor:

– Uf, individul ăla. Vă rog să mă credeţi că ăsta e unul dintre puţinele apartamente în care nu-şi bagă nasul să caute vestitele lui ţevi sparte. Şi aici chiar că e una spartă. Nu-mi place de el. Nu înţeleg de ce îl mai ţine administraţia. Se plimbă în hainele alea care-ţi fac silă. Ursuz. Cred că-i dau un salariu mic, altfel nu-mi explic. Doar cu o săptămînă înainte să dispară, am auzit-o pe Erin Kelley cum îi spunea că, dacă-l mai găseşte vreodată la ea în casă, o să cheme poliţia.

– Erin i-a zis asta?

– Sigur că i-a zis. Şi avea dreptate.

– Gus Boxer ştia cît de valoroase erau bijuteriile la care lucra Erin Kelley?

– Gus Boxer ştie tot ce se petrece în blocul ăsta.

– Doamnă Durkin, ne-aţi fost de mare ajutor. Mai e ceva ce aţi vrea să ne spuneţi?

Ea ezită:

– Timp de cîteva săptămîni, înainte ca Erin să dispară, din cînd în cînd, un tînăr tot şedea pe partea cealaltă a străzii. Mereu cînd era întuneric, aşa ca să nu-l poţi vedea prea bine. Nu ştiu ce era în capul lui. Dar în marţea cînd Erin a plecat ultima dată de aici, ştiu precis că era singură şi că avea geanta aia mare pe umăr. Ochelarii mi se aburiseră, aşa că nu sînt sigură dacă vizavi era acelaşi individ, dar eu cred că el era, iar cînd Erin a plecat în josul străzii, el a pornit în aceeaşi direcţie.

– Nu l-aţi văzut prea bine în seara aceea, dar l-aţi văzut altă dată. Cum arăta, domnişoară Durkin?

– O sfrijitură. Cu gulerul ridicat. Mîinile în buzunare, într-o poziţie ca şi cum şi-ar fi strîns braţele pe lîngă corp. Faţa prelungă. Păr negru şi ciufulit.

Len Parker, îşi zise Vince. Îi aruncă o privire lui Ernie, care se gîndea cu siguranţă la aceeaşi persoană.

– Abia aşteptam clipa asta, spuse Darcy, lăsîndu-se pe spate pe scaunul Mercedesului şi zîmbindu-i lui Michael. Nu ne-am mai văzut de o săptămînă.

– Cam aşa e, spuse el sec. Dacă ţi-ai petrecut tot timpul între casă şi serviciu.

– Îmi pare rău.

– N-are de ce să-ţi pară rău. E o zi minunată de plimbare, nu-i aşa?

Erau pe Autostrada 202, şi se apropiau de Bridgewater.

– N-am ştiut niciodată prea multe despre New Jersey, spuse Darcy.

– Poate doar din glumele de la televizor. Toată lumea judecă statul New Jersey după fişia aceea plină de rafinării. Mă crezi sau nu, are un litoral mai mare decît majoritatea celorlalte state din est şi se numără printre statele cu cel mai mare număr de cai pe cap de locuitor din întreaga ţară.

– Ia te uită! rîse Darcy.

– Da, da. Şi, cine ştie, cu înclinaţia mea de misionar, poate te convertesc şi pe tine.

Doamna Hughes era numai zîmbet.

– De cînd mi-a zis domnul doctor că veniţi, îmi tot fac planuri pentru cea mai grozavă masă.

– Sînteţi foarte drăguţă.

– Camera de oaspeţi din capul scării e pregătită. Vă puteţi aranja acolo după tot drumul ăsta.

– Grozav.

Era o zi chiar mai frumoasă decît duminica trecută. Răcoroasă. Însorită. O adiere de primăvară în atmosferă. Darcy reuşi să guste din plin plăcerea unui galop.

Cînd se opriră să lase caii să se odihnească, Michael spuse:

– Nici nu mai trebuie să te întreb dacă te simţi bine. Ţi se citeşte pe chip.

Spre seară, se lăsă răcoarea. Făcură focul în bibliotecă. Coşul trăgea bine, iar flăcările din şemineu se ridicau drept în sus.

Michael îi turnă vin, pentru el îşi pregăti un whisky, se aşeză lîngă ea pe canapeaua confortabilă de piele şi îşi întinse picioarele pe măsuţa din faţă. Cuprinse cu braţul spatele canapelei.

– Ştii, m-am tot gîndit săptămîna asta la ce mi-ai spus, zise el. E îngrozitor ca o remarcă întîmplătoare să rănească atît de tare un copil. Dar spune-mi sincer, Darcy, chiar nu te uiţi uneori în oglindă să vezi o femeie nespus de frumoasă?

– Zău că nu, ezită Darcy. Nu care cumva să crezi că urmăresc o consultaţie gratuită, dar chiar voiam să stau de vorbă cu tine despre asta. Dar, lasă.

Îşi trecu mîna prin părul ei.

– Ce e? Hai, dă-ţi drumul. Deşartă sacul.

Îl privi în ochi, copleşită de bunătatea din privirea lui.

– Michael, am senzaţia că înţelegi cît de tare m-a rănit remarca aceea, dar mi-e teamă că ai impresia, nu ştiu cum să zic, că, în mod inconştient, în toţi aceşti ani mi-am învinuit părinţii.

Michael fluieră:

– Hei, îmi iei pîinea de la gură. Majoritatea oamenilor au nevoie de un an de tratament ca să ajungă la o asemenea concluzie.

– Dar nu mi-ai răspuns.

O sărută pe gît.

– Şi nici n-am de gînd să-ţi răspund. Cred că doamna Hughes a pus deja pe masă bunătăţile.

Se întoarseră la ora zece. Parcă maşina şi o conduse pînă la poartă.

– De data asta nu plec pînă nu văd că ai intrat cu bine în bloc. Aş fi vrut să te duc eu cu maşina mîine la Wellesley. E un drum al naibii de lung pentru o singură zi.

– Nu-i nimic. Şi oricum la întoarcere trebuie să mă opresc undeva.

– Încă o licitaţie de mobilă la mîna a doua?

Nu voia să vorbească cu el despre fotografiile lui Nan Sheridan.

– Cam aşa ceva. O altă expediţie de prospectare.

O cuprinse de umeri şi se aplecă să-i atingă buzele. Un sărut cald, dar scurt.

– Darcy, sună-mă cînd te-ntorci acasă mîine seară. Vreau să ştiu că ai ajuns cu bine.

– O să te sun. Mulţumesc.

Rămase în hol, lîngă poartă, pînă cînd maşina lui dispăru în capul străzii. Apoi, fredonînd, urcă în grabă scările.

Hank vine sîmbătă după-amiază. Petrecem aşa de puţin timp împreună, se frămînta Vince în timp ce deschidea uşa de la casă. Cînd era căsătorit cu Alice, locuiau în Great Neck. După ce s-au despărţit, nu mai avea sens să facă naveta, aşa că vînduseră casa, iar el îşi cumpărase apartamentul acesta de pe Bulevardul 2, Strada 19. Aproape de Gramercy Park. Nu în Gramercy Park, desigur. Nu cu salariul lui.

Dar îi plăcea apartamentul. De la etajul al nouălea, putea vedea pe fereastră priveliştea tipică pentru acest oraş. Spre dreapta, se zărea un colţ din Park cu clădirile sale elegante, drept înainte circulaţia frenetică de pe Bulevardul 2, vizavi un amestec de clădiri rezidenţiale şi birouri, cu restaurante la parter, magazine de delicatese, magazine cu produse coreene, unul cu aparatură video.

Avea două dormitoare, două băi, un salon destul de mare, o sufragerie micuţă şi o chicinetă. Cel de-al doilea dormitor era folosit de Hank, dar montase acolo nişte rafturi şi un pupitru ca să folosească încăperea şi ca birou.

Salonul şi sufrageria erau mobilate în stil Alice în Lumea Ororilor. Cu un an înainte de a se despărţi, Alice aranjase holul în culori pastel. Pereţi roz-piersică şi albi, covor roz-deschis, un fotoliu fără braţe, roz. Mese de sticlă. Lămpi care arătau ca nişte oase în deşert. Îi impusese să ia toate lucrurile astea cu el, iar ea alesese mobilierul tradiţional care îi plăcea lui. Într-o bună zi, cînd o să-i vină vremea, Vince avea de gînd să scape de toate şi să-şi cumpere o mobilă confortabilă, în stil vechi. Se săturase să se simtă ca şi cum ar fi pătruns în Casa de Vis a lui Barbie.

Hank încă nu sosise. Vince se dezbrăcă, făcu un duş fierbinte, îşi trase pe el lenjeria, un pulover, bermude şi mocasini. Îşi deschise o bere, îşi întinse picioarele pe măsuţă şi revăzu în minte cazul la care lucra.

Era o anchetă cu multe elemente neprevăzute. La fiecare cotitură apărea o nouă pistă.

Boxer. Erin îl amenințase că-l reclamă la poliție. Darcy Scott îl sunase să-i spună că avea impresia că văzuse într-o poză de-a lui Nan Sheridan, făcută pe Belle Island, cu un îngrijitor care ar fi putu fi Boxer. Luaseră fotografia să o verifice.

Domnișoara Durkin văzuse bîntuind pe strada Christopher pe cineva care semăna cu zănaticul ăla de Len Parker și crede că o urmărise pe Erin Kelley în seara cînd a dispărut.

Exista o relație directă între escrocul Jay Stratton și Nan Sheridan. Și o relație directă între Jay Stratton și Erin Kelley.

Vince auzi cheia în broască. Hank se năpusti în casă:

– Salut, tată.

Își trînti pe jos geanta de voiaj. Îl îmbrățișă scurt.

Vince simți cum părul lui zbîrlit îi atinge obrazul. Trebuia să se controleze mereu să nu își manifeste imensa dragoste pe care o avea față de fiul său. Băiatul ar fi fost stînjenit.

– Salut, amice. Cum o mai duci?

– Extra. Cred că am bunghit-o la chimie.

– Păi, ai și învățat destul de mult.

Hank își aruncă de pe el jacheta de școală.

– Băi, să știi că-i grozav să închei semestrul.

Porni cu pași mari spre bucătărie și deschise frigiderul.

– Auzi tată, cam bate vîntul pe-aici.

– Știu, a cam trecut o săptămînă de cînd n-ai mai fost pe-acasă, îi răspunse Vince, apoi îi veni o idee: Am descoperit un nou restaurant italienesc serile trecute. E pe Strada 58 Vest. După aia, putem merge la un film.

– Perfect, răspunse Hank și se întinse. Băi, ce bine e aici. Mama s-a certat cu Mocofanul.

Nu e treaba mea, își spuse Vince, dar nu se putu abține să nu întrebe:

– De ce?

– Ea vrea un Rolex de ziua ei. Un Rolex de șaisprezece bătrîne și cinci foi.

– Șaisprezece mii cinci sute de dolari? Și eu care credeam că e o femeie cu pretenții prea mari cînd era cu mine.

Hank pufni în rîs.

– O iubesc, dar știi și tu cum e ea. Are gînduri mari. Ce se mai aude de criminalul în serie?

Sună telefonul. Vince se încruntă. Iar în ziua cînd a venit Hank, își spuse el, dar observă că băiatul părea interesat.

– Poate că a avut loc o spargere, îi spuse Hank în timp ce Vince ridica receptorul.

Era Nona Roberts.

– Vince, scuză-mă că te sun acasă, dar tu mi-ai dat numărul de telefon. Am fost la filmare toată ziua și abia acum am trecut pe la birou. Am un mesaj de la doctorul Nash. Editorul lui nu vrea ca el să vorbească despre anunțuri acum, cînd cartea urmează să fie publicată în toamnă. Nu știi vreun alt psihoterapeut care ar putea fi interesat în mod special de subiectul ăsta?

– Am de-a face cu cîțiva care sînt membri ai AAPD. E o organizație de psihoterapeuți specializați în psihiatrie și drept. O să încerc să-ți fac rost de unul pînă luni.

– Mulțumesc mult. Încă o dată, scuză-mă că te-am deranjat. Acum mă duc la Iubitorii de Paste să mai iau o porție de spaghetti din alea.

– Dacă ajungi acolo prima, cere o masă de trei persoane. Tocmai ieșeam pe ușă cu Hank, îi spuse Vince și își dădu seama că poate părea prea insistent. Asta, firește, în cazul în care nu ești cu niște prieteni.

Sau *vreun prieten*, adăugă Vince în sinea lui.

– Sînt singură și ar fi grozav să veniți și voi. Ne vedem acolo.

Vince auzi apoi un clic. Se uită la Hank.

– Ce zici, șefu', ești de acord? îl întrebă pe băiat. Sau preferai să fim doar noi doi?

Hank își luă jacheta care, după ce o aruncase de pe el, aterizase pe fotoliul fără brațe.

– Da' de unde. Doar e de datoria mea să fiu vigilent și să văd cu cine ieși în oraș.

XIX
Duminică
10 martie

Duminică dimineaţa, Darcy plecă spre Massachusetts la ora şapte. De cîte ori făcuse drumul ăsta cu Erin, să-l vadă pe Billy, se întreba ea, în timp ce intra cu maşina pe East River Drive. Conducînd pe rînd, oprindu-se pe drum să ia o cafea de la McDonald, propunîndu-şi de fiecare dată să cumpere un termos aşa cum avuseseră în timpul facultăţii.

Ultima oară cînd vorbiseră despre asta, Erin pufnise în rîs:

– Bietul Billy o să fie mort şi îngropat de mult, cînd o să ajungem noi să cumpărăm un termos.

Dar acum Erin era moartă şi îngropată.

Darcy conduse fără oprire şi ajunse la Wellesley la unsprezece şi jumătate. Opri la catedrala St. Paul şi sună la uşa refectoriului. Monseniorul care oficiase slujba la înmormîntarea lui Erin era acolo. Bău o cafea cu el.

– Am lăsat vorbă la cămin, îi spuse ea, dar voiam să ştiţi şi dumneavoastră. Dacă Billy are nevoie de ceva, dacă începe să-i fie şi mai rău sau dacă îşi recapătă cunoştinţa, vă rog să mă anunţaţi să vin.

– Nu-şi va mai recăpăta cunoştinţa, spuse monseniorul încet. Şi cred că asta e chiar o binecuvîntare pentru el.

Asistă la slujba de prînz şi îşi aminti de cuvintele rostite acum două săptămîni. „Cine ar putea-o uita pe fetiţa care îşi aducea tatăl la biserică în scaunul cu rotile?"

Se duse la cimitir. Pămîntul de pe mormîntul lui Erin era încă afînat. Bulgării de pămînt negricios încă nu se tasaseră; străluceau încă înghеţaţi sub razele blînde ale soarelui de martie.

Darcy îngenunche, își scoase mănușa și-și puse palma pe mormînt:

– Erin, Erin.

De acolo, se duse la cămin și rămase la căpătîiul lui Billy o oră. Deși nu-și deschise ochii, ea îl luă de mînă și îi vorbi întruna despre tot felul de nimicuri:

– Bertolini e înnebunit după colierul făcut de Erin. Vor să-i comande mai multe lucrări.

Apoi îi vorbi despre treburile ei:

– Zău, Billy, dacă ne vedeai pe Erin și pe mine scotocind prin tot felul de poduri după vreo mobilă bună, ai fi zis că sîntem cam țicnite. Numai că ea are un spirit de observație grozav și a remarcat cîteva piese pe care eu nu le-aș fi văzut.

La plecare, se aplecă și-l sărută pe frunte:

– Dumnezeu să te ocrotească, Billy.

Darcy simți că o strînge ușor de mînă. Știe că sînt aici, își spuse ea.

– O să mai trec pe la tine, cît de repede, îi promise ea.

Avea un Buick station cu un telefon celular încorporat. Cum din cauza traficului abia se tîra spre sud, la ora cinci sună la familia Sheridan în Darien. Răspunse Chris.

– Am întîrziat mai mult decît mă așteptam, îi explică ea. Nu vreau să-i stric programul mamei tale sau pe al tău.

– N-avem nici un program, o asigură el. Haide, vino.

La șase fără un sfert intră pe proprietatea familiei Sheridan. Se întunecase aproape de tot, dar eleganta vilă în stil Tudor era luminată de lămpile din exterior. Aleea lungă se termina cu o platformă în fața intrării principale. Darcy parcă chiar după curbă.

Era clar că Chris Sheridan o urmărise să vadă cînd vine. Ușa principală se deschise și veni s-o întîmpine.

– Uite c-ai apărut, spuse el. Îmi pare bine să te văd, Darcy.

Era îmbrăcat cu o cămașă ușoară, pantaloni de catifea reiată și încălțat cu mocasini. Cînd îi întinse mîna s-o ajute să coboare din mașină, observă din nou ce umeri lați avea. Se bucura că nu îl găsise îmbrăcat cu sacou și cravată. Pe drum, se gîndise că

urma să sosească la ora cinei şi aşa, în pantaloni de catifea reiată şi în pulover, s-ar putea să nu fie îmbrăcată potrivit.

În interior, casa era confortabilă şi aranjată cu bun gust. Covoare persane pe holul cu tavan înalt. Un candelabru Waterford şi nişte aplice în acelaşi stil puneau în valoare sculptura minunată a scării în spirală. Picturi pe care Darcy ar fi vrut să le studieze mai de aproape acopereau pereţii scării.

– Ca mai toată lumea, mama foloseşte mai mult camera cea mică, îi explică Chris. Pe acolo.

Darcy aruncă o privire în sufragerie, cînd trecură pe lîngă ea. Chris observă şi îi spuse:

– Toată casa e aranjată cu mobilă americană veche. Din perioada colonială, pînă la renaşterea greacă. Bunica era ahtiată după mobilă veche şi cred că noi am învăţat prin osmoză.

Greta Sheridan stătea într-un scaun confortabil lîngă şemineu. În jurul ei, pagini din *New York Times*. Suplimentul de duminică era deschis la integrame şi tocmai studia un dicţionar de cuvinte încrucişate. Se ridică sprintenă.

– Trebuie să fii Darcy Scott, spuse ea şi o luă de mînă. Îmi pare atît de rău de prietena ta.

Darcy dădu din cap. Ce femeie frumoasă, îşi spuse ea. Multe dintre vedetele de cinema, prietene bune cu mama, ar fi încîntate de pometii înalţi ai Gretei Sheridan, de trăsăturile ei patriciene, de trupul ei zvelt. Era îmbrăcată în pantaloni de lînă albastru-deschis, un pulover pe gît, asortat. Purta cercei cu diamante şi o broşă cu diamant, în formă de potcoavă.

O eleganţă înnăscută, gîndi Darcy.

Chris turnă vin roşu şi mai înteţi focul. Pe măsuţă se afla un platou cu brînză şi pateuri.

– Cum se lasă seara, se simte că e abia martie.

Greta Sheridan o întrebă cum călătorise:

– Eşti mai curajoasă decît mine să te duci dimineaţa în Massachusetts şi să te întorci numai peste cîteva ore.

– În general alerg mult cu maşina.

– Darcy, ne cunoaştem de cinci zile, interveni Chris. Ai putea să-mi spui cu ce te ocupi exact? o întrebă el şi se întoarse spre Greta. Prima oară cînd am dus-o pe Darcy la parterul

galeriei, a remarcat dintr-o privire pupitrul Roentgen. Pe urmă mi-a zis că „Se ocupă cam de aşa ceva".

Darcy rîse:

– N-o să mă crezi, dar aşa e.

Greta Sheridan se arătă încîntată:

– Ce idee grozavă. Dacă te interesează, pot să fac eu munca de cercetaş pentru tine. Nici n-ai crede la ce mobilă minunată renunţă oamenii de pe aici sau o vînd la un preţ de nimic.

La şase şi jumătate, Chris spuse:

– Astăzi eu sînt bucătarul. Sper că nu eşti vegetariană, Darcy. Avem friptură, cartofi natur, salată. Numai delicatese pentru gurmanzi.

– Nu sînt vegetariană. Sună minunat.

După ce Chris ieşi din cameră, Greta Sheridan începu să vorbească despre fiica ei şi despre reconstituirea crimei în emisiunea *Crime adevărate*.

– Cînd am primit o scrisoare în care mi se spunea că o dansatoare o să moară la New York în memoria lui Nan, am crezut că-mi ies din minţi. Ce poate fi mai rău decît să nu poţi împiedica producerea unei tragedii?

– Sentimentul că ai contribuit la producerea tragediei, îi răspunse Darcy. Ştiu că singurul mod de a-mi spăla păcatul faţă de Erin, pentru faptul că am îndemnat-o să răspundă la blestematele alea de anunţuri, este să-l împiedic pe asasinul ei să mai facă rău cuiva. Probabil că şi dumneavoastră aţi simţit acelaşi lucru. Îmi dau seama cu ce strîngere de inimă mi-aţi pregătit toate scrisorile şi fotografiile lui Nan, şi vă sînt recunoscătoare.

– Am mai găsit cîteva. Sînt aici, spuse Greta şi arătă spre un teanc de albume mici de pe şemineu. Erau pe raftul de sus din bibliotecă şi n-am dat de ele de la început.

Luă albumul de deasupra. Darcy îşi trase un scaun lîngă ea şi se aplecară împreună asupra fotografiilor.

– Nan începuse să se ocupe de fotografiat în acel ultim an, îi explică Greta. De Crăciun, i-am dăruit un Canon, aşa că toate astea sînt făcute între sfîrşitul lui decembrie şi începutul lui martie.

Ce vremuri, gîndi Darcy. Avea şi ea albume din astea cu cei de la Mount Holyoke. Cu singura diferenţă că Mount Holyoke

era un colegiu de fete. În fotografiile astea, apăreau la fel de mulţi băieţi ca şi fete. Răsfoiră albumul.

Chris apăru în prag şi le anunţă:
– În cinci minute e gata.

– Eşti un bucătar bun, comentă Darcy în timp ce mînca ultima înghiţitură de friptură.

Începură să vorbească despre faptul că Nan pomenise de un oarecare Charley căruia îi plăcea ca fetele să poarte tocuri cui.

– Asta tot încercam să-mi amintesc, explică Greta. Şi în emisiunea aceea, şi în ziare se vorbea de pantofi cu toc înalt. Mă tot obseda scrisoarea lui Nan despre tocuri cui. Din păcate, nu a fost de prea mare ajutor, nu-i aşa?

– Încă nu, îi răspunse Chris.

Chris aduse o tavă cu cafele în bibliotecă.

– Eşti un majordom grozav, îi spuse mama cu duioşie.

– Dacă refuzi să ai servitori în casă, a trebuit să învăţ.

Darcy se gîndi la vila din Bel-Air cu cei trei servitori.

După ce termină cafeaua, se ridică să plece.

– Îmi pare rău că trebuie să plec aşa repede, dar fac mai mult de o oră pînă acasă şi dacă mă relaxez prea mult, o să mă apuce somnul la volan, explică ea şi continuă după o ezitare: Aş putea să-mi mai arunc o privire pe primul album?

Pe penultima pagină a albumului era o scenă de grup.

– Tipul ăsta înalt, cu pulover de şcoală, spuse Darcy. Cel cu faţa întoarsă de la aparat. Parcă-mi spune ceva, zise ea, apoi ridică din umeri. Parcă l-aş mai fi văzut undeva.

Greta şi Chris Sheridan se uitară cu atenţie la fotografie.

– Îi cunosc pe unii dintre copii, dar pe ăsta nu, spuse Greta. Dar tu, Chris?

– Nici eu. Dar uite, e şi Janet aici. Era una dintre cele mai bune prietene ale lui Nan, îi explică el lui Darcy. Locuieşte în Westport, adăugă el şi se întoarse spre mama lui. Îi plăcea să vină la tine în vizită. De ce n-o inviţi pe aici zilele astea?

Cînd Darcy îşi lua rămas bun, Greta Sheridan zîmbi şi spuse:

– Darcy, te-am urmărit toată seara. În afară de culoarea părului, ţi-a mai spus cineva că semeni izbitor cu Barbara Thorne?

– Nu, îi răspunse Darcy cu sinceritate.

Ar fi avut ocazia să-i spună că Barbara Thorne era mama ei, dar zîmbi și răspunse:

– Însă trebuie să recunosc, doamnă Sheridan, că mi-ați făcut un compliment foarte plăcut.

Chris o conduse la mașină.

– Nu ești prea obosită să conduci?

– A, nu. Ar trebui să vezi ce drumuri lungi fac cînd plec la vînătoare de mobilă.

– Chiar că te ocupi cam tot cu ce mă ocup și eu.

– Da, numai că tu lucrezi în stil mare...

– Vii mîine la galerie?

– Sigur că da. Noapte bună, Chris.

Greta Sheridan rămăsese în ușă.

– E o fată minunată, Chris. Minunată.

Chris ridică din umeri:

– Asta-i și părerea mea.

Își aminti cum roșise Darcy cînd o invitase ieri să vină aici.

– Dar nu-ți face planuri, mamă. Am o presimțire că are deja pe cineva.

La sfîrșit de săptămînă, Doug fusese un soț și un tată așa cum și-ar fi dorit orice femeie. Deși știa că toată comportarea lui nu era decît prefăcătorie, Susan reuși să scape de teama că Doug ar putea fi un criminal în serie.

Se duse la antrenamentele de baschet ale lui Donny, făcu pe urmă o miuță pe terenul de afară cu copiii care au mai putut să stea. După aceea, îi invită pe toți la prînz la Burger King.

– Nimic mai bun pe lumea asta ca o mîncare sănătoasă, glumi el.

Restaurantul era plin de familii tinere. Nu prea avem parte de asemenea ieșiri în oraș împreună, gîndi Susan. Dar acum e prea tîrziu. Privi peste masă la Donny, care abia scosese o vorbă.

Cînd se întoarseră acasă, Doug îl ajută pe cel mic să construiască un castel din Lego.

– Să-l băgăm pe prinţ înăuntru, răcni Conner încîntat.

O scoase pe Trish la o plimbare cu tricicleta.

– Îi întrecem pe toţi din cartier, nu-i aşa, puişor?

Apoi avu o discuţie ca de la tată la fată cu Beth:

– Fetiţa mea se face tot mai frumoasă pe zi ce trece. O să trebuiască să construiesc un gard în jurul casei, ca să te feresc de băieţii care or să dea năvală după tine.

În timpul mesei, îşi frecă nasul de gîtul lui Susan:

– Ar trebui să ne ducem într-o seară să dansăm, iubito. Mai ţii minte cum dansam în timpul facultăţii?

Ca o adiere de gheaţă, vorbele lui îi spulberară speranţa că fusese ridicolă cînd îl bănuise că făcuse ceva mult mai grav decît să iasă în oraş cu tot felul de femei. *Pantofii de dans cu care erau încălţate cadavrele.*

Mai tîrziu, cînd erau în pat, Doug se întinse spre ea.

– Susan, ţi-am spus vreodată cît de mult te iubesc?

– De multe ori, dar una dintre dăţi îmi stăruie în minte, îi răspunse ea şi continuă în sinea ei: *Cînd am mintit ca să te acopăr, după moartea lui Nan Sheridan.*

Doug se sprijini într-un cot şi se uită spre ea pe întuneric.

– Cînd era asta? întrebă el încercînd s-o tachineze.

Nu-l lăsa să ghicească la ce te gîndeşti.

– În ziua cînd ne-am căsătorit, firește, răspunse ea şi izbucni într-un rîs nervos. Vai, Doug, nu. Te rog, sînt foarte obosită.

Nu suporta să o atingă. Îşi dădu seama că se temea de el.

– Susan, ce naiba e cu tine? Tremuri toată.

Duminica o petrecură aproape la fel. În familie. Dar Susan observă expresia preocupată din privirea lui Doug, cutele de îngrijorare din jurul gurii. *Oare am obligaţia să anunţ poliţia despre bănuielile mele? Şi dacă recunosc că am mintit ca să-l acopăr acum cincisprezece ani, aş intra şi eu la închisoare? Şi în cazul ăsta cine ar mai avea grijă de copii? Şi dacă ar bănui că am de gînd să anunţ poliţia că am mintit în legătură cu dimineaţa cînd a murit Nan, cum ar încerca să mă împiedice s-o fac?*

XX
Luni
11 martie

Luni dimineaţă, Vince o sună pe Nona.

– Am găsit un psihoterapeut pentru emisiune. Pe doctorul Martin Weiss. Un tip drăguţ. Sensibil. Membru al AAPD şi foarte în temă. Spune lucrurilor pe nume şi vrea să participe la emisiune. Să-ţi dau numărul lui?

– Sigur că da, spuse Nona, apoi repetă numărul de telefon şi adăugă: Îmi place de Hank, Vince. E un băiat grozav.

– Iar el vrea să ştie dacă ai chef să-l vezi jucînd cînd începe campionatul de baseball.

– Să-mi spui din timp să-mi iau petardele cu mine.

Nona îl sună pe doctorul Weiss. Acesta acceptă să vină în studio miercuri, la ora patru.

– Înregistrarea începe la cinci. Iar emisiunea o să fie transmisă joi seara, la opt.

Darcy îşi petrecu o bună parte a zilei de luni în depozit, scotocind după mobilă pentru hotel. La patru, ajunse la Galeriile Sheridan. Tocmai avea loc o licitaţie. Îl văzu pe Chris la capătul primului rînd, cu spatele la ea. Se strecură pe coridor spre sala de şedinţe. Multe dintre fotografii aveau data notată pe ele. Voia să găsească şi altele cam din aceeaşi perioadă. Poate că

va reuşi să dea de o altă fotografie cu studentul care i se păruse oarecum cunoscut.

La şase şi jumătate era încă absorbită în căutarea ei. Chris intră în cameră. Ridică ochii spre el zîmbind:

– Licitaţia părea foarte animată şi dificilă. A fost o zi bună?

– Foarte bună. Dar nu mi-a zis nimeni că eşti aici. Am observat eu că e lumina aprinsă.

– Mă bucur că ai văzut. Chris, tipul ăsta ţi se pare că seamănă cu cel pe care l-am remarcat ieri?

Luă fotografia şi se uită cu atenţie.

– Da, seamănă. Mama mi-a lăsat un mesaj acum cîteva minute. S-a întîlnit cu Janet azi. Tipul e unul dintre cei interogaţi în legătură cu moartea lui Nan. Îi cam sfîrîiau călcîiele după ea, cred. Se numea Doug Fox, îi explică el şi, cînd văzu expresia şocată de pe chipul lui Darcy, o întrebă: Înseamnă că-l cunoşti?

– Da, pe numele de Doug Fields. În urma unui anunţ matrimonial.

– Draga mea, se ţine o şedinţă foarte importantă. N-am timp să-ţi explic acum, dar o companie pe care i-am recomandat-o celui mai mare client al nostru e pe punctul să se prăbuşească.

Cum-necum, Susan trecu şi peste după-amiaza de azi. Le făcu baie celui mic şi lui Trish şi îi ajută pe Donny şi Beth la lecţii.

În sfîrşit, reuşi să stingă luminile şi să se ducă la culcare. Nu putu să adoarmă ore în şir. Doug reuşise să stea acasă tot sfîrşitul de săptămînă. Acum scăpase din nou. Dacă el era vinovat de moartea acelor fete, avea şi ea o vină la fel de mare.

Ce simplu ar fi dacă ar reuşi să fugă undeva. Să-i încarce pe copii într-o maşină şi să plece unde o vedea cu ochii.

Dar nu mergea aşa.

În dimineaţa următoare, după ce o conduse pe Trish la maşina care o ducea la şcoală şi îl culcă pe Conner, Susan luă

telefonul şi ceru de la informaţii numărul sediului FBI din Manhattan.

Formă numărul şi aşteptă.

– Biroul Federal de Investigaţii.

Încă ar mai fi putut să pună receptorul în furcă. Dar Susan închise ochii şi se strădui să vorbească puţin mai tare decît în şoaptă.

– Aş vrea să stau de vorbă cu cineva despre fetele moarte cu pantofi de dans. Cred că am nişte informaţii.

Luni după-amiază, Darcy se întîlni cu Nona să ia cina la restaurantul Neary şi îi povesti de Doug Fox.

– Am încercat să dau de Vince, dar era plecat, îi explică ea. I-am lăsat vorbă prin asistentul lui, adăugă ea în timp ce îşi ungea cu unt o chiflă. Nona, Doug Fox sau Doug Fields, cum mi s-a prezentat mie, e exact genul de bărbat cu care Erin s-ar fi simţit bine sau în care ar fi avut încredere. Arată bine, e deştept, e artist şi are faţa aia de adolescent care i-ar fi plăcut uneia ca Erin.

Nona luă o expresie gravă.

– E destul de înfricoşător că a fost interogat în cazul morţii lui Nan Sheridan. Ar fi bine să nu te mai întîlneşti cu el. Sigur, Vince spunea că mulţi tipi nu-şi dau numele adevărat cînd răspund la anunţurile astea.

– Dar cîţi alţii nu au fost interogaţi în legătură cu moartea lui Nan Sheridan?

– Nu renunţa însă să speri. Nu e decît o nouă posibilă pistă, ca şi faptul că Jay Stratton a fost tot la Brown sau că administratorul lui Erin a lucrat pe lîngă casa lui Nan Sheridan acum cincisprezece ani.

– Aş vrea să se termine odată, oftă Darcy.

– Hai să nu mai vorbim despre asta. Ai înghiţit mîncarea cu noduri. Cum îţi mai merge munca?

– A, am cam neglijat-o, bine-nţeles. Dar am primit astăzi un telefon care mi-a făcut plăcere. E vorba de o cameră pe care am

rearanjat-o pentru o fată de şaisprezece ani, care a avut un accident grav. Am folosit cîteva din lucrurile lui Erin ca s-o mobilez. Mama fetei voia să aflu că Lisa a venit acasă de la spital sîmbătă şi că îi place camera. Şi ştii ce spunea că a impresionat-o cel mai mult pe Lisa?

– Ce?

– Îţi aminteşti de posterul pe care-l avea Erin pe peretele din faţa patului? Cel cu pictura lui Egret?

– Sigur că-mi amintesc. „Îi place muzica, îi place dansul."

Tot vorbind, nici nu observară că Jimmy Neary venise lîngă masa lor:

– Asta era, spuse el foarte pornit. Zău dacă nu era aşa. Aşa începea anunţul care i-a căzut lui Erin din buzunar, uite, chiar în locşorul ăsta.

XXI
Marți
12 martie

Marți, Susan angajă pe cineva să aibă grijă de cel mic și plecă la New York cu trenul. Vince o rugase să treacă pe la el.

– Înțeleg cît de greu vă este, doamnă Fox, îi spusese el cu menajamente, fără a-i dezvălui însă că avea deja un fir care ducea spre soțul ei. O să facem tot posibilul ca presa să nu afle, dar, cu cît știm mai mult, cu atît ne va fi mai ușor.

La ora unsprezece, Susan era la sediul FBI.

– Puteți lua legătura cu Agenția Harkness, îi spuse ea lui Vince. L-am urmărit pe Doug. Aș vrea să cred că nu e decît un crai, dar dacă e mai mult decît atît, nu pot lăsa lucrurile așa.

Vince observă cît de frămîntată era femeia cea drăguță din fața lui.

– Nu, nu puteți lăsa lucrurile așa, spuse el încet. Totuși, e o mare diferență între a ști că soțul dumneavoastră a călcat strîmb și gîndul că ar putea fi un criminal în serie. Cum ați reușit să faceți pasul ăsta?

– Aveam doar douăzeci de ani și eram așa de îndrăgostită de el, îi explică Susan pe un ton de parcă ar fi vorbit cu sine însăși.

– Cînd se întîmpla asta?

– Acum cincisprezece ani.

Vince rămase impasibil:

– Și ce s-a întîmplat atunci, doamnă Fox?

Cu ochii ațintiți undeva pe peretele din spatele lui, Susan îi povesti lui Vince cum mințise ca să-l acopere pe Doug cînd

murise Nan Sheridan şi cum Doug strigase numele lui Erin în somn, în noaptea cînd îi găsiseră cadavrul.

Cînd termină de povestit, Vince îi spuse:

– Agenţia Harkness ştie unde are apartamentul?

– Da.

După ce îi dezvălui tot ce ştia sau bănuia, Susan era epuizată. Acum nu-i mai rămînea decît să se împace cu sine însăşi şi să-şi ducă viaţa mai departe.

– Doamnă Fox, o să aveţi de făcut cel mai greu lucru pe care l-aţi făcut vreodată în viaţă. Trebuie să verificăm la Agenţia Harkness. Faptul că l-au urmărit pe soţul dumneavoastră ne-ar putea fi de mare ajutor. Vă puteţi purta normal cu el vreo zi sau două? Nu uitaţi, ancheta noastră s-ar putea să-l scoată din cauză.

– Nu e greu să păstrez aparenţele cu soţul meu. Nu mă prea bagă în seamă, în afară de cazul cînd vrea să mi se plîngă.

După ce plecă, Vince îl chemă pe Ernie.

– Am dat de primul element important şi nu vreau să-l pierdem. Uite ce avem de făcut...

Marţi după-amiază, Jay Charles Stratton fu inculpat pentru un furt de proporţii. Detectivii de la departamentul de poliţie al New Yorkului, împreună cu cei de la compania Lloyd's of London îl găsiseră pe bijutierul care cumpărase o parte dintre diamantele furate. Celelalte pietre din săculeţul dat dispărut fuseseră găsite într-un seif personal închiriat pe numele de Jay Charles.

Şedinţa dură mult, iar la firmă, toată ziua domnise o atmosferă tensionată. Cum să le explici clienţilor celor mai buni că ai fost fraierit de contabilii unei companii? Aşa ceva nu mai trebuia să se întîmple niciodată.

Doug sună acasă de mai multe ori şi, spre surprinderea lui, de fiecare dată răspunse fata care avea grijă de copil. Era sigur că se întîmplă ceva. Se hotărî să meargă acasă diseară. Nu era aşa de greu s-o îmbuneze pe Susan. Dar încetul cu încetul căzu pe gînduri. Doar nu începuse să bănuiască... Aşa să fie oare?

Marţi după-amiază, Darcy se duse direct acasă după serviciu. Nu voia decît să-şi încălzească o cutie de supă şi să se culce devreme. Resimţea tensiunea din ultimele două săptămîni. Ştia asta.

La ora opt o sună Michael:

– Am mai auzit voci obosite, dar a ta e aproape stinsă.

– Ai dreptate.

– Te-ai consumat prea mult, Darcy.

– Nu-ţi face griji. Am de gînd săptămîna asta să vin acasă direct de la serviciu.

– E o idee bună, Darcy. O să plec din oraş cîteva zile, dar nu-ţi face nici un program pentru sîmbătă, ca s-o petrecem împreună. Vrei? Sau poate duminică? Ori poate, chiar mai bine, şi sîmbătă, şi duminică.

Darcy rîse:

– Hai să fie sîmbătă. Şi distracţie plăcută pe unde te duci.

– Nu-i nici o distracţie. E un congres de psihiatrie. M-au rugat să ţin locul unui prieten care a fost nevoit să renunţe. Vrei să ştii cum e cu patru sute de psihoterapeuţi cînd se adună într-o sală?

– Îmi închipui.

XXII
Miercuri
13 martie

Ziua Z, îşi spuse Nona în timp ce îşi scotea mantoul şi îl aruncă pe canapea. Încă nu se făcuse ora opt. Connie deja sosise, observă ea mulţumită, iar cafeaua era aproape gata.

Connie intră după ea în birou.

– O să fie o emisiune grozavă, Nona, îi spuse ea ţinînd în mînă cănile abia spălate.

– Cred că Cecil B. DeMille îşi scrie operele ceva mai repede decît am reuşit eu să termin emisiunea asta, spuse Nona crispată.

– Dar cît te-ai ocupat de ea, ţi-ai văzut în continuare de programele obişnuite, comentă Connie.

– Cam aşa e. Să nu uităm să-i sunăm pe invitaţi ca să-şi reconfirme prezenţa în emisiune. Le-ai trimis şi a doua invitaţie?

– Sigur că da, îi răspunse Connie surprinsă de întrebare.

Nona zîmbi:

– Iartă-mă. Chestia e că Hamilton s-a agitat atîta pentru emisiunea asta, iar Liz e aşa de hotărîtă să se împăuneze cu reuşita şi să mă facă pe mine să trag ponoasele dacă iese ceva rău...

– Ştiu.

– Uneori mă întreb cine conduce biroul ăsta, Connie, tu sau eu. Există un singur lucru în care aş vrea să nu semănăm.

Connie o aşteptă să continue.

– Mi-aş fi dorit să fii genul de femeie care stă de vorbă cu plantele. Dar tu eşti ca mine. Nici nu le vezi, spuse ea şi arătă

spre planta de pe pervaz. Amărîta aia abia îşi mai trage sufletul. Toamă şi tu ceva în ghiveci.

Miercuri dimineaţa, Len Parker se simţea cam obosit. Ieri se gîndise întruna la Darcy Scott. După ce plecase de la serviciu, se tot învîrtise prin faţa blocului ei, o văzuse cum coboară dintr-un taxi pe la şase şi jumătate sau şapte. Aşteptase pînă la zece, dar nu mai apăruse. Voia foarte mult să stea de vorbă cu ea. Înainte fusese furios că se purtase aşa de grosolan cu el. Zilele astea îi venise în minte ceva important, dar acum uitase despre ce era vorba. Se întreba dacă o să-şi mai amintească.

Îşi trase pe el salopeta. E bine să ai o salopetă, nu-ţi strici hainele cînd eşti la serviciu.

Miercuri dimineaţa, înainte ca Vince să ajungă la birou, secretara lui primi un mesaj de la Darcy Scott. O să fie plecată toată ziua cu diverse treburi, dar voia ca el să afle că Erin probabil răspunsese la un anunţ care începea cu *„Îi place muzica, îi place dansul"*. Cu siguranţă, e genul de anunţ la care ar fi răspuns şi celelalte fete dispărute, gîndi Vince.

Era atît de greu să urmărească anunţurile astea. Oricine voia să nu divulge cine e îşi putea falsifica actele de identitate, îşi deschidea apoi un cont şi închiria o căsuţă poştală unde revistele şi ziarele îi trimiteau răspunsurile la anunţurile anonime. Astfel, nu exista nici o adresă pe urma căreia să meargă. Cei care ofereau căsuţele poştale le garantau clienţilor confidenţialitatea.

Urma să fie destul de complicat. Dar anunţul ăsta avea rezonanţă. Îi chemă la telefon pe anchetatori. Cercul se strîngea în jurul lui Doug Fields. Dosarul pe care i-l întocmise Agenţia Harkness era tot ce-şi putea dori un agent FBI.

Fields subînchiriase apartamentul acum doi ani, cam din momentul în care dispăruse Claire Barnes.

Joe Pabst, angajatul firmei Harkness, stătuse la o masă lîngă Fox, la restaurantul din SoHo. Era clar că o cunoscuse pe femeia cu care era prin intermediul unui anunţ.

Îşi fixase o întîlnire cu ea ca să meargă să danseze.

Avea o maşină station.

Pabst era convins că are o ascunzătoare pe undeva. Îl auzise cum îi spusese agentului imobiliar cu care se întîlnise în SoHo că are o ascunzătoare unde ar vrea să o invite.

Se prezenta ca desenator. Administratorul de la blocul din London Terrace fusese de mai multe ori în apartamentul lui Fields şi spunea că e plin de schiţe chiar foarte reuşite.

Şi a fost interogat în legătură cu moartea lui Nan Sheridan.

Dar depinde cum priveşti lucrurile îşi spuse Vince. Fox dăduse anunţuri sau răspunsese la anunţuri? Sau amîndouă? Nu ar fi mai bine să-i urmărească pentru un timp telefonul din London Terrace, să vadă ce iese?

Să-l aducă la interogatoriu? Era destul de greu.

Ei bine, cel puţin Darcy Scott era deja pusă în gardă că Fox ar putea fi cel căutat. N-o să se lase încolţită de el.

Şi n-ar fi grozav dacă s-ar dovedi că Fox dăduse anunţul pe care îl avea Erin Kelley la ea? *„Îi place muzica, îi place dansul"*.

La prînz, Vince primi o alarmă PDCV de la sediul din Quantico. Mesajele proveneau de la departamentele de poliţie din toată ţara. Vermont. Washington, D.C. Ohio. Georgia. California. Se mai primiseră cinci pachete cu încălţăminte desperecheată. În toate pachetele se găsea cîte un pantof de stradă sau o cizmă şi un pantof de seară, cu tocul înalt. Toate fuseseră trimise familiilor fetelor care figurau în dosarul PDCV, fete care locuiseră la New York şi dispăruseră în ultimii doi ani.

La trei şi jumătate, Vince se pregătea să plece de la birou spre Hudson Cable Network. Cînd trecu pe lîngă biroul secretarei, aceasta îl opri şi îi întinse receptorul:

– Domnul Charles North. Spune că e ceva important.

Vince simţi că sprîncenele i se ridică a mirare. Să nu-mi spui că ţîfnosul ăla a început să coopereze cu noi, îşi zise el.

– D'Ambrosio, răspunse el la telefon pe un ton sec.

– Domnule D'Ambrosio, m-am tot gîndit.

Vince aşteptă să continue.

– Nu găsesc decît o singură explicaţie pentru felul în care planurile mele au ajuns la urechile cui nu trebuia.

Vince începu să fie interesat.

– Cînd am venit la New York la începutul lui februarie ca să-mi aranjez instalarea aici, am participat la un dineu de binefacere la Plaza, ca invitat al principalului meu partener de afaceri. O acțiune în beneficiul Festivalului de Dramaturgie 21st Century. Era multă lume bună. Helen Hayes, Tony Randall, Martin Charnin, Lee Grant, Lucille Lortel. În timpul cocteilului am fost prezentat multor oameni. Partenerul meu de la firmă dorea foarte mult să devin cunoscut. Chiar înainte de masa de prînz, am stat de vorbă cu un grup de patru sau cinci persoane. Unul dintre ei mi-a cerut cartea de vizită, dar nu-mi mai amintesc numele lui.

– Cum arăta?

– Aveți de-a face cu un om care nu prea are memoria figurilor sau a numelor, lucru care poate contrariază pe cineva cu meseria dumneavoastră. Îmi amintesc doar foarte vag. Cam un metru optzeci și doi. Între treizeci și cinci și patruzeci și ceva de ani. Mai degrabă pînă în patruzeci. Foarte volubil.

– Credeți că dacă facem rost de lista cu persoanele care au participat la acțiune, ați reușit să vă aduceți aminte?

– Nu știu ce să zic, poate că da.

– Bine, domnule North. Vă sînt recunoscător. O să facem rost de listă și poate că îl întrebați și pe partenerul dumneavoastră dacă recunoaște numele celor cu care ați stat de vorbă.

North păru alarmat:

– Și ce explicație să-i dau?

Umbra de mulțumire pe care o simțise Vince că încerca să-i ajute dispăru:

– Domnule North, izbucni el, sînteți avocat. Ar trebui să fiți obișnuit să obțineți informații fără să dați explicații.

După care trînti receptorul și răcni la Emie:

– Vreau lista cu invitații la acțiunea în beneficiul Festivalului de Dramaturgie 21st Century care a avut loc la Plaza la începutul lui februarie. Mă gîndesc că nu e greu să faci rost de ea. Știi unde mă găsești.

Era treisprezece martie, ziua lui Nan. Ieri ar fi împlinit amîndoi treizeci și patru de ani.

De mai multă vreme, Chris își serba ziua pe douăzeci și patru, o dată cu Greta. Așa era mai ușor pentru amîndoi. Mama îl sunase ieri, înainte de a pleca de la birou.

– Chris, îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că te am măcar pe tine. La mulți ani, dragul meu.

Azi o sunase el:

– Ziua cea grea, mamă.

– Cred că așa va fi mereu. Ești sigur că vrei să apari în emisiunea aia?

– Dacă vreau? Nu. Dar cred că, dacă în felul ăsta pot ajuta la rezolvarea cazului, atunci merită. Poate că cineva care se va uita la televizor își va aduce aminte de vreun amănunt în legătură cu Nan.

– Asta sper și eu, oftă Greta, apoi schimbă tonul și îl întrebă: Ce mai face Darcy? Chris, e o fată așa de drăguță.

– Cred că toată povestea asta a dărîmat-o.

– O să participe și ea la emisiune?

– Nu. Și nici nu vrea să vadă cum se înregistrează.

La galerie era o zi liniștită. Chris avea ocazia să-și rezolve partea de hîrțogărie. Lăsase vorbă să fie anunțat dacă vine Darcy. Dar nu apăruse. Poate nu se simțea bine. La două o sună la birou. Secretara îi spuse că lucrează pe teren toată ziua și că apoi avea de gînd să se ducă direct casă.

La trei și jumătate, Chris luă un taxi să meargă la Huston Cable.

Să termin odată și cu asta, își spuse el morocănos.

Invitații se adunaseră în camera verde. Nona făcu prezentările. Soții Corras, o femeie și un bărbat pe la vreo patruzeci și cinci de ani. Divorțaseră. Fiecare dăduse un anunț. Și răspunsese fiecare la anunțul celuilalt. Și așa ajunseseră din nou împreună.

Soții Daley, o pereche foarte sobră, de vreo cincizeci de ani. Nici unul nu mai fusese căsătorit. Amîndoi se simțiseră destul

de stînjeniţi să dea sau să răspundă la anunţuri. Se cunoscuseră acum trei ani.

– Treaba a mers bine de la bun început, spuse doamna Daley. Am fost întotdeauna mult prea reticentă. Am reuşit să aştern pe hîrtie tot ceea ce nu am reuşit să-i spun vreodată cuiva.

Ea era cercetător ştiinţific, iar el, profesor universitar.

Adrian Greenfield, o femeie divorţată, jovială, de aproape cincizeci de ani.

– Aşa mă distrez grozav, le explică ea celorlalţi. De fapt, au făcut o greşeală de tipar. Ar fi trebuit să scrie că sînt „bogată sufleteşte". În schimb, au publicat că sînt „bogată, sufletistă". Pe cuvînt că ar fi nevoie de un camion pentru cîte scrisori am primit.

Wayne Harsh, preşedintele timid al unei companii producătoare de jucării. Pînă în treizeci de ani. Genul de bărbat pe care orice mamă şi l-ar dori pentru fata ei, îşi spuse Vince. Harsh era mulţumit de fetele pe care le cunoscuse. În anunţul său scrisese că îl întrista să vadă cum jucăriile pe care le făcea bucurau copiii din lumea întreagă, în timp ce el nu avea copii. Dornic să cunoască o fată de douăzeci de ani, drăguţă, deşteaptă, care vrea un bărbat drăguţ, ce vine acasă devreme şi nu-şi aruncă lenjeria prin cameră.

Porumbeii Cairone. Se îndrăgostiseră după prima întîlnire avută în urma unui anuţ matrimonial. Spre sfîrşitul serii, el se dusese la pianul din barul unde se întîlniseră şi cîntase „Du-mă degrabă la altar". Peste o lună s-au căsătorit.

– Pînă să apară ei, îmi făceam griji că n-o să avem nici o pereche tînără, îi mărturisi Nona lui Vince. Datorită lor ajungi să crezi în dragostea la prima vedere.

Vince văzu că tocmai sosise psihiatrul, doctorul Martin Weiss, şi se duse la el să-l salute.

Weiss era un bărbat de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu trăsături puternice, un păr argintiu bogat, ochi albaştri pătrunzători. Se îndreptară amîndoi spre filtrul de cafea.

– Vă mulţumesc că aţi venit, deşi aţi fost anunţat în ultima clipă, domnule doctor, spuse Vince.

– Bună, Vince.

Vince se întoarse şi văzu că Chris se îndrepta spre ei. Îşi aminti că astăzi comemora ziua cînd murise Nan Sheridan.

– Nu e cea mai bună zi pentru tine, spuse el.

La cinci fără un sfert, Darcy se lăsă pe spate pe canapeaua taxiului şi închise ochii. Cel puţin astăzi recuperase timpul pierdut. Zugravii vor începe treaba la hotel lunea viitoare. În dimineaţa asta adusese cu ea o broşură de la Hotelul Pelham din Londra.

– E un hotel absolut elegant şi intim. Seamănă cu al dumneavoastră, în sensul că încăperile nu sînt mari, holul de recepţie e mic, iar celălalt e numai potrivit pentru oaspeţii care vor să se odihnească. Ia uitaţi micul bar din colţ. Puteţi amenaja şi dumneavoastră unul la fel. Şi priviţi camerele. Sigur, nu vor fi aşa de luxoase, dar le putem face să aibă acelaşi efect.

Erau peste măsură de încîntaţi.

Acum, gîndi Darcy, trebuie să iau legătura cu decoratorul de vitrine de la Wilston. Fusese de-a dreptul şocată să afle că, la rearanjarea unei vitrine, materialele folosite erau de multe ori vîndute pe nimica toată. Metri şi metri de ţesături de bună calitate.

Îşi scutură capul, ca pentru a îndepărta o migrenă sîcîitoare. Nu ştiu dacă e un început de viroză sau doar o durere de cap, dar o să mă culc iar devreme. Taxiul tocmai ajunsese în faţa blocului.

Robotul telefonului clipea. Bev îi lăsase un mesaj: „Darcy, am primit acum vreo douăzeci de minute un telefon cu totul neaşteptat. Sună-mă imediat."

Darcy formă repede numărul de la serviciu.

– Bev, care-i mesajul?

– Era o femeie. Vorbea aproape în şoaptă. Abia am reuşit s-o aud. Se interesa unde te-ar putea găsi. N-am vrut să-i dau numărul tău de acasă, aşa că i-am zis că-ţi transmit eu mesajul. Spunea că era la bar în seara cînd a dispărut Erin, dar s-a temut să recunoască, deoarece era acolo cu un alt bărbat, nu cu soţul ei. A văzut cum Erin s-a întîlnit cu cineva tocmai cînd se pregătea să plece. Şi au ieşit din bar împreună. Zice că l-a văzut foarte bine.

– Cum o pot suna?

– N-ai cum. N-a vrut să-şi dea numele. Dar vrea să te întîlneşti cu ea la bar. E vorba de Eddie's Aurora de pe Strada 4 Vest, în Piaţa Washington. A zis să vii singură şi să aştepţi la bar. Dacă reuşeşte să scape, o să fie acolo pînă-n şase. Să nu aştepţi mai mult de şase. O să te sune mîine, dacă nu reuşiţi să vă întîlniţi în seara asta.

– Mulţumesc, Bev.

– Acultă, Darcy, o să rămîn aici pînă tîrziu. Trebuie să învăţ la un examen şi acasă nu prea am linişte, cu toţi prietenii vecinei mele de apartament care îşi fac veacul pe acolo. Sună-mă şi pe mine. Vreau să ştiu că eşti teafără.

– N-o să păţesc nimic. Dar bine, o să te sun.

Darcy uită că era obosită. Era cinci fără cinci. Avu timp să îşi refacă machiajul, să se pieptene şi să-şi schimbe blugii prăfuiţi cu o fustă şi un pulover. Ah, Erin, îşi spuse ea. Poate că îi dăm de capăt.

Nona urmărea derularea genericului, în timp ce invitaţii vorbeau încet între ei, filmaţi în continuare, dar fără microfon.

– Amin, spuse ea, cînd ecranul se întunecă, apoi se ridică şi coborî în fugă treptele spre platou. Aţi fost minunaţi. Toţi. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Unii dintre participanţi îi zîmbiră uşuraţi. Chris, Vince şi doctorul Weiss se ridicară în acelaşi timp de pe scaun.

– Bine că s-a terminat, spuse Chris.

– Vă înţeleg, comentă Martin Weiss. Din cîte am aflat astăzi, atît dumneavoastră, cît şi mama dumneavoastră aţi dat dovadă de o putere remarcabilă ca să treceţi prin toate astea.

– Nu facem decît ceea ce trebuie, domnule doctor.

Nona veni lîngă ei.

– Ceilalţi pleacă, dar mi-ar face plăcere să veniţi pînă la mine în birou pentru un cocteil. Îl meritaţi cu prisosinţă.

– Păi, nu cred... răspunse Weiss clătinînd din cap. Trebuie să verific la cabinet. Pot să dau telefon de aici?

– Cum să nu.

Chris ezita. Era foarte îngrijorat. După cum aflase de la secretara ei, Darcy urma să se ducă direct acasă. Chris se întreba dacă ar reuşi s-o convingă să ia cina cu el.

– Pot să mă înscriu şi eu pentru un telefon?

– Sigur, formează numărul.

Între timp, sună pagerul pe care Vince îl avea prins de curea.

– Nona, sper că ai destule telefoane.

Vince sună de la telefonul de pe biroul secretarei şi primi mesajul să-l sune pe Ernie la organizatorii Festivalului de Dramaturgie 21st Century. Cînd dădu de el, Ernie îi deşertă sacul cu veşti.

– Am făcut rost de lista cu invitaţi. Ia ghici cine a fost acolo în seara aia?

– Cine?

– Erin Kelley şi Jay Stratton.

– Ce chestie!

Vince îşi aminti de descrierea pe care i-o făcuse North celui care îi luase cartea de vizită. Înalt. Între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Volubil. Dar Erin Kelley! În după-amiaza aceea, în apartamentul lui Kelley, Darcy alesese o rochie roz cu argintiu în care să fie înmormîntată Erin. Darcy îi spusese că Erin o cumpărase s-o poarte la un dineu de binefacere. Apoi, cînd luase pachetul primit de Darcy, ea îi spusese că pantoful elegant din pachet se potrivea mai bine cu rochia roz-argintie a lui Erin decît cu ce îşi cumpărase ea. Înţelese deodată de ce pantoful se potrivea aşa de bine cu rochia. Cel care o omorîse fusese la acţiunea de binefacere şi o văzuse în rochia aia.

– Vino pînă la Nona Roberts, la birou, îi spuse el lui Ernie. S-ar putea să fie nevoie să mergem împreună în oraş.

În birou, doctorul Weiss părea mai relaxat.

– N-a apărut nici o urgenţă. Mă gîndeam că unul dintre pacienţii mei ar putea avea nevoie de mine în seara asta. Domnişoară Roberts, o să profit de amabilitatea dumneavoastră. Băiatul meu cel mic e în ultimul an la Comunicaţii şi termină facultatea în iunie. Cum ar putea să intre în meseria asta?

Chris Sheridan mutase telefonul de pe biroul Nonei pe pervaz. Absent, îşi trecu degetele peste frunzele prăfuite ale plantei din ghiveci. Darcy nu era acasă. Cînd o sunase la birou, secretara îi răspunsese evaziv. Zisese ceva de genul că aşteaptă mai

tîrziu un telefon de la ea. „A intervenit ceva foarte important", îi explicase ea.

Simţea că se întîmplă ceva.

Era sigur de asta.

Darcy trebuia să aştepte numai pînă la şase. Stătu pînă la şase şi jumătate, după care se hotărî să renunţe în seara asta. Era clar că femeia care sunase nu reuşise să vină la întîlnire. Îşi plăti Perrierul şi plecă.

Ieşi în stradă. Vîntul se înteţise din nou şi simţea cum îi biciuie tot trupul. Sper să găsesc un taxi, îşi spuse ea.

– Darcy, ce bine-mi pare că te-am prins. Mi-a zis secretara că te găsesc aici. Hai, urcă.

– Vai, ai apărut la ţanc. Ce noroc pe mine.

Len Parker stătea ghemuit pe trotuarul de vizavi şi privea luminile de poziţie ale maşinii care dispărea. Era exact ca data trecută, cînd Erin Kelley ieşise şi cineva o strigase dintr-o maşină station.

Dacă era aceeaşi persoană care o omorîse pe Erin Kelley? Să-l sune pe agentul FBI? Îl cheamă D'Ambrosio. Len avea cartea lui de vizită.

Ar crede oare că e nebun?

Erin Kelley plecase şi-l lăsase, iar Darcy Scott refuzase să ia masa cu el.

Dar şi el fusese grosolan cu ele.

Poate că ar trebui să dea telefon.

Cheltuise atîţia bani pe taxiuri în ultimele două zile urmărind-o pe Darcy Scott.

Iar convorbirea telefonică nu l-ar costa decît un sfert de dolar.

Chris se întoarse de la fereastră. Trebuia să întrebe. Vince D'Ambrosio tocmai se întorsese în birou.

– Nu știi dacă în seara asta Darcy are de gînd să răspundă la vreun anunț din ăla nenorocit? se interesă el.

Vince observă îngrijorarea de pe chipul lui Sheridan și trecu cu vederea tonul lui agresiv. Știa că nu pe el era supărat.

– Din cîte am înțeles de la Nona, avea de gînd să se culce devreme în seara asta.

– Așa avea de gînd, interveni Nona și zîmbetul îi dispăru de pe chip. Cînd am sunat-o de la birou, secretara mi-a spus că o să se ducă direct acasă de la hotelul pe care îl rearanjează.

– Ei bine, ceva a făcut-o să-și schimbe programul, spuse Chris. Secretara ei părea că ascunde ceva.

– Ce număr are la birou? întrebă Vince și ridică receptorul.

După ce Bev răspunse la telefon, Vince se prezentă și îi spuse:

– Sînt îngrijorat din cauza domnișoarei Scott. Dacă știți cumva unde e, aș vrea să-mi spuneți.

– Aș prefera să revină ea cu un telefon... începu Bev, dar nu apucă să continue.

– Uite ce e domnișoară. Nici prin cap nu-mi trece să mă bag în viața ei personală, dar dacă are cumva legătură cu vreun anunț matrimonial, aș vrea să știu unde e. Sîntem foarte aproape de rezolvarea cazului, însă deocamdată nimeni nu a fost reținut.

– Păi, îmi promiteți că nu vă băgați...

– Unde e Darcy Scott?

Bev îi spuse. Vince îi dădu numărul de telefon al Nonei.

– Cum apare domnișoara Scott, spuneți-i să mă sune imediat, zise el, apoi închise telefonul și se întoarse spre ceilalți. S-a dus să se întîlnească cu o femeie care susține că a văzut-o pe Erin Kelley cînd a plecat de la Eddie's Aurora în seara cînd a dispărut, și-l poate descrie pe cel cu care s-a întîlnit cînd ieșea. Femeia nu a apărut pînă acum pentru că era cu un tip și nu voia ca soțul ei să afle.

– Și tu crezi toată povestea asta? întrebă Nona.

– Nu prea-mi miroase a bine. Dar dacă Darcy se întîlnește cu ea la bar, nu are ce să se întîmple. Cît e ceasul?

– Șase și jumătate, îi răspunse doctorul Weiss.

– Atunci Darcy ar trebui să sune la ea la birou dintr-o clipă în alta. Urma să o aștepte pe femeia aia doar pînă la șase.

– Nu i s-a întîmplat la fel și lui Erin Kelley? interveni Chris. Din cîte am înțeles, și ea s-a dus la Eddie's Aurora, a așteptat în zadar, apoi a plecat și nu a mai apărut.

Vince simți broboane de transpirație pe ceafă.

– O să sun acolo.

După ce luă legătura cu barul, puse repede cîteva întrebări scurte, ascultă atent răspunsurile, apoi trînti receptorul.

– Barmanul spune că o tînără cu semnalmentele lui Darcy a plecat acum cîteva minute. Nu s-a întîlnit cu nimeni acolo.

Chris înjură în barbă. Nu avea în minte decît clipa cînd descoperise cadavrul lui Nan, acum cincisprezece ani.

Un însoțitor de la recepție bătu la ușa întredeschisă:

– Domnul Cizek de la FBI spune că îl așteptați, o anunță el pe Nona.

Ea încuviință din cap:

– Poftește-l înăuntru.

În timp ce intra pe ușă, Cizek cotrobăia într-un plic mare să scoată lista voluminoasă cu invitații la gala de dramaturgie. Foile se lipiseră înăuntru și, cînd încercă să le tragă afară, agrafa cu care erau prinse se desfăcu și se împrăștiară pe jos. Nona și doctorul Weiss îl ajutară să le strîngă.

Vince îl urmărea pe Chris cum își freca întruna mîinile.

– Avem doi suspecți principali, îi spuse el lui Chris, și amîndoi sînt puși sub urmărire.

Doctorul Weiss se uita pe una dintre paginile culese de pe jos. Ca și cum ar fi gîndit cu glas tare, spuse:

– Și eu care credeam că-i prea ocupat cu anunțurile lui ca să mai meargă la petreceri.

Vince își ridică imediat ochii:

– La cine vă referiți?

Weiss păru stînjenit:

– La doctorul Michael Nash. Scuzați-mă. Am făcut un comentariu nepotrivit pentru un profesionist.

– Nimic nu e neprofesionist în acest moment, îi răspunse Vince tăios. Faptul că doctorul Nash a fost la dineul de binefacere ar putea fi foarte important. Dar vorbiți de parcă nu v-ar plăcea foarte tare de el. De ce?

Toți ochii se îndreptară spre Martin Weiss. Părea nehotărît dacă să continue sau nu, apoi spuse încet:

– Dar trebuie să rămînă între acești patru pereți. Una dintre fostele paciente ale lui Nash, care vine acum la mine la consultație, l-a văzut la un restaurant cu o prietenă tînără de-a ei. Cînd s-au întîlnit, actuala mea pacientă s-a apucat să facă glume pe seama prietenei ei.

Vince simți că încep să-l furnice încheieturile, așa cum se întîmpla mereu cînd se apropia de rezolvarea unui caz.

– Continuați, domnule doctor.

Weiss părea jenat:

– Prietena i-a spus pacientei mele că l-a cunoscut printr-un anunț matrimonial. Nu a fost deloc surprinsă să afle că nu își dăduse numele adevărat și că o mințise în legătură cu profesia lui. S-a simțit deosebit de prost din cauza asta.

Vince observă că doctorul Weiss își alegea cu grijă cuvintele.

– Domnule doctor, îi spuse el, știți cu ce problemă ne confruntăm. Trebuie să dați cărțile pe față. Sincer, ce părere aveți despre doctorul Michael Nash?

– Consider că nu e etic din partea lui să facă studii pentru o carte de specialitate folosind asemenea subterfugii, îi răspunse Weiss precaut.

– Vă eschivați, îi spuse Vince. Dacă v-ați afla ca martor în instanță, cum l-ați prezenta?

Weiss îi răspunse evitîndu-i privirea:

– Singuratic. Refulat. Aparent o persoană plăcută, dar de fapt antisocială. Probabil că are niște probleme cu o origine foarte veche, care au început să se manifeste încă din copilărie. Oricum, știe să disimuleze și i-ar putea duce de nas pe aproape toți specialiștii.

Chris simți că-i zvîcnesc tîmplele:

– Darcy s-a întîlnit cu individul ăsta?

– Da, șopti Nona.

– Domnule doctor, continuă repede Vince. Vreau să iau imediat legătura cu tînăra aceea ca să aflu ce anunț a dat el.

– Pacienta mi l-a adus la cabinet să mi-l arate, îi răspunse Weiss. Și a rămas la mine.

– Nu vă amintiți cumva dacă începea cu : *„Îi place muzica, îi place dansul?"* îl întrebă Vince.

Weiss îi răspunse:

– Ba da, chiar așa e.

Exact în aceeași clipă, sună pagerul lui Vince. Cum auzi bipul, înhață telefonul, formă numărul și-și spuse numele pe un ton răstit. Nona, Chris, doctorul Weiss și Ernie așteptau cu răsuflarea tăiată și ochii ațintiți la ridurile de pe fruntea lui Vince D'Ambrosio, care se adînceau tot mai mult. Chiar înainte de a pune jos receptorul, le spuse:

– Tocmai a sunat scrîntitul ăla de Len Parker. O urmărea pe Darcy. A ieşit din bar şi s-a urcat în aceeaşi maşină station cu care a plecat şi Erin Kelley în seara cînd a dispărut, le explică el, apoi, după o scurtă pauză, adăugă sec: E un Mercedes negru înregistrat pe numele doctorului Nash din Bridgewater, New Jersey.

– Eşti cu altă maşină.

– La ţară o folosesc mai mult pe asta.

– Te-ai întors repede înapoi de la Congres.

– Colegul pe care urma să-l înlocuiesc s-a făcut pînă la urmă bine.

– Înţeleg. Michael, eşti drăguţ, dar cred că în seara asta m-aş duce direct acasă.

– Ce-ai mîncat la cină aseară?

Darcy zîmbi:

– O conservă de supă.

– Lasă capul jos şi odihneşte-te. Dacă poţi, trage şi un pui de somn. Doamna Hughes o să facă focul, o să pregătească o cină grozavă, după care n-ai decît să dormi tot drumul înapoi spre casă, îi spuse el, apoi întinse mîna şi o mîngîie uşor pe păr. Aşa îţi recomandă doctorul. Ştii că-mi place să am grijă de tine.

– E aşa de bine să aibă cineva grijă de tine. A! exclamă ea şi se întinse spre telefonul din maşină. Pot să-i dau un telefon secretarei? I-am promis c-o sun.

O strînse de mînă.

– Mi-e teamă că o să trebuiască să aştepţi pînă ajungem acasă. Telefonul s-a stricat. Aşa că odihneşte-te pînă atunci.

Darcy ştia că Bev o să mai stea la birou cîteva ore bune. Aşa că închise ochii şi aţipi. Cînd trecură prin Tunelul Lincoln, era deja cufundată într-un somn adînc.

– O să verificăm locuinţa lui Nash, spuse Vince. Dar nu a dus-o niciodată acolo sau la cabinetul lui. I-ar fi văzut portarul.

– Darcy mi-a zis că are la Bridgewater o proprietate de patru sute de acri. A fost acolo de vreo două ori, interveni Nona, sprijinindu-se cu mîna de birou să nu se prăbușească.

– În cazul ăsta, dacă i-a propus să meargă cu el acolo astă-seară, n-ar avea de ce să devină bănuitoare, comentă Vince, simțind că se enervează tot mai tare pe sine însuși.

Ernie se întoarse din celălalt birou:

– Am verificat la cei de la urmăriri. Doug Fox e acasă, la Scarsdale. Jay Stratton e în Park Lane cu o băbătie.

– Asta îi scoate din cauză, îi răspunse Vince.

Apoi Vince adăugă în sinea lui: pare logic. În seara cînd a luat-o cu mașina, Nash i-a lăsat lui Erin un mesaj pe robot să-l sune acasă. Nu m-am gîndit niciodată să verific. Îi lasă un mesaj fals secretarei lui Darcy și acționează probabil ca și cum de la secretară ar fi aflat unde s-o găsească pe Darcy. Știm foarte bine că Darcy are încredere în el. Mai mult ca sigur că nu ezită să se urce în mașina lui. Și dacă neisprăvitul ăla de Parker n-ar fi urmărit-o, ar fi dispărut și ea în ceață.

– Și ce facem ca s-o găsim? întrebă Chris disperat.

Simțea că i se taie respirația de frică. Știa că la un moment dat, în cursul acestei săptămîni, se cam îndrăgostise de Darcy Scott.

Vince vorbea din nou la telefon strigînd ordine către cei de la sediu:

– Alertați poliția din Bridgewater. Ziceți-le că ne întîlnim cu ei acolo.

– Ai grijă, Vince, îl avertiză Ernie. Nu avem absolut nici o dovadă, iar singurul martor e nebun cu acte în regulă.

Chris interveni și i-o reteză:

– Ba tu să ai grijă.

Chris simți că Weiss îl strînge de braț.

– Îndreptați-vă spre casa lui Nash, spuse Vince. Și în zece minute aduceți un elicopter pe Strada 13.

Peste cinci minute, se aflau în mașina unui echipaj de poliție, cu girofarul clipind și sirena urlînd, îndreptîndu-se în goană spre Bulevardul 9. Vince stătea în față, lîngă șofer, Nona, Chris și Ernie Cizek, în spate. Chris îi anunțase pur și simplu că merge și el cu Vince. Iar Nona se uitase la Vince cu o privire rugătoare.

Vince evitase să le spună și informația îngrijorătoare pe care o primise de la poliția din Bridgewater. Proprietatea lui Nash

cuprindea mai multe clădiri răsfirate pe o suprafață de patru sute de acri, inclusiv unele situate într-o zonă împădurită. Căutările ar putea dura mult.

Și fiecare minut pierdut de noi e pierdut și pentru Darcy, își spuse el.

– Am ajuns, iubito.

Darcy se trezi:

– Chiar am adormit, nu-i așa? întrebă ea căscînd. Iartă-mă că am fost o companie așa de plicticoasă.

– M-am bucurat că ai adormit. Odihna alină sufletul și trupul.

Darcy privi afară:

– Unde sîntem?

– La numai douăzeci de kilometri de casă. Am un loc liniștit unde mă retrag să scriu și mi-am uitat manuscrisul aici zilele trecute. N-ai nimic împotrivă dacă trecem să-l luăm? De fapt, putem bea și un pahar de vin roșu aici.

– Numai dacă nu stăm prea mult. Chiar vreau să mă întorc acasă devreme, Michael.

– O să te întorci, îți promit. Hai înăuntru. Îmi pare rău că-i așa de întuneric.

O conduse ținînd-o de braț.

– Dar cum ai nimerit aici? îl întrebă Darcy în timp ce deschidea ușa.

– Am avut noroc. Știu că pe dinafară nu arată cine știe ce, dar înăuntru e foarte drăguț.

Deschise ușa și apăsă pe comutator să aprindă lumina. Sub comutator, Darcy observă un buton pe care scria „Alarmă".

Își aruncă o privire prin camera spațioasă.

– Vai ce frumos e, comentă ea, plimbîndu-și privirea de la șemineu la bucătăria deschisă, pe urmă la parchetul lustruit.

Apoi remarcă televizorul cu ecran mare și boxele stereo de calitate.

– Aparatele sînt grozave. Nu-i păcat să le ții în locul ăsta unde te retragi doar ca să scrii?

– Nu, deloc.

Îi scoase haina. Darcy se înfioră, deşi în cameră era cald şi plăcut. Pe măsuţa de lîngă canapea, într-o frapieră de argint, se afla o sticlă de vin.

– Tot doamna Hughes are grijă şi de casa asta?

– Nu. Ea nici nu ştie că există, îi răspunse el, apoi străbătu camera şi dădu drumul la casetofon.

Din boxe se revărsară primele acorduri ale melodiei „Pînă aici ai fost tu".

– Vino aici, Darcy, o îndemnă el, apoi turnă vin în pahar şi i-l întinse. Într-o seară friguroasă e numai bun, nu?

Îi zîmbea cu duioşie. Şi totuşi, ceva nu era în ordine. De ce simţise deodată că se petrece ceva? Michael avea glasul uşor voalat, ca şi cum ar fi fost băut. Ochii. Asta era. Se întîmplase ceva cu ochii lui.

Instinctul îi spunea să fugă spre uşă, dar era ridicol. Căuta cu înfrigurare un subiect de discuţie. Rămase cu ochii pe scări.

– Cîte camere ai sus?

Chiar şi ei întrebarea i se păru abruptă. El însă păru să nu observe.

– Doar o cameră micuţă şi o baie. E, de fapt, o cabană din aceea, ca pe vremuri.

Zîmbea în continuare, dar ochii i se tot schimbau, pupilele i se măreau. *Unde îi erau calculatorul şi imprimanta, şi cărţile, şi toate chestiile folosite de un scriitor?*

Darcy simţi că fruntea i se umple de sudoare. Ce se întîmpla cu ea? Era pe cale să-şi piardă minţile şi să înceapă să bănuiască... ce? Devenise prea nervoasă. Doar cel din faţa ei era Michael.

Cu paharul de vin în mînă, el se aşeză pe scaunul din faţa canapelei şi îşi întinse picioarele. Nu încetase nici o clipă să o privească drept în faţă.

– Dă-mi voie să mă uit prin jur, spuse ea.

Începu să se plimbe fără un scop anume prin cameră, ca şi cum ar fi vrut să vadă mai bine puţinele mărunţişuri din încăpere. Mîngîie cu palma tejgheaua care separa bucătăria deschisă de restul camerei.

– Ce dulapuri frumoase.

– Le-am făcut de comandă, dar eu le-am instalat.

– Chiar tu?

Glasul lui era plăcut, dar devenise parcă mai aspru.

– Ţi-am zis că tatăl meu era autodidact. Şi voia să pot să mă descurc în orice situaţie.

– A făcut bine că te-a învăţat de toate.

Simţea că nu mai trebuie să rămînă aici cu nici un chip. Se întoarse, se îndreptă spre canapea şi îşi dădu seama că a călcat pe ceva solid, pe un obiect ascuns printre ciucurii covorului.

Neluînd în seamă obiectul acela, Darcy se aşeză repede. Genunchii îi tremurau aşa de tare, parcă stăteau să i se dezmembreze. *Ce se întîmplă? De ce se teme?*

Cel din faţa ei era Michael, bărbatul acela drăguţ şi manierat. Nu voia să se gîndească la Erin acum, dar chipul ei îi tot venea în minte. Luă repede o înghiţitură de vin ca să-şi clătească gura uscată.

Muzica se opri. Michael păru enervat, se ridică şi se duse la casetofon. De pe raftul de deasupra aparatului luă un teanc de casete şi începu să le cerceteze.

– Nu mi-am dat seama că aia era pe sfîrşite.

Parcă vorbea singur. Darcy strînse în mînă emblema de pe pahar. Mîinile începuseră să-i tremure. Cîteva picături de vin se vărsară pe jos. Luă un şerveţel şi se aplecă să le şteargă.

Cînd să se ridice la loc, observă ceva prins între ciucurii covorului, ceva ce sclipea în lumina veiozei de lîngă canapea. Probabil că pe asta călcase mai înainte. O fi vreun buton. Se aplecă să-l ridice. Vîrful degetului mare şi al celui mijlociu alunecară într-un spaţiu gol şi se întîlniră. Nu era un buton, ci un inel. Darcy îl ridică şi îl privi nevenindu-i să creadă.

Un E de aur pe fundal de onix, într-o montură ovală. Inelul lui Erin.

Erin a fost în casa asta. Erin a răspuns la anunţul matrimonial al lui Michael Nash.

Groaza puse stăpînire pe Darcy. Michael minţise cînd îi spusese că o întîlnise pe Erin o singură dată, atunci cînd băuseră împreună un pahar la Pierre.

Deodată, casetofonul începu să urle.

– Scuză-mă, spuse el, continuînd să stea cu spatele la ea.

„Schimbaţi partenerii şi dansaţi." În timp ce dădea sonorul mai încet, murmura acordurile de început împreună cu orchestra. Pe urmă se întoarse spre ea.

Doamne, ajută-mă, se ruga Darcy. Ajută-mă. Nu trebuie să vadă inelul. Se uita la ea. Îşi împleti mîinile ca să-şi strecoare

inelul pe deget în timp ce Michael se îndrepta spre ea cu braţele desfăcute.

– N-am dansat niciodată împreună, Darcy. Dansez bine şi ştiu că şi tu dansezi bine.

Cadavrul lui Erin a fost găsit cu un pantof de dans în picior. Să fi dansat oare cu el chiar în camera asta? Să fi murit chiar aici?

Darcy se sprijini cu spatele de canapea.

– Nici n-aş fi crezut că-ţi place să dansezi, Michael. Cînd ţi-am povestit de cursurile la care mergeam cu Nona şi Erin, nu mi-am dat seama că ai fi aşa de interesat.

Michael îşi descleştă mîinile şi se întinse după paharul cu vin. Se aplecase atît de tare pe marginea scaunului ca şi cum picioarele, înfipte în podea, l-ar fi împiedicat să cadă.

Ca şi cum ar fi fost gata să sară la ea în orice moment.

– Îmi place să dansez, îi explică el. M-am gîndit că nu ar fi sănătos pentru tine să te gîndeşti ce bine te simţeai la cursurile alea pe care le frecventai cu Erin.

Darcy îşi înclină capul, ca şi cum ar fi cumpănit la răspunsul lui.

– Nu renunţi să mai mergi cu maşina doar pentru că o persoană la care ţineai şi-a pierdut viaţa într-un accident de maşină, nu?

Darcy nu aşteptă răspunsul, dar încercă să schimbe subiectul. Studie emblema de pe pahar.

– Ce pahare frumoase, comentă ea.

– Am cumpărat un set la Viena, spuse el. Zău dacă vinul roşu nu are un gust mai bun cînd îl bei din asemenea pahare.

Ea îi răspunse cu un zîmbet. Acum îl recunoştea pe Michael. Pentru o clipă, privirea ciudată îi dispăruse. *Fă-l să rămînă aşa, o avertiză intuiţia. Ţine-l de vorbă. Fă-l să-ţi vorbească la rîndul lui.*

– Michael, spuse ea, de data asta pe un ton ezitant, confidenţial. Pot să te întreb ceva?

– Sigur că da, îi răspunse el părînd interesat.

– Cred că data trecută voiai să spui că i-am făcut pe părinţii mei să plătească pentru comentariul acela care mi-a provocat o

asemenea suferință cînd eram mică. Să fiu oare chiar atît de egoistă?

Nimeni nu scoase o vorbă în cele douăzeci de minute cît dură drumul cu elicopterul. Vince derulase rapid în minte fiecare detaliu al anchetei. Michael Nash. Am fost la cabinetul lui și mi-a făcut impresia că e unul dintre puținii psihoterapeuți cu capul pe umeri. Să fie oare o urmărire zadarnică? De ce să nu aibă un om cu bani, ca Nash, o casă pe undeva prin Connecticut sau prin statul New York?

Poate că avea, dar era ciudat să-și ducă victimele acolo. Pe fundalul zgomotului produs de elicea elicopterului, Vince auzea în minte numele unor criminali în serie care își ascunseseră victimele în pod sau în subsolurile propriilor lor case.

Elicopterul se rotea deasupra drumului de țară.

– Acolo! spuse Vince și arătă cu degetul spre dreapta unde două raze puternice de lumină spulberau întunericul. Polițiștii din Bridgewater ziceau că or să parcheze chiar în fața casei lui Nash. Aterizează.

Din afară, vila părea liniștită. La parter, mai multe ferestre erau luminate. Vince insistă ca Nona să rămînă afară cu pilotul. Cu Ernie și Chris pe urmele lui, străbătu în fugă gazonul și aleea cea lungă din fața casei și sună la ușă.

– Lăsați-mă pe mine să vorbesc.

Îi răspunse o femeie la interfon:

– Cine e?

Vince strînse din dinți. Dacă Nash era înăuntru, nu făceau decît să-l avertizeze.

– Agentul FBI Vince D'Ambrosio, doamnă. Trebuie să vorbesc cu domnul doctor Nash.

O clipă mai tîrziu, ușa se deschise ușor, atît cît permitea lanțul de siguranță.

– Vreți să-mi arătați legitimația, domnule? se auzi de data aceasta glasul politicos al unui servitor cu experiență.

Vince întinse legitimația.

– Zi-le să se grăbească, îl zori Chris.

Dădură jos lanţul şi deschiseră uşa. Soţ şi soţie şi se îngrijesc de casă, gîndi Vince. Le ceru să se prezinte.

– Sîntem John şi Irma Hughes. Lucrăm pentru domnul doctor Nash.

– Dînsul e aici?

– Da, e aici, răspunse doamna Hughes. A fost acasă toată după-amiaza. Lucrează să-şi termine cartea şi nu vrea să fie deranjat.

– Darcy, chiar ştii să faci foarte bine psihanaliza unei situaţii, comentă Michael. Ţi-am mai spus-o şi săptămîna trecută. Te simţi oarecum vinovată pentru atitudinea pe care ai avut-o faţă de părinţi, nu-i aşa?

– Cred că da.

Darcy observă că pupilele îi reveniseră aproape la mărimea normală. Culoarea lor albastră-cenuşie devenise iar vizibilă.

Începuse a doua melodie de pe bandă. „Trandafiri roşii pentru o doamnă melancolică." Piciorul drept al lui Michael începu să se mişte în ritmul muzicii.

– Şi *ar trebui* să mă simt vinovată? întrebă ea repede.

– Unde e camera domnului doctor? întrebă Vince. O să-mi asum răspunderea de a-l deranja.

– Încuie mereu uşa cînd vrea să rămînă singur şi n-o să vă răspundă. Ne-a zis foarte clar să nu-l deranjăm niciodată cînd e în camera lui. Nici nu l-am văzut de cînd ne-am întors de la cumpărături, în după-amiaza asta, dar are maşina pe aleea din faţa casei.

Chris îşi pierdu răbdarea:

– Nu e în camera aia de sus. Bîntuie pe undeva cu o maşină station şi numai Dumnezeu ştie ce are de gînd să facă, spuse Chris şi se repezi pe scări în sus. Unde naiba e camera aia?

Doamna Hughes se uită rugător la soţul ei, apoi îi conduse sus. Bătu de mai multe ori în uşă, dar nu primi nici un răspuns.

– Nu aveţi o cheie? întrebă Vince.

– Domnul doctor mi-a interzis s-o folosesc cînd încuie uşa pe dinăuntru.

– Daţi-mi cheia.

După cum se aşteptase Vince, dormitorul mare era gol.

– Doamnă Hughes, avem un martor care a văzut-o pe Darcy Scott urcînd în seara asta în maşina station a doctorului. Ne gîndim că ea se află într-un mare pericol. Doctorul mai are vreo cabană sau vreo vilă pe proprietatea asta sau vreun alt loc unde s-ar putea duce?

– Cred că greşiţi, protestă femeia. A adus-o de două ori pe domnişoara Scott aici. Sînt foarte buni prieteni.

– Doamnă Hughes, nu mi-aţi răspuns la întrebare.

– Pe proprietatea asta sînt nişte hambare, un grajd şi nişte depozite. Nu mai e nici o altă clădire unde ar putea duce o domnişoară. Mai are un apartament şi un cabinet la New York.

Soţul ei încuviinţă din cap. Vince îşi dădu seama că spuneau adevărul.

– Domnule, zise doamna Hughes cu timiditate, lucrăm pentru domnul doctor Nash de paisprezece ani. Dacă domnişoara Scott e cu dînsul, fiţi sigur că n-are ce să i se întîmple. Domnul doctor n-ar omorî nici o muscă.

De cît timp stăteau de vorbă? Darcy nu-şi dădea seama. Muzica se auzea uşor pe fundal. „Începe cu începutul" se auzea acum. De cîte ori îşi văzuse mama şi tatăl dansînd pe melodia asta?

– Am învăţat să dansez cu adevărat de la mama şi de la tata, îi spuse ea lui Nash. Uneori îşi puneau cîte un disc şi dansau fox-trot sau vals. Dansează foarte bine.

Nash avea ochii blînzi în continuare. Erau ochii pe care îi văzuse în celelalte dăţi cînd se întîlnise cu el. Atîta timp cît el nu bănuia că aflase, poate că vor pleca împreună de aici, o va duce în cealaltă casă la cină. Trebuie să-l fac să vrea să stea de vorbă cu mine.

Mama îi spusese mereu: „Darcy, ai un real talent pentru actorie. De ce nu ţi-l foloseşti?"

De-aş reuşi să dovedesc acum că e aşa, se ruga ea.

Toată viaţa îi auzise pe mama şi pe tata discutînd cum ar trebui interpretată o anumită scenă. Trebuie să fi învăţat şi ea ceva.

Să nu vadă cît îmi e de frică, îşi spuse Darcy. Să-mi canalizez toată starea asta de nervi în interpretare. Cum ar juca mama ei scena asta, a unei femei prinse în capcană, acasă la un criminal în serie? Mama nu s-ar mai gîndi la inelul lui Erin de pe deget şi ar face exact ceea ce încerca Darcy. Şi-ar juca rolul ca şi cum Michael Nash ar fi psihoterapeutul, iar ea, pacienta care i se destăinuie.

Ce spunea Michael?

– Ai remarcat, Darcy, că atunci cînd vorbeşti de părinţii tăi te ambalezi? Cred că ai avut o copilărie mai fericită decît îţi dai seama.

Oamenii se îngrămădeau mereu în jurul lor. Îţi aminteşti cînd era aşa de multă lume că te-ai pierdut de mama?

– Hai, spune-mi Darcy, la ce te gîndeşti. Hai, spune. Dă-ţi drumul.

– Eram aşa de înspăimîntată. Nu-i mai vedeam. În clipa aia uram...

– Ce urai?

– Mulţimea. Faptul că fusesem smulsă de lîngă ei...

– Dar nu era vina lor.

– Dacă n-ar fi fost aşa de celebri...

– Nu-ţi făcea deloc plăcere celebritatea lor...

– Nu.

Reuşise. Vocea lui devenise cea obişnuită. Nu vreau să vorbesc despre toate astea, gîndi ea, dar sînt nevoită s-o fac. Trebuie să fiu sinceră cu el. Mamă, tată, ajutaţi-mă. Fiţi alături de mine.

– Dar ei sînt atît de departe, spuse ea cu glas tare, fără să vrea.

– Cine?

– Mama şi tata.

– Adică sînt departe acum?

– Da. Sînt în turneu în Australia.

– Pari aşa de pierdută, speriată chiar. Eşti speriată, Darcy?

Nu-l lăsa să creadă asta, îşi spuse ea, apoi îi răspunse:

– Nu, îmi pare doar rău că n-o să-i mai văd şase luni.

– Crezi că în ziua aceea, cînd te-ai pierdut de ei, a fost prima oară cînd te-ai simţit abandonată?

Îi venea să strige: „Acum mă simt abandonată". În schimb, reveni cu gîndul la trecut:

– Da.

– Ai ezitat. De ce?

– S-a mai întîmplat o dată, cînd aveam şase ani. Eram la spital şi credeau că n-o să mai scap cu viaţă...

În timp ce îi povestea, încerca să nu se uite la el. Îi era aşa de teamă ca ochii să nu-i devină iar goi şi cenuşii.

Îşi aminti de personajul din *O mie şi una de nopţi* care spunea poveşti pentru a rămîne în viaţă.

Chris era copleşit de un sentiment de neputinţă. Darcy fusese în casa asta cu cîteva zile în urmă cu bărbatul care le omorîse pe Nan, pe Erin Kelley şi pe toate fetelea alea, iar ea avea să fie următoarea victimă.

Se aflau cu toţii în bucătărie, unde Vince era în legătură telefonică directă cu biroul şi cu poliţia statului. Mai multe elicoptere se îndreptau într-acolo.

Nona stătea lîngă Vince şi arăta de parcă ar fi fost pe punctul să se prăbuşească. Soţii Hughes, cu o expresie uimită şi speriată întipărită pe chip, stăteau la masă unul lîngă altul. Un poliţist local discuta cu ei şi îi întreba despre activităţile lui Nash. Ernie Cizek se afla în elicopterul care survola proprietatea. Prin fereastra închisă, Chris auzea zumzăitul motorului. Căutau Mercedesul negru de tip station al lui Michael Nash. Maşini ale poliţiei locale patrulau prin jur, verificînd şi celelalte clădiri.

Mohorît, Chris îşi aminti ce norocos fusese cînd îşi cumpărase anul trecut Mercedesul său station. Vînzătorul îl convinsese să-şi instaleze un sistem de detectare la distanţă.

– Se montează direct în instalaţia electronică, îi explicase el. Dacă vi s-ar fura vreodată maşina, aţi putea-o localiza în cîteva minute. Daţi un telefon la poliţie, anunţaţi care este codul sistemului de detectare, acesta e introdus într-un calculator, după care un emiţător activează sistemul de pe maşină. Multe maşini

de poliție sînt prevăzute cu echipamentul necesar captării acestui semnal.

La numai o săptămînă după ce o cumpărase, mașina lui Chris fusese furată din fața galeriei cu o pictură de o sută de mii de dolari pe care o lăsase pe bancheta din spate. Dăduse doar o fugă pînă în birou să-și ia geanta, iar cînd se întorsese afară, mașina dispăruse. Sunase la poliție să anunțe furtul și, într-un sfert de oră, îi depistaseră și restituiseră station-ul.

Dacă Nash ar fi luat-o pe Darcy cu o mașină furată care ar fi putut fi depistată...

– *O, Doamne*! exclamă Chris, alergă de partea cealaltă a camerei și o apucă pe doamna Hughes de braț. Nash își ține actele aici sau la New York?

Se uită la el uimită:

– Aici. În camera care dă spre bibliotecă.

– Vreau să le văd.

– Stai un pic, spuse Vince în receptor și privi spre Chirs: Ai găsit ceva?

Chris nu-i răspunse.

– De cîtă vreme are doctorul mașina station?

– De vreo șase luni, îi răspunse John Hughes. Și-o schimbă în mod periodic.

– Atunci, mai mult ca sigur că e instalat.

Dosarele erau așezate pe raft, într-un secreter elegant de mahon. Doamna Hughes știa unde sînt ascunse cheile.

Chris găsi repede dosarul Mercedesului. Strigătul lui victorios îi făcu pe ceilalți să apară în fugă. Scoase dintr-un plic prospectul sistemului de detectare. Într-un colț era notat codul sistemului instalat pe Mercedesul negru al lui Nash.

Polițistul din Bridgewater înțelese ce descoperise Chris:

– Dați-mi-l mie, spuse el. O să-l transmit telefonic. Mașinile noastre de patrulare au sistemul de captare.

– Erai internată în spital, Darcy, spuse Michael cu o voce calmă.

Darcy avea gura uscată. I-ar fi prins bine un pahar cu apă, dar nu voia să-i distragă atenţia.

– Da, aveam meningită cervicală. Mi-amintesc că-mi era aşa de rău. Credeam c-o să mor. Părinţii erau la căpătîiul meu. L-am auzit pe doctor spunîndu-le că nu crede c-o să scap.

– Cum au reacţionat mama şi tata?

– S-au strîns în braţe, iar tata a spus: „Barbara, ne avem unul pe celălalt".

– Şi asta te-a durut, nu?

– Am înţeles că nu au nevoie de mine, murmură ea.

– Vai, Darcy, nu ştii că atunci cînd ai impresia că o să pierzi pe cineva drag, reacţia instinctivă e să cauţi ceva sau pe cineva de care să te agăţi? Ei încercau să depăşească situaţia grea sau, mai exact, se pregăteau s-o depăşească. Mă crezi sau nu, e un lucru sănătos. Şi, începînd de atunci, ai încercat să-i scoţi din viaţa ta, nu-i aşa?

Oare aşa era? Respingea mereu hainele pe care i le cumpăra mama, darurile cu care o copleşea, le sfida modul de a trăi, toate lucrurile pe care le realizaseră după o viaţă de muncă. Chiar şi meseria ei. Ţinuse cu tot dinadinsul să se realizeze prin propriile ei forţe ca să demonstreze că poate face acest lucru?

– Nu, nu-i aşa.

– Ce nu-i aşa?

– Munca mea. Chiar îmi place ce fac.

– Îmi place ce fac, repetă Michael cuvintele ei încet, ritmat.

Începuse o nouă melodie: „Acordă-mi mie ultimul dans". Nash se ridică.

– Iar mie-mi place să dansez. *Hai*, Darcy. Dar, mai întîi, am un dar pentru tine.

Îngrozită, văzu cum se ridică şi ia ceva din spatele scaunului. Se întoarse apoi spre ea cu o cutie de pantofi în mînă.

– Ţi-am luat nişte pantofi frumoşi, Darcy, cu care să dansezi.

Îngenunche în faţa canapelei şi îi scoase cizmele. Darcy simţi instinctiv că nu trebuia să se opună. Ca să nu ţipe, îşi strînse pumnii, pînă cînd unghiile îi intrară în carne. Inelul lui Erin i se răsucise pe deget şi simţea cum o apasă pe piele E-ul în relief.

Michael deschise cutia de pantofi şi despachetă hîrtia. Scoase un pantof şi îl ridică să-l admire. Era un pantof de satin cu tocul înalt şi vîrful decupat. Baretele aurii şi argintii, subţiri

ca un fir de aţă, se închideau pe glezne. Michael luă piciorul drept al lui Darcy şi i-l strecură în pantof, făcînd un nod dublu la barete. Băgă apoi mîna în cutie, scoase cel de-al doilea pantof, şi o mîngîie pe gleznă în timp ce îi alunecă piciorul în încălţăminte.

Cînd era deja încălţată cu amîndoi, se uită în sus şi zîmbi:

– Parcă ai fi Cenuşăreasa, nu? o întrebă el.

Nu reuşi să-i răspundă.

– Radarul indică faptul că maşina e parcată cam la douăzeci de kilometri, în direcţia nord-vest, spuse preocupat poliţistul din Bridgewater în timp ce maşina de patrulă alerga pe drumul de ţară. Vince, Chris şi Nona erau şi ei în maşină.

– Semnalul devine mai puternic, spuse el cîteva minute mai tîrziu. Ne apropiem.

– Pînă nu am ajuns, nu sîntem încă suficient de aproape, pufni Chris. Nu poţi merge ceva mai repede?

Făcură o curbă. Şoferul apăsă pe frînă. Maşina derapă, apoi îşi reveni.

– Să-i ia dracu'!

– Ce s-a-ntîmplat? sări Vince.

– Se lucrează la drum. Nu putem trece pe aici. Şi o să ne ia o groază de timp să ocolim.

Muzica umplea camera, dar nu reuşea să-i acopere rîsul isteric. Darcy îşi purta paşii uşor, în ritm cu ai lui.

– Nu prea am obiceiul să dansez vals vienez, strigă el. Dar în seara asta, aşa am plănuit pentru tine.

Rotindu-se, legănîndu-se, răsucindu-se. Părul îi flutura lui Darcy în jurul feţei. Gîfîia, dar el părea să nu bage de seamă.

Valsul se sfîrşi. Nu-i dădu drumul din braţe. Avea din nou ochii ca nişte hăuri întunecate, goale.

„Nu pot începe cu tine." Uşor, porni în paşi de fox-trot. Parcă fără să facă nici un efort, ea îl urmă. O ţinea strîns, o

strivea la piept. Nu mai putea respira. Așa procedase și cu celelalte? Le făcuse să aibă încredere în el. Le adusese în casa asta dezolantă. Unde erau cadavrele? Îngropate pe aici, pe undeva?

Ce șanse avea să scape de el? Ar prinde-o înainte să ajungă la ușă. Cînd intraseră, observase butonul de alarmă. O fi conectat la un sistem de alarmă? Dacă ar ști că se apropie cineva de casă, n-ar omorî-o?

Iar Michael parcă devenea tot mai insistent. O strîngea ca într-o chingă de oțel în timp ce aluneca și pășea urmînd perfect ritmul muzicii.

– Vrei să-mi cunoști secretul? șopti el. Asta nu e casa mea. E casa lui Charley.

– Charley?

Un pas înapoi. Alunecare. Rotire.

– Da, așta e numele meu adevărat. Edward și Janice Nash au fost unchiul și mătușa mea. M-au adoptat cînd aveam un an și mi-au schimbat numele din Charley în Michael.

Se uita în jos, spre ea. Darcy nu avea curajul să privească în ochii aceia.

Un pas înapoi. Alunecare. Rotire.

– Ce s-a întîmplat cu părinții tăi adevărați?

– Tata a omorît-o pe mama. Așa că l-au electrocutat. Cînd unchiul era supărat pe mine, zicea că încep să semăn cu tata. Mătușa se purta drăguț cu mine cînd eram mic, dar după aia nu m-a mai iubit. Zicea că au fost nebuni să mă înfieze. Zicea că așchia nu sare departe de trunchi.

O altă melodie. Frank Sinatra îngînînd: „Haideți, fercheșilor, puneți-vă pantofii de dans și dansați cu mine".

Unu. Doi. Alunecare.

– Mă bucur că-mi povestești toate astea, Michael. E bine să spui ce ai pe suflet, nu-i așa?

– Vreau să-mi spui Charley.

– Bine, îi răspunse ea ferindu-se să-i dea de înțeles că-l tatonează, pentru că nu trebuia să observe că-i este teamă.

– Nu vrei să afli ce s-a-ntîmplat cu mama și tata? Vreau să zic, cu cei care m-au crescut?

– Ba da.

Darcy îşi simţea picioarele extenuate. Nu era obişnuită cu pantofi cu toc. Simţea că baretele de pe glezna dreaptă îi gîtuie circulaţia.

Un pas lateral. Rotire.

Sinatra o îndemna: „Fii tandră cu mine în ringul de dans aglomerat..."

– Cînd aveam douăzeci şi unu de ani, au murit într-un accident de vapor. Vaporul a sărit în aer.

– Îmi pare rău.

– Mie nu. Eu *am aranjat* vaporul. Sînt la fel ca tatăl meu adevărat. Ai obosit, Darcy.

– Nu, nu. Mă simt bine. Îmi place să dansez cu tine, îi răspunse ea şi se îndemnă în sinea ei: Fii calmă... Păstrează-ţi calmul.

– În curînd o să te poţi odihni. Ai fost surprinsă cînd ai primit pantofii lui Erin?

– Da, foarte surprinsă.

– Era aşa de frumoasă. Îi plăcea de mine. Cînd ne-am întîlnit, i-am spus de cartea mea, iar ea mi-a povestit de emisiune şi de faptul că răspundeaţi amîndouă la anunţuri. Era chiar ciudat. M-am hotărît chiar de atunci ca următoarea să fii tu.

Următoarea.

– De ce ne-ai ales tocmai pe noi?

„Şi în timp ce ritmul şfichiuie, ce mai vorbuliţe am să-ţi spun", cînta Sinatra.

– Amîndouă aţi răspuns la anunţul acela special. Ca, de altfel, toate fetele pe care le-am adus aici. Dar Erin a mai răspuns şi la un alt anunţ de-al meu, cel pe care i l-am arătat agentului FBI.

– Eşti foarte isteţ, Charley.

– Ţi-au plăcut pantofii cu toc cui pe care i-am cumpărat lui Erin? Mergeau foarte bine cu rochia.

– Ştiu, aşa e.

– Am fost şi eu la gala aceea de binefacere. Am recunoscut-o pe Erin după fotografia pe care mi-a trimis-o şi i-am verificat numele pe listă, ca să fiu sigur că nu greşesc. Stătea cu patru mese mai încolo de masa mea. Soarta a făcut să fi stabilit deja o întîlnire cu ea chiar în seara următoare.

Unu. Doi. Alunecare. Rotire.

– Cum de-ai ştiut ce număr poartă Erin la pantof? Dar eu?

– Nimic mai simplu. Am cumpărat pentru Erin pantofi de mai multe măsuri. Pentru ea voiam exact modelul acela. Îţi aminteşti cum ţi-a intrat săptămîna trecută o piatră în pantof şi te-am ajutat s-o scoţi? Am văzut atunci ce număr porţi.

– Şi celelalte?

– Fetelor le place să fie flatate. Le spuneam: „Ai un picior aşa de drăguţ. Ce număr porţi?" Uneori cumpăram pantofi speciali. Dar alteori, luam o pereche dintre pantofii pe care îi aveam deja.

– Adevăratul Charles North nu a dat nici un anunţ, nu-i aşa?

– Nu. Pe el l-am cunoscut tot la acţiunea de binefacere. Vorbea întruna despre el însuşi şi i-am cerut o carte de vizită. Numi folosesc niciodată numele adevărat cînd le sun pe cele care au răspuns la anunţul meu special. Cu tine a fost mai uşor pentru că tu ai fost cea care m-a sunat.

Da, ea îl sunase.

– Ziceai că Erin te-a plăcut cînd v-aţi întîlnit prima oară. Nu-ţi era teamă că o să-ţi recunoască vocea cînd ai sunat-o şi te-ai dat drept Charles North?

– Am sunat de la gara Penn, unde e mult zgomot. I-am spus că mă grăbesc să prind un tren spre Philadelphia. Mi-am coborît glasul şi am vorbit mai repede ca de obicei. Ca în după-amiaza asta cînd am vorbit cu secretara ta, îi explică el şi continuă cu voce piţigăiată: Aşa nu sună ca un glas de femeie?

– Dar dacă nu reuşeam să merg la bar în seara asta? Ce-ai fi făcut?

– Îmi spuseseşi că n-ai nici un program pentru seara asta. Ştiam că vei face tot posibilul să-l găseşti pe cel cu care s-a întîlnit Erin în seara cînd a dispărut. Şi am avut dreptate.

– Da, Charley, ai avut dreptate.

Îşi frecă nasul de gîtul ei.

Unu. Doi. Alunecare.

– Sînt aşa de bucuros că aţi răspuns amîndouă la anunţul meu special. Ştii care e, nu-i aşa? Începe cu *„Îi place muzica, îi place dansul"*.

„Fiindcă ce altceva înseamnă dansul decît să iubeşti în acordurile muzicii?" continuă Sinatra.

– E una dintre melodiile mele preferate, murmură Michael.

O răsuci, fără să slăbească nici o clipă strînsoarea mîinii. Cînd o aduse iar lîngă el, după o piruetă, tonul lui deveni confidenţial, chiar plin de regret.

– E vina lui Nan că am început să omor.

– Nan Sheridan?

Lui Darcy îi veni în minte chipul lui Chris Sheridan. Durerea pe care o avea în priviri cînd vorbea despre sora lui. Ce prezenţă autoritară era la galerie. Cum se vedea pe angajaţii lui că ţin la el. Mama lui. Relaţia atît de firească dintre ei doi. Parcă îl auzea spunîndu-i: „Sper că nu eşti vegetariană, Darcy. Avem numai delicatese pentru gurmanzi."

Cît de îngrijorat era că răspunde la anunţurile astea. Şi cîtă dreptate avusese. Mi-aş fi dorit să am ocazia să te cunosc, Chris. Mi-aş fi dorit să am ocazia să le spun mamei şi tatei că îi iubesc.

– Da, Nan Sheridan. După ce mi-am terminat studiile la Standford, mi-am petrecut un an în Boston, înainte de a începe medicina. Mergeam de multe ori cu maşina pînă la Brown. Acolo am cunoscut-o pe Nan. Dansa minunat. Tu dansezi bine, dar ea era de-a dreptul minunată.

Acordurile atît de cunoscute ale melodiei „Noapte bună, iubito".

Nu, îşi spuse Darcy. Nu.

Un pas înapoi. Un pas lateral. Alunecare.

– Michael, voiam să te mai întreb ceva de mama mea, începu ea.

El îi împinse capul pe umărul lui.

– Ţi-am zis să-mi spui Charley. Să nu mai scoţi nici o vorbă, o apostrofă el pe un ton categoric. Nu ne mai ocupăm acum decît de dans.

„Timpul îţi va vindeca rănile iubirii." Darcy nu recunoscu vocea cîntăreţului.

„Noapte bună, iubito, noapte bună." Ultimele acorduri se pierdură în aer.

Michael îşi lăsă braţele în jos şi îi zîmbi.

– A sosit clipa, spuse el pe un ton prietenos, deşi pe chip avea o expresie cumplită. Cît număr pînă la zece, poţi să încerci să scapi. Nu-i cinstit aşa?

Reveniseră pe drum.

– Semnalul vine dinspre stînga. Stai puţin, mergem prea departe, spuse poliţistul din Bridgewater. Trebuie să fie o alee laterală pe aici, pe undeva.

Maşina întoarse cu un scîrţîit de roţi.

Presimţind un dezastru iminent, Chris era gata să explodeze. Deschise fereastra portierei.

– Pe acolo, pentru numele lui Dumnezeu, pe acolo e o alee.

Maşina se opri, viră brusc la dreapta şi porni pe un drum cu hîrtoape.

Darcy alunecă pe podeaua lustruită. Pantofii cu toc înalt îi deveniseră duşmani în timp ce alerga spre uşă. Pierdu cîteva clipe preţioase încercînd să-şi azvîrle pantofii din picior. Nu reuşi. Nodurile duble de la barete erau prea strînse.

– Unu, strigă Charley în urma ei.

Ajunse la uşă şi smuci de zăvor. Nu se deschise. Răsuci de clanţă. Zadarnic.

– Doi. Trei. Patru. Cinci. Şase. Să ştii că număr mai departe, Darcy.

Butonul semnalului de alarmă. Îşi propti degetul de buton.

Hahahahahahaha... Camera se umplu de un rîs cavernos, sarcastic. Hahahaha... Sunetul fusese declanşat de butonul sistemului de alarmă.

Cu un strigăt, Darcy sări înapoi. Acum rîdea şi Charley.

– Şapte. Opt. Nouă...

Darcy se întoarse, văzu scările şi începu să alerge spre ele.

– Zece!

Charley fugea spre ea cu braţele desfăcute, cu degetele îndoite şi rigide.

– *Nu! Nu!*

Darcy încercă să ajungă la scări, dar alunecă.

Călcă strîmb şi îşi răsuci glezna. Se simţi săgetată de o durere surdă. Gemînd, păşi pe prima treaptă, dar simţi că e trasă înapoi.

Fără să-şi dea seama, începu să strige.

– Uite Mercedesul, strigă Vince.

Maşina de poliţie opri brusc în spatele Mercedesului.

Vince sări din maşină, urmat de Chris şi de poliţist.

– Stai acolo, îi strigă Vince Nonei.

– Auzi, spuse Chris ridicînd mîna, strigă cineva. E Darcy.

Împreună cu Vince se aruncă asupra uşii groase de stejar. Aceasta nu cedă.

Poliţistul îşi scoase pistolul şi trase şase gloanţe în broască.

De data asta, uşa se deschise cînd Chris şi Vince se proptiră în ea.

Darcy încercă să-l lovească pe Charley cu tocurile ca nişte pumnale. O răsuci, părînd că nu simte cum tocurile îl înjunghie în picioare. O prinse de gît. Continua să se lupte să scape de încleştare. Erin, Erin, aşa ai păţit şi tu? Nu mai era în stare să strige. Disperată, îşi deschise gura după aer. În zadar. Oare ea scotea horcăiturile astea? Încerca să lupte mai departe, dar nu mai reuşea să-şi ridice braţele.

Parcă auzea ceva, de undeva, de departe. Cineva încerca s-o ajute? E... prea... tîrziu... îşi spuse ea, simţind că se prăbuşeşte în beznă.

Chris trecu pragul primul. Darcy se legăna ca o păpuşă de cîrpă, cu mîinile inerte pe lîngă corp, cu picioarele strînse sub ea. Nişte degete lungi şi puternice o strîngeau de gît. Ţipetele ei amuţiseră.

Cu un strigăt disperat, Chris străbătu în grabă camera şi îl înhaţă de gît pe Nash. Acesta se dezechilibră şi căzu, trăgînd-o şi pe Darcy după el. Mîinile lui avură un spasm, apoi o cuprinseră şi mai strîns de gît.

Vince se aruncă lîngă Nash, îl prinse cu braţul pe după gît, forţîndu-l să-şi dea capul pe spate. Poliţistul din Bridgewater îl înhaţă de picioarele pe care şi le zvîrcolea pe jos.

Mîinile lui Charley parcă aveau o viaţă a lor. Chris nu reuşea să-i desprindă degetele de pe gîtul lui Darcy. Nash părea să aibă o putere supraomenească şi să nu simtă durerea. Disperat, Chris îşi înfipse dinţii în mîna dreaptă a celui care storcea ultima fărîmă de viaţă din Darcy.

Cu un urlet de durere, Charley îşi trase mîna dreaptă şi o relaxă pe cea stîngă.

Vince şi poliţistul îi răsuciră mîinile la spate şi îi puseră cătuşele, în timp ce Chris o luă în braţe pe Darcy.

Nona urmărise totul din prag. Acum, intră în fugă în cameră, se lăsă pe vine la picioarele lui Darcy. Darcy privea în gol. Pe gîtul subţire avea urme roşii, urîte.

Chris acoperi gura lui Darcy cu a sa, îi astupă nările, încercînd să-i sufle aer în plămîni.

Vince se uită la ochii goi ai lui Darcy şi începu să o maseze în dreptul inimii.

Poliţistul din Bridgewater îl păzea pe Michael Nash, pe care îl prinsese cu cătuşele de balustradă. Nash începu să cînte tărăgănat:

– Zăresc un prinţ călare, călare...

Nu reacţionează, îşi spuse Nona disperată. O prinse pe Darcy de glezne şi abia acum îşi dădu seama că era încălţată cu pantofi de dans. Să nu-i văd, îşi spuse Nona, să nici nu-i văd. Aproape fără să-şi dea seama ce face, Nona începu să se lupte cu nodurile de la barete.

– Ce caută prinţul aicea, aicea, aicea? Mai cîntă-mi o dată, mami. Zăresc un prinţ călare, călare, călare.

S-ar putea să fi ajuns prea tîrziu, îşi spuse Vince furios în timp ce încerca să vadă vreo reacţie pe chipul lui Darcy. Dar dacă am ajuns prea tîrziu, nemernic ce eşti, să nu cumva să crezi

că o să te ajute cîntecelul ăsta de copii să dovedeşti că nu eşti în toate minţile.

Chris îşi ridică puţin capul ca să inspire aer şi, pentru o fracţiune de secundă, se uită la chipul lui Darcy. Aceeaşi privire pe care o văzuse şi pe chipul lui Nan în dimineaţa cînd o găsise moartă. Gîtul plin de urme roşii. Culoarea alb-vineţie a pielii. *Nu, n-o să se întîmple aşa ceva.* Darcy, *respiră*!

Plîngînd, Nona reuşi în sfîrşit să dezlege una din barete. O dăduse pe spate şi se pregătea acum să-i scoată pantoful din picior.

Deodată, simţi ceva. Oare i se părea? Nu.

– Îşi mişcă piciorul! strigă ea. Încearcă să şi-l scoată din pantof.

În aceeaşi clipă, Vince simţi pulsul în gîtul lui Darcy, iar Chris auzi un oftat lung ieşindu-i de pe buze.

XXIII
Joi
14 martie

În dimineaţa următoare, Vince o sună pe Susan.

– Doamnă Fox, s-ar putea ca soţul dumneavoastră să fie un fustangiu, dar nu e criminal. L-am reţinut pe criminalul în serie şi avem dovada incontestabilă că el e singurul vinovat de moartea fetelor cu pantofi de dans, inclusiv a lui Nan Sheridan.

– Vă mulţumesc. Cred că vă daţi seama ce înseamnă asta pentru mine.

– Cine era la telefon? O întrebă Doug.

Nu se dusese la serviciu. Se simţea dărîmat. Nu bolnav, ci dărîmat.

Susan îi spuse.

O privi consternat:

– Adică le-ai spus celor de la FBI că ai impresia că sînt criminal? Tu chiar ai crezut că eu am omorît-o pe Nan Sheridan şi pe toate celelalte? o întrebă el cu faţa pămîntie de furie.

Susan îl privi drept în faţă:

– M-am gîndit că e posibil şi, minţind ca să te acopăr acum cincisprezece ani, m-aş face şi eu vinovată de moartea celorlalte fete.

– Îţi jur că nici nu m-am apropiat de Nan în dimineaţa cînd a murit.

– Sigur că nu. Dar atunci unde ai fost, Doug? Măcar acum lămureşte-mă.

Furia i se topi de pe chip. Îi ocoli privirea, apoi se uită la ea cu un zîmbet linguşitor:

– Susan, ţi-am spus-o atunci şi-ţi repet. Am rămas în pană în dimineaţa aia.

– *Vreau să-mi spui adevărul.* Mi-eşti dator s-o faci.

Doug ezită, apoi spuse încet:

– Am fost cu Penny Knowles. Susan, îmi pare rău. N-am vrut să-ţi spun pentru că mi-era teamă că te pierd.

– Adică Penny Knowles era pe punctul de a se logodi cu Bob Carver şi nu voia să rişte să piardă banii familiei Carver. Mai bine te lăsa să fii acuzat de crimă decît să-ţi ia apărarea.

– Susan, ştiu că am tot călcat strîmb pe vremea aia...

– Pe vremea aia? întrebă Susan şi izbucni într-un rîs sarcastic. Ai călcat strîmb *pe vremea aia*? Ascultă-mă bine, Doug. În toţi aceşti ani tata nu a putut să-mi ierte faptul că am depus mărturie mincinoasă ca să te acopăr. Du-te şi fă-ţi bagajul. Mută-te în apartamentul tău de burlac. O să intentez divorţ.

Toată ziua o rugase să-i mai acorde o şansă.

– Susan, îţi promit.

– Pleacă de-aici.

N-a vrut să plece pînă nu s-au întors de la şcoală Donny şi Beth.

– O să trec cît mai des să vă văd, copii, vă promit.

Cînd mergea pe aleea din faţa casei, Trish fugi după el şi-l apucă de genunchi. O luă în braţe şi i-o aduse înapoi lui Susan.

– Susan, te rog.

– La revedere, Doug.

Se uitară după el cum se îndepărtează cu maşina. Donny plîngea.

– Mami, sîmbăta trecută, ştii, dacă ar fi fost mereu aşa...

Susan se abţinea să nu plîngă şi ea.

– Cine ştie, Donny. Tatăl tău trebuie să chibzuiască bine. Să vedem dacă o să reuşească.

– O să te uiţi la emisiune? o întrebă Vince pe Nona cînd o sună joi după-amiază.

– În nici un caz. O să aibă o introducere specială. Am scris-o chiar eu. De fapt, am trăit-o chiar eu.

– Ce-ai vrea să mănînci în seara asta?

– O friptură.

– Şi eu. Şi la sfîrşitul săptămînii ce faci?

– Nimic special. Mă gîndeam să dau o fugă cu maşina la familia Hampton. După agitaţia din ultimele săptămîni trebuie să mă duc din nou la mare.

– Ai o casă acolo.

– Da. Cred că m-am răzgîndit în ceea ce priveşte cumpărarea părţii lui Matt. Îmi place casa şi îl iert pînă la urmă. Vrei să vii şi tu cu mine?

– Mi-ar face mare plăcere.

Chris îi aduse lui Darcy un baston din lemn preţios pe care să-l folosească pînă i se vindecă entorsa.

– E o bijuterie, îi spuse ea.

El o strînse în braţe.

– Eşti gata? Unde-ţi sînt lucrurile?

– Doar geanta.

Greta sunase şi insistase ca fiul ei s-o aducă pe Darcy la Darien, să-şi petreacă acolo sfîrşitul de săptămînă.

Sună telefonul.

– Lasă, nu răspund, spuse Darcy. Ba nu, stai. Am încercat să dau de ai mei în Australia. Poate că în sfîrşit centralista a reuşit să-i găsească.

La telefon erau mama şi tatăl ei.

– Sînt bine. Voiam doar să vă spun..., zise Darcy şi ezită... Că mi-e tare dor de voi. Să ştiţi că... că vă iubesc..., mai spuse Darcy şi izbucni în rîs. Cum adică mi-am găsit probabil pe cineva?

Îi făcu lui Chris cu ochiul şi continuă:

– De fapt, am găsit un băiat drăguţ. Îl cheamă Chris Sheridan. O să vă placă şi vouă. Lucrează în branşă, dar la nivel înalt.

Are o galerie de antichităţi. E prezentabil, drăguţ şi apare atunci cînd ai nevoie de el... Cum l-am cunoscut?

Doar Erin ar fi putut înţelege ironia din răspunsul ei:

– Mă credeţi sau nu, l-am cunoscut printr-un anunţ matrimonial.

Se uită la Chris şi privirile li se întîlniră. El îi zîmbi. Ba nu, greşesc, îşi spuse ea. Şi Chris înţelese.

...ud. Dolj
...IOVA
566.627

Nona Robert, realizator de televiziune, pregătește un documentar despre anunțurile matrimoniale din ziare: genul de persoane care le dau sau răspund la ele, experiența lor, bună sau rea etc. Colegii ei celibatari, ca și prietenele ei, o ajută, „intrînd în joc". Printre acestea din urmă se află și două tinere drăguțe, Erin, designer de bijuterii, și Darcy, decorator de interioare. Amîndouă răspund la un anunț extrem de spiritual și de promițător, care începe prin cuvintele: *Îi place muzica, îi place dansul...* Dar Erin dispare. După un timp, cadavrul ei este găsit lîngă o rampă de descărcare a deșeurilor. Ciudățenia e că unul dintre picioarele victimei e încălțat într-un minunat pantof de dans. Cu ani în urmă, avusese loc o crimă asemănătoare. E vorba de un *imitator* sau de *unul și același* criminal? se întreabă poliția.
O întreagă galerie de suspecți defilează prin fața cititorului.
O carte în care Mary Higgins Clark, „regina suspansului", se întrece pe sine.

„Roman strălucitor și original: acțiune încleștată, corozivă, care se scaldă în oroare. De nesuportat."

New Woman

rao international publishing company

ISBN 973-576-206-4

9 789735 762063